

E. S. Gardner
A művészi
csapda esete

E. S. Gardner

**A művészi csapda
esete**

**ALBATROSZ KÖNYVEK
BUDAPEST**

Erle Stanley Gardner
The Case of the Daring Decoy

Fordította Barta Péter

© 1957, Erle Stanley Gardner Hungarian
translation by Barta Péter, 1985

Előszó

Perry Masonról szóló könyveim zömét a törvényszéki orvostan kiemelkedő személyiségeinek ajánlottam. Ezt a könyvet azonban egy tudós orvosnak dedikálom: az egyik legkedvesebb, legfigyelmesebb embernek, akivel valaha is találkoztam. Választott hivatásában eljutott a legmagasabb fokra, és mégsem a golf vagy a vitorlázás kötötte le érdeklődését, hanem borotvaéles eszével „szabadidős” tevékenységként a bizonyítékoknak, a törvény végrehajtásának a problematikáját kezdte vizsgálni, és azt a szerepet, amelyet az állampolgár betölthet, sőt be kell töltenie a különféle joggyakorló intézményekkel való együttműködésben.

Merton M. Minter, az orvostudományok doktora megszerezte az Amerikai Belgyógyászok Testületének oklevelét, tagja a Texasi Egyetem igazgató tanácsának, és tulajdonképpen annyi hivatalt visel az oktatás, a bankügy és az orvostudomány területén, hogy nincs is hely a felsorolásukra.

Azért írom le mindezt, mert szeretném, ha az orvostársadalom több tekintélyes személyisége is követné dr. Minter példáját. Szükségünk van éles eszűkre, diagnosztikai gyakorlatukra, körültekintő véleményükre a törvény rugalmasabb alkalmazása és a jobb igazságszolgáltatás érdekében.

Ezt a könyvet tehát a föld egyik legmegértőbb, legudvariasabb, legkörültekintőbb

orvosának ajánlom; annak az embernek, aki
egész pályafutása során jót tett embertársaival az
orvostudomány, az oktatás, a törvényvégrehajtás
és az igazságszolgáltatás terén; barátomnak,

DR. MED. MERTON MELROSE MINTER-
nek

Erle Stanley Gardner

Dramatis personae

Jerry Conway – a Texas Global derék, fiatal elnöke azért harcol, hogy megtartsa a részvényesek bizalmát, és megmaradjon az olajtársaság élén. Ha nem bízik meg egy ismeretlen telefonálóban, nem győzheti le Giff Farrelt. Vállalja tehát a kockázatot: meg is vádolják – gyilkossággal.....

Gifford Farrell – a könyörtelen, összeférhetetlen üzletember széles mezőnyben játszik, amikor nőkről van szó, de üzleti ügyekben csak egyet akar: Conway társaságát.....

„Rosalind” – csábító és borzasztóan ismerős hangja meggyőzi Conwayt, hogy birtokában van mindannak, amire neki szüksége van: a Farrell terveiről szóló titkos adatoknak.....

Eva Kane – a példás titkárnő, minden feladatot elvégez, Conwayjel való kapcsolatát szigorúan a munkára korlátozza – míg főnöke el nem megy a titokzatos „Rosalind”-del való találkozóra.....

Bob King – a Redfern Hotel ideges portása. Azt hiszi, érti a mesterségét. De a baj akkor kezdődik, amikor túl jónak bizonyul az arcmemóriája.....

Myrtle Lamar – a Redfern rágógumizó liftese munka közben olvasni szokott, és sohasem néz az

utasok arcába. Mégis megvan a maga azonosítási módszere, amellyel segítheti Perry Masont, hogy felismerje a gyilkost.....

Mildred – „Rosalind” szobatársát nem zavarta, hogy meglehetősen izgalmas testét csupán egy kevés fekete csipke és egy iszappakolás védi a kíváncsi tekintetektől, de kidobta Conwayt, mikor az meglepte – igaz, előbb még egy pisztollyal is megajándékozta.....

Perry Mason – a büntetőperekkel foglalkozó híres ügyvéd egy szállodai szobában fedezi fel a holttestet, és csak ügyyel-bajjal sikerül meggyőznie a rendőrséget, hogy nem ő helyezte oda.....

Paul Drake – a Drake Nyomozóiroda vezetője azt hiszi, hogy rutinesettel van dolga – míg Perry Masont meg nem vádolják bűnrészességgel.....

Della Street – Perry Mason magántitkárnöje mindvégig bízik főnökében – még akkor is, mikor félő, hogy a tárgyalóteremben nem kérdeznie, hanem felelnie kell

Holcomb őrmester – a szűkszavú rendőrben forr a méreg, hogy Mason túljárt az eszén, és azt hiszi, ezúttal rajtacsípte – a gyilkos fegyverrel.....

Evangeline Farrell – Gifford Farrell felesége egy feltűnő, vörös hajú, macskaszemű szépség. Akkor mutatja meg a karmait, mikor a kellesténél egygel többször találja férjét a sötétkamrában.....

Norton B. Calvert – az epekedő és elkeseredett fiatal férj, aki nem tud a felesége nélkül élni – és most még kevesebb reménye van rá, hogy visszaszerezze, mint valaha.....

Hamilton Burger – a nagydarab, széles mellkasú államügyésznek nem tetszik az ügy menete, és meg merne esküdni, hogy Perry Mason tévútra vezeti a gyilkos nyomában levőket.....

Jerry Conway a hatodik oldalon nyitotta ki az újságot.

Most is, akárcsak a múlt hét minden egyes napján, ott volt a fél oldalt betöltő hirdetés: Az aláírás: A Társaság Megmentésére Szavazók Trösztje. A hirdetést ügyesen fogalmazták meg. Látszatra nyilvánvalóan igaz állítással indult:

Önök, a Kaliforniai és Texasi Általános Fejlesztési és Feltárási Társaság részvényesei azért fektették be a pénzüket, hogy gyarapodjék. Hogy saját maguknak, gyerekeiknek, örököseiknek legyen pénze.

Mit kapnak hát?

Nem számítva egy pusztán véletlen szerencsés fordulatot, mit tett Jerry Conway az önök érdekében? Azt mondja, „felhalmoz”. Azt mondja, „épít”. Azt mondja, „szilárd alapot terem”.

A szakma legjártasabb tőzsdései nem így látják.

Ők azt mondják, hogy Jerry Conway kotlik.

Önök joggal várnak valamit a pénzükért; cselekvést. Most akarnak nyereséget, jövőre, és azután, nem pedig tíz vagy húsz év múlva.

Küldjék el szavazatukat Gifford Farrellnek A Társaság Megmentésére Szavazók Trösztjének a címére, és mihelyt Giff Farrell a nyeregben lesz, fellendíti a dolgokat.

Farrell eredményekben bízik, nem ígéretekben. Farrell a cselekvésben bízik, nem a

meddő tervezetésben; a döntésekben, nem az ábrándozásban; a végrehajtásban, nem a reményekben.

Conway összehajtotta az újságot. El kell ismerni: az ilyen hirdetés vonzza a szavazatokat. Sértette is a hiúságát.

A Társaság Megmentésére Szavazók Trösztje szerint csak egy véletlen szerencsének köszönhető; hogy a Kaliforniai és Texasi Általános Fejlesztési és Feltárási Társaság beléphet a Turkey Ridge-csoportba.

Miután az üzlet jövedelmezett, Jerry Conway nagy osztalékot állapíthatott volna meg, és növelhette volna a részvények értékét. Ehelyett amellet döntött, hogy a Turkey Ridge-csoportéval esetleg azonos értékű, más tulajdonokba fekteti a tőkét.

Gifford Farrell kezdettől fogva bomlasztó hatással volt. Végül erőpróbára került sor az igazgató tanácsi ülésen, és Farrellt kidobták. Most pedig harcot kezdett a szavazatok megszerzéséért. Megpróbálja kiragadni Conway kezéből a társaság irányítását.

Ki támogatja Farrellt? Ki fizeti a hirdetéseket az újságokban? Conway szerette volna tudni. Szerette volna tudni, hogyan vágjon vissza.

Conway átfogó, nagy tervét csendben kellett végrehajtani. Mihelyt közli terveit, már nem érheti el a célját. A megszerezni kívánt tulajdonokért csillagászati összegeket kérnének.

Conway nem adhatott nyilvános magyarázatot. A részvényesek közgyűlésén szándékozott felszólalni. Azt remélte, hogy melléje állnak az ott jelenlevő részvényesek, márpedig a jelentősebbek többségben ott lesznek,

és támogatják. De mi lesz a kisebb részvényesekkel? Azokkal, akik ide is, oda is befektettek néhány dollárt? Azokkal a részvényesekkel, akik bevallottan nyereséget és cselekvést akarnak?

Maga mögött tudhatja ezeket, vagy Farrellnek küldik a szavazatukat?

Az üzleti könyvek tanúsága szerint a kisztrészvényesek elegenden vannak, hogy átvegyék az irányítást, ha egységesen lépnek fel. Ha Farrell meg tudja szerezni a szavazatukat, magatartásuk egységes. Ha azonban Farrell ügyes hirdetései nem hódítják el a kisebb részvényesek legalább 60 százalékát, és Conway egyéniségének sikerül megtartania a főbb tőkések a részvényesek közgyűlésén, minden rendben van.

Ez a kettő azonban nagyon is bizonytalan. És egyelőre Jerry Conway nem ismerte a választ.

Jerry Conway összehajtotta az újságot, leoltotta a villanyt az irodában, és éppen az ajtó felé indult, mikor megszólalt a telefon.

Jerry felvette. Minden telefonhívásra válaszolt mostanában. Nem merte kockáztatni, hogy megsértsen néhány kisztrészvényest, aki felvilágosítást kér. És hányan hívták fel, úristen! Eddig ezek az emberek meghallgatták a magyarázatát, hogy egy társaság nem teheti közzé terveit a napi sajtóban, ha éppen értékes olajlelőhelyeket készül megszerezni. A tőkések által tavaly vásárolt részvények értéke több mint 100 százalékkal nőtt. Giff Farrell szerint ez pusztán egy „véletlen szerencsés fordulat”-nak tudható be, s teljesen független Conwaytól. Conway mindig nevetett, mikor ezt idézte. Azt ígérte, ha mellette maradnak, övék a szerencse. Ha meg Giff Farrell bandája mellé állnak, a

társaságot kifosztja egy klikk, így hát Jerry Conway felemelte a kagylót.

– Jerry Conway beszél – mondta. Izgalmas női hang szólt a telefonba, de volt benne valami, ami óvatosságra intette az embert. Túlságosan negédes és sima volt az a hang. Conway úgy érezte, hallotta már valamikor.

– Mr. Conway – mondta –, találkoznunk kell. Olyan titkos adataim vannak, amelyek önnek roppant értékesek.

– Holnap reggel kilenckor az irodámban leszek, és...

– Nem. Nem mehetek az irodájába.

– Miért nem?

– Figyelnek.

– Akkor ön mit javasol?

– Titokban, négy szemközt szeretnék találkozni önnel valahol, ahol senki sem tud róla, ahol nem zavarnak.

– Van valami konkrét elképzelése? – kérdezte Jerry.

– Van. Menjen el ma este az Apex Motelbe – a Sunset Boulevard-on túl van –, jelentkezék be a saját nevén, kérjen egy egyágyas szobát, oltsa le a villanyt, ne zárja be az ajtót, és várjon éjfél utánig. Én majd...

– Nagyon sajnálom – szakította félbe Jerry –, de ez lehetetlen.

– Miért lehetetlen?

– Nos – Jerry valami kibúvót keresett –, ma estére más programom van.

– És holnap este?

– Nem, azt hiszem, holnap este sem mehetek.

– Azért, mert fél tőlem?

– Jelenleg üvegházban élek – mondta szárazon Conway.

– Ide figyeljen – válaszolt a hang –, nem beszélhetek tovább önnel. A nevem... hát mondjuk, legyen Rosalind. Hívjon csak Rosalindnek. Találkozni akarok önnel. Olyan információim vannak, amelyeket meg kellene, meg kell szereznie, hogy megvédhesse a részvényeseket, megvédhesse saját magát, és megmenthesse a társaságot. Giffnek sokkal több szavazata van, mint gondolná. Nagyon veszélyes ellenfél. Ellenkampányba kell kezdenie.

– Nagyon sajnálom – mondta Conway –, de bizonyos ügyeket nem beszélhetek meg telefonon, és vannak dolgok, amiket nem fejtegethetek a sajtóban. Végül is kell hogy legyen valaki, akiben megbízhatnak a részvényesek. Különben koldusbotra jutnának. Vagyonuk tavalý az én kezelésemben megkétszereződött. Minden okom megvan azt hinni, hogy továbbra is növekedni fog, és...

– Jesszusom! – kiáltott fel a hang. – Ne engem próbáljon meggyőzni. Én tudom. Giff Farrell szélhámós. Azért próbálja megkaparintani a társaság vezetését, hogy ő és a barátai pénzt zsebeljenek be a társaság vagyonával manipulálva. Egy pillanatra sem mernék rábízni semmit. Azt akarom, hogy megkapja az adataimat.

– El tudja juttatni nekem levélben? – kérdezte Conway kíváncsian.

– Nem, levélben nem tudom eljuttatni – válaszolta a nő türelmetlenül. – Ha tudná, amit én tudok, felfogná, mekkora veszélyben vagyok, hogy önnel beszélek.

– Milyen veszélyben? – kérdezte Conway.

– Életveszélyben – felelte a nő mérgesen, és lecsapta a kagylót.

Jerry Conway néhány percig még ott ült az íróasztalnál, és nézte a hallgatót, amit a villára helyezett. Volt valami a nő hangjában, ami meggyőződést sugárzott.

Jerry azonban tudatában volt, mennyire óvatosnak kell lennie. Az utóbbi két hét alatt tucatnyiszor próbálták csőbe húzni. Ha elmenne egy motelba, nyitva hagyná az ajtót, a sötétben bejönne valami fiatal nő, akkor talán néhány perc múltán rendőrsípok hangzanának fel, és... Nem, ezt a kockázatot Jerry egyszerűen nem vállalhatja. A szavazatokért vívott csata kimenetelét még az is eldönthetné, ha éppen most csapnának botrányt körülötte az újságírók.

Jerry Conway várt egy negyedórát, majd megint leoltotta a villanyt, ellenőrizte, hogy jól be van-e zárva az ajtó éjszakára, majd lement a liften.

Rosalind másnap valamivel tizenegy után telefonált.

Jerry Conway titkárnője így mutatta be: – Egy nő van a vonal végén, aki egyszerűen Rosalindnek nevezi magát. Azt mondja, ön ismeri, és fontos, hogy beszéljenek.

– Kapcsolja – mondta Jerry.

Felvette a telefont, hallózott, és újra felcsendült Rosalind édeskés hangja, melyet, érezte, fel kellene ismernie, de nem volt képes rá.

– Jó reggelt, Mr. Conway.

– Jó reggelt, Rosalind.

– Tudta, hogy követik?

Jerry habozott. – Lehet, hogy egyesek túlzott figyelmet szentelnek annak, hova megyek.

– Egy kiváló nyomozóiroda tartja szemmel – világosította fel a nő –, és ennek az irodának néhány gengszter is segítséget nyújt. Nagyon

ügyeljen, mit tesz.

– Köszönöm a figyelmeztetést – felelte Jerry.

– De muszáj találkozunk. Megpróbáltam kigondolni valami módot, hogy kapcsolatba léphessek önnel. Az egyik ember, aki most a nyomában van, magán-detektív. Nem veszélyes. Egyszerű rutinmunkát végez, követi. Van azonban egy másik egyén, Baker, akit Gashouse Bakernek szoktak hívni. Egyszemélyes gengszterbanda. Óvakodjék tőle! Van fegyvere?

– Dehogyan van! – mondta Conway.

– Akkor szerezzen fegyverviselési engedélyt. Könnyen felismerheti a detektívet. Bakert már nehezebb. Mostanában egy ütött-kopott fekete kocsival jár, a rendszámtábla egyik sarka el van görbülve. Ezzel az emberrel ne kockáztasson.

Az ilyenekkel nem babra megy a játék – folytatta –, és eszük ágában sincs tisztességesen játszani. Ön nyílt harcra számít a szavazatokért, és mindent e szerint tervez. Ezek az emberek azonban másként játszanak.

És soha, senkinek meg ne említse, hogy érintkezésbe léptünk. Nem kellett volna megadnom a Rosalind nevet, de nyílt kártyával akartam játszani – mondta végül.

Jerry Conway összeráncolt homlokkal gondolkodott. – Szeretném, ha elmondana nekem valamit a birtokában levő információk jellegéről, valamit...

– Ide figyeljen – mondta a nő. – Meg tudom mondani, hány szavazatuk van Farrelléknek, és ha garantálja, hogy meg tud védeni, meg tud adni azoknak a nevét, akik elküldték a szavazatukat. Ha azonban ebből bármi is kiszivárogná, tudnák, honnan jött, és veszélybe kerülnék.

– Mekkora veszélybe? – kérdezte Jerry Conway. – Hogyha ezen anyagi biztonságot...

– Ne legyen ostoba! – vágott közbe gúnyosan a nő, – Láttam egy nőt, miután Gashouse Baker megdolgozta, és ... Jaj!

A telefon hirtelen kattant, és az összeköttetés megszakadt.

Jerry Conway töprengett az eseten. Aznap délben minden cél nélkül beült az autójába, és menet közben gondosan figyelte a kocsikat a visszapillantó tükörben. Nem lehetett biztos benne, hogy követik, de kezdte nagyon kényelmetlenül érezni magát. Az volt az érzése, veszélyben van.

Conway tudta, hogy meg kell próbálnia azt a lehetőséget, amit Rosalind ajánl. Ha, mint állítja, tényleg a tulajdonában vannak az adatok, ez felbecsülhetetlen értéket jelentene. Ha tudná azoknak a személyeknek a nevét, akik elküldték a szavazatukat, még lenne ideje ezekre összpontosítani egy hadjáratot.

Rosalind kevéssel fél három után hívta. Ezúttal mintha könyörgés, kétségbeesés csendült volna ki a hangjából.

– El kell juttatnom önnek ezt az információt, hogy ennek alapján cselekedhessen. Különbön tönkreteszik a társaságot.

– Pontosan mit akar?

– Tájékoztatni akarom. Elsősorban azt akarom megakadályozni, hogy Giff Farrell és gengszterbandája tönkretegye a társaságot: Meg akarom védeni a becsületes részvényeseket, és... és kiegyenlíteni a számlámat.

– Kivel szemben?

– Találja ki! – hangzott a válasz.

– Nos, figyeljen ide – mondta Conway –,

találkozhat egy megbízottammal. Küldhetek valakit, aki...

Színtelen nevetés szakította félbe. – Az ügyet, melyet önnel el akarok intézni, csak önnel személyesen bonyolíthatom le, a társaság első emberével. Senki mástól nem fogadok el biztosítékot. Ha túl elővigyázatos, hogy az adatok megszerzése érdekében szemtől szembe találkozzék velem, azt kell hinnem, hogy tényleg igaz, amit Giff Farrell mond önről!

Conway gyorsan határozott. – Hívjon vissza negyedóra múlva – mondta. – Most nincs módomban megállapodni önnel. Vissza tud hívni egy negyedóra múlva?

– Visszahívom – ígérte a hang.

Conway behívta a titkárnőjét, – Miss Kane, az a fiatal hölgy, aki az imént telefonált, negyedóra múlva újra hív. Megállapodunk abban, hogy találkozunk, ezt azonban a legnagyobb titokban kell tartani.

Kérem, hallgassa végig a beszélgetésünket, és gyorsírással jegyezze le pontosan, ami elhangzik, hogy szükség esetén szó szerint el tudja ismételni ezt a beszélgetést – mondta neki.

Eva Kane sohasem mutatott meglepetést. Minden feladatot nyugodtan, szakmai hozzáértéssel végzett el.

– Azt írjam le gyorsírással, amit a hölgy mond, vagy az egész beszélgetést?

– Az egész beszélgetést jegyezze le. Amint leírta, tegye át, és legyen kész arra, hogy szükség esetén eskü alatt vallja.

– Igen, Mr. Conway – mondta Eva Kane, és kiment az irodából.

Amikor a telefon még mindig nem cserdült meg a tizenöt perc elteltével, Conwayt

nyugtalanság fogta el. Izgatottan fel s alá járkált a szobában.

Hirtelen azonban megszólalt a készülék. Conway odaugrott az íróasztalhoz, felkapta a hallgatót, és beleszólt: – Halló?

Eva Kane nyugodt, hivatalos hangját hallotta: – Egy fiatal hölgy keresi. Azt mondja, ön várja a hívását. Valamilyen Miss Rosalind.

– Készen van, Miss Kane? – kérdezte Conway.

– Igen, Mr. Conway.

– Kapcsolja, kérem.

Rosalind hangja szólalt meg: – Jó napot' Mr. Conway?

– Rosalind?

– Igen. Mi a válasza?

– Nos – felelte Conway –, akarok önnel beszélni, de megfelelő óvintézkedéseket kell tennem.

– Óvintézkedéseket? Mi ellen?

– Mondjuk valamiféle csapda ellen.

Rosalind keserűen felnevetett. – Nincs gyereke, nőtlen, harminchat éves. Senkinek sem felel tetteiért. És mégis csapda miatt aggódik?

Ma este pontosan fél hatkor az önt követő detektív munkaideje lejár – folytatta Rosalind. – Az éjjeli műszakra egy másik veszi át a szolgálatot. Nem érintkeznek. Az éjszakás néha késik. Talán el lehet intézni, hogy ma este késsen. Pontosán fél hat után egy perccel hagyja el az irodáját, szálljon be a kocsijába. Induljon el nyugat felé a Sunset Boulevard-on. Vine-nál forduljon be. Forduljon balra a Hollywood Boulevard-on. Menjen Ivarig. Ott térjen jobbra, és ettől fogva éppen akkor hajtson át a lámpáknál, amikor pirosra váltanak. Időnként

nézzen a visszapillantó tükörbe. Vágja le a kanyarokat. Győződjék meg róla, hogy nem követik. Azt hiszem, le tudja majd rázni a kopóját.

– És ezután? – kérdezte Conway.

– Most nagyon figyeljen – szólt a nő. – Ha teljesen biztos, hogy nem követik, menjen el az Empire Drugstore-ba a Sunset Boulevard és a LaBrea utca kereszteződésénél. Három telefonfülke van ebben az üzletben; Menjen be abba, amelyik a legtávolabb van az ajtótól. Hat óra tizenöt perckor megszólal majd a telefon. Vegye fel.

Ha sikerült megszabadulnia az árnyékától, megkapja az utasítást, hova menjen. Ha nem sikerült, a telefon nem szólal meg – fejezte be.

– Olyan az egész, mint egy detektívregény – tiltakozott Conway kissé ingerülten. – Végül is ha az információ-olyan, hogy...

– Ez tényleg detektívtörténet – vágott közbe a hang. – Meg akarja kapni azoknak a részvényeseknek a listáját, akik már elküldték a szavazatukat?

– Nagyon szeretném.

– Akkor jöjjön el érte – volt a válasz, s kattant egyet a telefon.

Néhány perccel később Eva Kane lépett be az irodába, a személytelen, példás titkárnő, és írógéppel írt szöveget nyújtott át Conwaynek.

– A beszélgetés áttétele – mondta.

– Köszönöm – válaszolta Jerry.

Eva Kane megfordult, elindult az ajtó felé, megállt, majd hirtelen visszafordult, és odalépett hozzá.

– Nem szabad megtennie, Mr. Conway!

Kissé meglepetten nézett rá a főnöke.

– Ó igen, tudom – vágta rá Eva Kane, majd megállás nélkül folytatta, mintha attól félne, hogy Conway félbeszakítja. – Sohasem adott felhatalmazást, hogy személyes dolgokról beszéljek az irodában. Az ön szemében csupán egy vagyok az irodai tárgyak közül. Ám valójában emberi lény vagyok. Tudom, min megy most keresztül, és azt akarom, ön győzzön ebben a küzdelemben, és... és tudok egyet-mást a női hangokról, és... – Elkezdte keresni a megfelelő egy-két szót, majd elhallgatott, mintha hangképzése üzemanyag híján leállt volna, mint egy motor.

– Nem tudtam, hogy ilyen megközelíthetetlen vagyok – tiltakozott Conway.

– Nem az! Nem az! Ne értsen félre! Csak mindig olyan személytelen... azaz hivatali alapokra helyezi a kapcsolatait. Tudom, megfontolás nélkül beszélek, de kérem, ne tegye meg azt a nevetséges dolgot, amit ez a nő kér.

– Miért? – kérdezte Conway.

– Mert csapda.

– Honnan tudja, hogy csapda?

– Nyilvánvaló, hogy ha bármiféle olyan információja lenne, amit át akarna adni önnek, egyszerűen betehetné egy borítékba, amit megcímezne önnek, felbélyegezné, és bedobná a legközelebbi postaládába.

Conway elgondolkozott.

– Ez az egész titokzatoskodás, detektívesdi egyszerűen csapda.

– Nem vállalhatom a kockázatot, hogy elszalasztom ezt az információt – mondta Conway megfontoltan.

– Ez azt jelenti, hogy elmegy?

– Igen – felelte Conway hajthatatlanul. –

Akart mondani valamit a hangjáról.

A titkárnő bólintott.

– Nos?

– Megszoktam, hogy figyeljek a hangokra a telefonban. Két éven keresztül telefonkezelő voltam. Van valami a hangjában, és azt... Mondja, nem érzi úgy, mintha már hallotta volna valamikor?

Conway összehúzta a szemöldökét. – Most, hogy említi, tényleg úgy érzem. Van valami a beszéd ritmusában, ahogy szünetet tart a szavak között, inkább, mint a hanghordozásban.

Eva Kane bólintott. – Ismerjük – mondta. – Olyan valaki, aki járt már nálunk az irodában. Beszélt önnel. Valahogy elváltoztatja a hangját – a hanghordozását. De a beszéd ritmusát, a szavak közti szünetet nem lehet megváltoztatni. Mindketten ismerjük, s annál inkább gyanakszom. Miért hazudik önnek? Vagyis miért próbálja félrevezetni önt a kilétét illetően?

– Mégis elmegyek – jelentette ki Conway. – Az információ túl értékes, létfontosságú. Nem engedhetem meg magamnak, hogy esetleg vakon elmenjek egy ilyen lehetőség mellett.

Eva Kane hirtelen visszalépett a szerepébe. Újra a példás, személytelen titkárnő volt.

– Értem, Mr. Conway – válaszolta, és kiment az irodából.

Conway a rádió időjelzéséhez igazította óráját, percre pontosan indította el a kocsiját, és követte az utasításokat. Úgy ment el egy lámpa mellett, hogy az éppen tilosra váltott, és elhagyott egy kocsit, amely, úgy tetszett, követni próbálja, de a forgalom reménytelenül hálójába kerítette, és egy dühös közlekedési rendőr is fújta már a sípját.

Ezután Conway hol nagy forgalmú úton hajtott, hol kevésbé forgalmas utcát keresett. Hat óra után öt perccel az üzletben volt, s az ajtótól legtávolabb eső fülkében várakozott.

Hat óra tizenkettőkor megszólalt a telefon.

Conway felvette a kagylót.

– Mr. Conway? – kérdezte egy éles női hang.

– Igen... De... Ön nem Rosalind.

– Ne kérdezzen. Rosalindnek elővigyázatosnak kell lennie, hogy lerázza azokat, akik őt követik. Mondom az utasításokat. Készen van?

– Igen.

– Rendben. Amint leteszi a telefont, lépjen ki a fülkéből, és hagyja el az áruházat. Üljön be a saját kocsiába. Menjen a Redfern Hotelba. Parkoljon. Menjen a hallba. Mondja a portásnak, hogy Gerald Boswellnek hívják, és üzenetet vár. A portás átad majd egy borítékot. Köszönje meg, de ne adjon borraivalót. Menjen el a hall egy félreeső sarkába, és nyissa ki a borítékot. Megtalálja benne az utasítást, hogy azután mit kell tennie.

A nő köszönés nélkül lerakta.

Conway kilépett a fülkéből, rögtön a kocsiához ment, és egyenesen a Redfern Hotelba hajtott.

– Van üzenet Gerald Boswell részére? – kérdezte a portástól.

Egy pillanatig, míg a portás habozott, Conway attól tartott, hogy kéri, igazolja magát valamivel, de a habozás csak pillanatnyi volt. A portás elővett egy köteg borítékot, és elkezdett keresgélni köztük.

– Boswell – mondta, gépiesen ismételve álnevet, míg nézte a borítékokat. – Boswell.

Szabadba keresztnevet?

– Gerald.

– Ah igen. Gerald Boswell.

A portás átnyújtott Conwaynek egy hosszúkás borítékot, és Conway szíve hirtelen megdobbant. A barna csomagolópapír le volt ragasztva, és súlyos tárgy töltötte meg. Azoknak a részvényeseknek a listáját tartalmazhatta, akik elküldték már a szavazatukat, márpedig ez a lista döntő fontosságú volt a társaság vezetésének megtartásáért vívott küzdelemben.

Conway a hall egyik sarkában leült az egyik kopott, kárpitozott székre, mintha várna valakit.

Lopva megnézte a hallban tartózkodókat.

Egy középkorú nő az újságjába merült. Egy unatkozó férfi – rossz színben volt – keresztrejtvényt fejtett; egy fiatalabb nő, úgy látszott, várt valakit, és szemmel láthatólag semmi más nem érdekelte, mint a hall utcára nyíló ajtaja.

Conway óvatosan elővette a bicskáját a zsebéből, felvágta a borítékot, és kicsúsztotta a tartalmát.

Nem kis mérgére a borítékban csupán régi újságból való lapok voltak: ezeket méretre vágták, hogy beférjenek a borítékba. Az újságkivágásoknak semmi értelme nem volt, nem is egymás után következő oldalakat válogattak össze. Az újságdarabokat keresztirányban vágták ki, és nyilvánvalóan arra szánták, hogy kitöltsék a borítékot.

A papírba azonban egy kulcsot csomagoltak. Ovális rézcímke függött rajta, azon a Redfern Hotel jele és egy szobaszám, a 729-es.

Óvatossága arra intette Conwayt, hogy azonnal vessen véget a kalandnak, de ennek már

a puszta gondolata is csalódottsággal töltötte el. Az, aki kigondolta a tervet, felhasználta az alkalmazott pszichológiát. Conway, miután rávették, hogy a titoktartás érdekében sok szokatlan dolgot tegyen, kész volt egy olyan lépésre, melyet mindenképpen elutasít, ha előre ismertetik a tervet.

Conway visszatolta az újságdarabokat a borítékba, azt pedig a papírkosárba dobta, és elindult a liftek felé. Ha már eddig eljutott, legalább felmegy, és bekopog.

Úgy látszott, a liftkezelő fiatal nő teljesen belemerült a filléres regénybe, amit olvasott. Épp csak rápillantott Conwayre, majd újra belebújt olvasmányába.

– A hetedikre – mondta Conway.

A nő oda irányította a liftet, megállította, kiengedte Conwayt, és visszaindult a földszintre, míg Conway a szobák számát nézte, és megpróbált eligazodni.

A szálló másodosztályú féltekintélyt árasztott. Tiszta volt, de fertőtlenített tisztasággal, vékony szőnyegekkel, olcsó csillárokkal, a folyosókat pedig csak halvány fény világította meg.

Conway megállt a 729-es ajtónál, és bekopogott.

Nem kapott választ.

Várt, és újra kopogott.

A kulcs a kezében mintha felszólítás volna. Az a gondolat, hogy bedugja a zárba és bemegy a szobába, csak kicsit volt vonzóbb, mint az, hogy zsebre teszi a kulcsot, visszamegy a lifthez, és mindörökre megfejtetlenül hagyja a bezárt ajtajú szoba rejtélyét, nem deríti fel a lehetőséget, hogy megszerezze a magukat elkötelezett részvényesek listáját.

Jerry Conway bedugta a kulcsot a zárba. A rugós zár halkán kattant, és Conway kitérte az ajtót.

Benézett a kétszobás szállodai lakosztály szokványos nappalijába. Az az ajtó, amely véleménye szerint a hálósobába vezetett, zárva volt.

– Van itt valaki? – szólalt meg Conway.

Senki nem válaszolt.

Conway becsukta maga mögött a folyosóra nyíló ajtót, és gyorsan szemügyre vette a szobát. Azt remélte, ez egy alaposan kidolgozott terv része, és megkapja az ígért papírokat, mégpedig úgy, hogy nem is kerül kapcsolatba az átadóval.

Semmit sem talált a nappaliban, és elgondolkozva szemlélte a hálósoba ajtaját, mikor elfordult a gömbkilincs, és egy fiatal nő lépett be. Nem volt rajta más, mint melltartó, bugyi és vékony harisnya. A nappaliba lépve becsukta maga mögött a hálósoba, ajtaját. Nyilván nem vette észre Conwayt, mert még egy dallamot is dúdolt.

Haját törülközőbe csavarta. Az arca fekete volt; Conway rájött, hogy a nyakáig terjedő feketeség izsappakolás.

A vékony alsónemű, az áttetsző fekete csipke izgalmas alakján csak hangsúlyozta a sima bőr meleg rózsaszínjét.

Conway mozdulatlanul állt, a megdöbbenés kővé dermedtette.

És akkor a nő egyszerre csak észrevette. Conway egy pillanatig azt hitte, a nő sikítani akar. Kinyílt a szája. A vonásait eltakarta az izsappakolás. Conway csak a szemét látta, és a szélesre nyílt száj pirosságát.

– Kérem, hallgasson meg! Megmagyarázom

– hadarta Conway. Gyorsan beszélt, mialatt egyre közelebb ment a fiatal nőhöz. – Feltételezem, nem Rosalind?

Mély hang hallatszott az iszappakolás mögül:
– Mildred vagyok, Rosalind szobatársa. Kicsoda maga? Hogy kerül ide?

Conway huszonhat-huszonhét évesre becsülte. Telt alakjának minden vonzó hajlata látható volt.

Amint ott állt a szállodai lakosztályban, szemben ezzel a fiatal nővel, Conwaynek az egész jelenet olyan valóságértelmennek tűnt, mintha egy amatőr színtársulatban szerepelne, olyan szerepben, amelyet nem ért teljesen, vele szemben meg egy színésznő, aki a maga műkedvelő módján próbálja követni a rendezői utasításokat.

– Hogy kerül ide? – kérdezte a nő ugyanazon a mély hangon.

– Rosalindtól kaptam a kulcsot – válaszolta Conway. – Úgy volt, hogy itt találkozom vele. Nos, Mildred, ne féljen már. Nem bántom. Menjen, és öltözzön fel. Megvárom Rosalindet.

– De hát miért adna önnek kulcsot Rosalind? – kérdezte a nő. – Ez... ez egyáltalán nem vall rá. Elképzélheti, hogy érzem magam én, mikor félmeztelenül kijövök, és egy idegen férfit találok a szobában. Honnan tudjam, hogy valóban Rosalindtól kapta a kulcsot? Különben is, kicsoda maga?

– Rosalind ismerőse vagyok – felelte Conway. – Írásokat akar átadni nekem. Megállapodtunk, hogy idejövök értük.

– Írásokat? – kérdezte Mildred. – Szóval írásokat. Nézzük csak.

Gyors, határozott léptekkel az íróasztalhoz

ment. Conwaynek újra az volt az érzése, hogy a nő szerepet játszik.

Kihúzta az íróasztalfiókot, benyúlt, és Conway egyszerre csak azt a félreismerhetetlen kattánást hallotta, amely egy kétlövetű revolver felhúzását jelenti. Valóban, egy fegyver fekete csöve szegeződött rá. A fiatal nő keze remegett. Az ideges ujj a ravaszra tapadt.

– Hé! – mondta Conway. – Ne rám irányítsa ezt a valamit, maga kis örült! Elsülhet!

– Tegye fel a kezét! – parancsolta a nő.

– Az isten szerelmére – felelte Conway – megörült?! Felhúzta a revolvért. A legkisebb nyomás elég, hogy a ravasz... Tegye le azt a fegyvert! Hisz nem bántom!

A nő feléje lépett, a pisztolyt a mellkasára szegezte.

– Tegye fel a kezét! – mondta Mildred. Hangja hisztérikusan csengett. – Börtönbe juttatom!

A revolvért tartó kéz még mindig remegett, az ujj változatlanul a ravaszon.

Conway megvárta, míg a nő még egy lépéssel közelebb lépett, felmérte a távolságot, bal kezével hirtelen megragadta a csuklóját, jobbával pedig a fegyvert markolta meg. A nő keze gyenge volt, és Conway könnyen felfelé irányította a pisztoly csövét. Ezzel egy időben hüvelykujját a fegyver szögletes ütőszegére tolta.

Conway kicsavarta a pisztolyt a nő erőtlén fogásából, óvatosan lehajtotta az ütőszeget, és zsebébe süllyesztette a fegyvert.

– Maga kis örült! – mondta. – Meg is ölhetett volna! Hát nem érti?

A nő visszalépett a kanapéhoz, leült, páni rémületében csak bámult.

Conway rászólt: – Ide figyeljen. Szedje össze magát! Nem bántom. Nem azért jöttem, hogy bárkinek is bármi bajt okozzak. Csak néhány aktáért jöttem Rosalindhez. Érti?

– Ne bántson! – mondta Mildred. – Ha megígéri, hogy nem öl meg, bármit megteszek... Ne bántson! Az erszényemet megtalálja az íróasztalban. Minden pénzem benne van. Vegye el az egészet. Csak ne... Ne!...

– Hallgasson már! – szakította félbe Conway. – Megpróbáltam megmagyarázni magának! Hát nem érti? Képtelen felfogni?

– Csak ne öljön meg! – rimánkodott a nő. – Bármit megteszek, amit akar, csak ne bántson.

Conway hirtelen határozott.

– Elmegyek – mondta. – Ne nyúljon a telefonhoz öt percig. Senkinek se mondja el, hogy itt voltam, kivéve Rosalindet. Megértette?

Mildred csak ült mereven, mint a fából faragott szobor.

Conway néhány lépéssel az ajtónál termett, gyorsan kinyitotta, majd becsukta maga mögött, és végigrohant a folyosón a lépcsőházat jelző piros lámpáig. Kinyitotta az ajtót, lerohant két emeletet, az ötödiken pedig a lifthez sietett, és megnyomta a gombot.

A lifteslány a szája másik felébe tolta a rágógumit. Könyvét a jobb kezében tartotta. A ballal irányította a liftet a földszintre. Rá se nézett Conwayre, úgy mondta: – Gyalog jött le két emeletet.

Conway, magában átkozva ügyetlenségét, nem válaszolt. A lány egy futó pillantást vetett rá, de továbbra is a földet nézte.

Conway nem merte leadni a portán a 729-es szoba kulcsát. Farzsebében a revolverrel átsétált a

hallon, pedig futni szeretett volna. A szállóból kijutva a kocsijához sietett.

Beugrott, beindította a motort, elhelyezkedett a volán mögött. Egyre csak a farzsebében levő fegyver járt az eszében.

Elővette a 38-as kaliberű pisztolyt, már majdnem a kesztyűtartóba rakta, mikor az elővigyázatosság kedvéért kinyitotta a hengert.

Öt teli töltény volt benne, és egy üres töltényhüvely, amely az ütőszeg nyomát viselte a puha gyutacson.

Conway visszacsapta a hengert a helyére, és megszagolta a revolver csövét.

Frissen égett lőpor szaga érződött rajta.

Rémületében a kesztyűtartóba csúsztatta a fegyvert, és hirtelen elindította a kocsit.

Olyan szervizt keresett, ahol telefon volt; Parkolt, kiszállt, és kikereste Perry Mason ügyvéd számát.

A telefonkönyvben csak Mason irodájának a száma szerepelt, de megadtak egy éjszakai ügyeleti számot is.

Ezt hívta fel Conway.

– Az üzenetközvetítő beszél – szólalt meg egy gépi hang. – Ha fontos ügyben keresi Mr. Perry Masont, hívja fel a Drake Nyomozóirodát, adja meg nevét, címét, mondja meg, milyen ügyben keresi, és a lehető leggyorsabban értesítjük Mr. Masont.

Perry Mason lakásán megszólalt a titkos telefon.

Az egész világon csak ketten ismerték a számot: Della Street, Perry Mason magántitkárnöje, és Paul Drake, a Drake Nyomozóiroda vezetője.

Mason, aki indulni készült, felvette a kagylót.

Paul Drake hangját hallotta: – Perry, van egy ügy, amelyen esetleg dolgozni akarsz.

– Mi az?

– Figyelemmel kísérted azt a harcot, ami a Kaliforniai és Texasi Általános Fejlesztési és Feltárási Társaságon belül a szavazatokért folyik?

– Annyit tudok, hogy harc van – mondta Mason. – Láttam az újságban a hirdetések a múlt héten.

– Jerry Conway, a társaság elnöke vár egy másik vonal végén. Nyilvános fülkéből hív. Meglehetősen izgatott, azt hiszi, behúzták a csőbe, és azonnal beszélni akar veled.

– Mibe ugratták bele? – kérdezte Mason. – Valami erkölcsrendészeti dologgal zsarolják, megpróbálták megvesztegetni, vagy...?

– Nem tudja – felelte Drake –, de a birtokában van egy revolver. Nemrég használták. Természetesen csak nagy vonalakban ismertette telefonon a dolgot, de a történet eléggé szokatlan ahhoz, hogy érdekeljen téged. Azt mondja, van pénze, hogy bármilyen honoráriumot kifizessen, ha az az ésszerűség határain belül van. De gyors cselekvésre van szükség.

– Egy revolver! – mondta Mason.

- Pontosan.
- Hogy jutott hozzá?
- Azt mondja, egy nőtől vette el.
- Hol?
- Egy szállodai szobában.
- Oda vitte a nőt?

– Azt mondja, nem: kulcsa volt a szobához, a nő bejött, ráfogta a fegyvert, nagyon idegesen bánt a ravasszal, és Conway elvette tőle a pisztolyt. Csak miután elment, vette észre, hogy nemrég használták, és most attól tart, hogy így akarnak végezni vele.

– Pokoli egy sztori! – mondta Mason.

– Nekem is ez a benyomásom – felelte Drake.

– Az itt a kérdés, mi van, ha elcsípi a pofát, és ilyen maszlagot akar beadni. Valakinek ki kellene okítania, hogy legalább elhithető mesét találjon ki.

– Saját maguknak kell kisütniük a meséjüket, Paul – válaszolta Mason.

– Tudom – felelte Paul –, de rámutathatnál arra, hogy hol vannak ennek a mesének a hiányosságai.

– Hallja, amit mondasz?

– Nem.

– Kérdezd meg, rászán-e ezer dollárt azelőlegre – mondta Mason. – Ha igen, megyek.

– Tartsd a vonalat – mondta Drake. – A másikon beszél.

Néhány pillanat múlva újra meghallotta Drake hangját: – Halló, Perry?

– Aha – mondta Mason.

– Conway azt mondja, kétezret is megad. Be van ám gyulladva. Azt hiszi, az orránál fogva vezetik.

– Rendben – felelte Mason. – Mondd meg neki, hogy menjen fel az irodádba, és állítsa ki az

ezerdolláros csekket. Gondoskodj róla, hogy legyen készenlétben néhány jó embered, szükségem lehet rájuk. Máris indulok.

Mason leoltotta a villanyt a lakásban, autóba ült, és elindult Paul Drake irodájába.

Jerry Conway felugrott, amikor Mason belépett a szobába.

– Az az érzésem, Mr. Mason, hogy kelepcébe sétáltam – mondta. – Még nem tudom, mi a helyzet. De... szóval nagyon sok pénz forog kockán a szavazatokért vívott küzdelemben, és az ellenfél mindenre képes. Semmitől sem riadnak vissza!

Drake csekket csúsztatott Perry Mason elé. – Megkértem Conwayt, hogy állítsa ki a csekket – mondta.

– Készenlétben állnak ez embereid? – kérdezte Mason.

Drake bólintott.

Mason fogott egy egyenes támlájú széket, megfordította, hogy a háta nézzen a szoba közepe felé, lovaglólülésben ráült, és mindkét könyökét a szék támlájára támasztotta.

– Rendben van, meséljen – mondta Conwaynek.

– Nincs sok idő – kezdte Conway idegesen. – Bármi is történt, az...

– Semmi haszna, ha vaktában rohangálunk – szakította félbe Mason. – Rá kell szánnia az időt, hogy elmesélje az egész történetet. Kezdje az elején.

– Egy telefonhívással kezdődött – fogott bele Conway.

– Ki hívta? – kérdezte Mason.

– Egy fiatal nő, aki Rosalindnek nevezte magát.

– Láta már?

– Azt hiszem, nem. Nem tudom.

– Hogyhogy nem tudja?

– Ma este találkoztam egy fiatal nővel, aki azt mondta, hogy Rosalind szobatársa. Úgy... úgy vélem...

– Folytassa – bátorította Mason. – Essen túl rajta. Ne hagyjon ki semmit! Mondja el a részleteket is.

Conway elmesélte a történetet. Mason előrehajolt, két karját a szék támláján nyugtatta, állát a csuklójára támasztotta, és összeszűkült tekintettel figyelt. Nem tett fel kérdést, nem jegyzett le semmit, egyszerűen csak hallgatott; figyelt rezzenéstelen arccal.

– Hol a fegyver? – kérdezte Mason, amikor ügyfele befejezte a történetet.

Conway előhúzta a revolvert a zsebéből.

Mason nem nyúlt hozzá.

– Nyissa ki a hengert – mondta.

Conway kinyitotta.

– Fordítsa úgy, hogy ráessen a fény!

Conway így tett.

– Vegye ki azt az üres hüvelyt – mondta Mason.

Conway kiszedte.

Mason előrehajolt, hogy megszagolja a csövet és a töltényt. – Rendben – szólt, kezét továbbra is távol tartva a revolvertől. – Tegye vissza. Tegye zsebre a pisztolyt. Hol van a szállodai szoba kulcsa?

– Itt van nálam.

– Adja ide.

Conway odanyújtotta a kulcsot Perry Masonnek, aki egy pillanatra megvizsgálta, majd zsebre tette.

Mason Paul Drake-hez fordult.

– Paul, gyere majd velem, jó? Szükségem lesz rád.

– És én? – kérdezte Conway.

– Ön itt marad.

– Mit csináljak a revolverrel?

– Semmit!

– Nem kellene értesítenem a rendőrséget?

– Még nem.

– Miért?

– Mert egyelőre még nem tudjuk, mivel és kivel állunk szemben. És az a nő a szobában?

– Mi van vele?

– Tényleg megijedt, vagy csak megjátszotta?

– Remegett a keze s benne a pisztoly.

– Amikor kijött, csak melltartó és bugyi volt rajta?

– Igen.

– Csinos volt?

– Tetőtől talpig!

– Nem látszott zavartnak?

– Meg volt ijedve.

– Az nem ugyanaz. Zavarban volt?

– Hát... Hát inkább csak ijedt. Nem próbált meg ööö... felvenni valamit

– Milyen idős volt?

– Huszon-valahány, közelebb a harminchoz.

– Szőke, barna vagy vörös volt a haja?

– Törülköző volt a fejére csavarva. Csak nyaktól lefelé láttam... de ott mindent.

– A szeme?

– Nem láttam a színét.

– Gyűrű?

– Nem vettem észre rajta.

– Honnan vette elő a fegyvert?

– Úgy látszott, az íróasztalból.

– És azután?

– Úgy tett, mintha, azt gondolná, megtámadom vagy valami. Ide akarta adni az összes pénzét, és könyörgött, hogy ne bántsam.

– A hangja hasonlított a Rosalindéhez?

– Nem. Az iszappakolás miatt nem tudta jól mozgatni az ajkát. Tudja, mi lesz ezekkel az iszappakolásokkal. Mély volt a hangja – mint mikor álmában beszél valaki. A Rosalindé más volt. Rosalind hangját már hallottam valamikor. Az az érzésem, jó néhányszor hallottam. Nem annyira a hangszín volt ismerős, hanem a beszéd ritmusa, ahogy szünetet tart a szavak között – egészítette ki Conway.

– Nem gondolja, hogy Rosalind volt az a lány a szállodában?

– Nem hiszem.

– De nem biztos benne?

– Semmiben sem vagyok biztos.

– Várjon itt, majd üzenek – mondta Mason. Bólintott a detektívnek. – Mehetünk, Paul.

Mason keresztülment az irodán, és kinyitotta az ajtót.

– Melyikünk kocsijával megyünk? – kérdezte Drake, amint a liftre vártak.

– Az enyémmel – felelte Mason. – Itt áll kint.

– Elbúcsúzhatok az életemtől, ha te vezetsz – mondta Drake.

Mason elmosolyodott.

– Már nem kell. Amikor John Talmage volt a Deseret News közlekedési rovatának a vezetője, figyelemmel kísérte minden esetemet, és alaposan a fejemre olvasta, hogyan vezetek. Még statisztikát is idézett.

– Átnevelt?

– Azóta törvénytisztelő állampolgár módjára

viselkedem – ismerte el Mason. – Majd meglátod.

– Kétlem, de szívesen veszem, ha meggyőzől – felelte Paul.

Mason úgy hajtott a Redfern Hotelhoz, hogy gondosan betartott minden közlekedési rendszabályt. Ott aztán parkolt.

—Megmondod, ki vagy? – kérdezte Drake.

Mason megrázta a fejét.

– Én a háttérben maradok. Te odamész a recepcióhoz, és megkérdezed, van-e üzenet Mr. Boswellnek.

Drake felhúzta a szemöldökét.

– Ekképpen – mondta Mason – megtudjuk, vajon emlészik-e a portás arra, hogy Conway bejött, és megkérdezte ugyanezt. Ha emlészik rá, gyanakvóan fog nézni rád, és elkezd kérdezősködni. Akkor még mindig megmondhatod, ki vagy, és onnan kezdjük a dolgokat.

– És ha nem emlészik? – kérdezte Drake.

– Akkor annyi ideig beszélgetsz vele, míg biztosan bevési emlékezetébe az arcvonásaidat – felelte Mason. – így aztán, ha valaki arra kéri, hogy azonosítsa a személyt, aki a recepciónál a Boswell névre hagyott üzenet iránt érdeklődött, belezavarodik az azonosításba.

– Tétélezzük fel, hogy be van jelentve egy Boswell a szállodába. Akkor mit teszünk?

– Először is odamegyünk a szobatelefonoshoz, hogy Gerald Boswell-lel akarunk beszélni. Tudd meg, be van-e jelentve. Ha nincs, felmegyünk a 729-es szobába, és körülnézünk.

– Keresünk valamit?

– Hátha rátalálunk az iszappakolt lányra.

A két férfi belépett a Redfern Hotelba, és a házi telefonhoz ment. Mason először is Gerald Boswellt kérte. Azt a választ kapta, hogy a 729-es szobában van. Ott viszont nem vették fel a telefont.

– Rajtad a sor, Paul – mondta Mason a kulcsot nyújtva.

Paul Drake a recepcióhoz lépett, és nyugodtan megállt.

A portás felnézett, abbahagyta a könyvelést, a pulthoz ment.

– Van üzenet Boswell névre? – kérdezte Drake.

– Szabad a keresztnevet?

– Gerald.

A portás a rekeszekhez lépett, kivett egy köteg borítékot a „B” betűsből, és lapozni kezdte őket.

Hirtelen megállt, felnézett Paul Drake-re, és azt mondta: – Ugye, ön már korábban is érdeklődött, Mr. Boswell? Nem adtam akkor oda egy borítékot?

Drake arcán széles mosoly jelent meg. – Fogalmazzunk így: friss üzenetre gondolok.

– Teljesen biztos vagyok benne, hogy nincsen – mondta a portás. – Odaadtam önnek azt a... Vagy nem önnek?

Drake mintegy mellékesen mondta: – Azt a borítékot. Mi érkezett azóta?

– Semmi!

– Biztos benne?

– Igen.

– Még egyszer nézze át. Biztos, ami biztos.

A portás átfutotta a köteget, majd bizonytalanul Drake-re nézett. – Elnézését kérem, Mr. Boswell, de tudná valahogyan igazolni

magát?

– Persze – válaszolta Drake.

– Megengedi, hogy megnézzem?

Drake elővette a zsebéből a 729-es kulcsát, és feldobta a pultra a portás elé.

– 729 – mormogta a portás.

– Pontosan – felelte Drake.

A portás odalépett a vendégkönyvhöz, hogy ellenőrizze a 729-es vendég adatait

– Borzasztóan sajnálom, Mr. Boswell – mentegetőzött. – Csak meg akartam győződni, ennyi az egész. Ha érkezett volna friss üzenet, a kulcsrekeszben lenne. Semmi sincs... Nem kért meg senkit ma este, ugye, hogy érdeklődjék az üzenet iránt?

– Én? – kérdezte Drake meglepetten. A portás bólintott.

– Ugyan! Badarság – felelte Drake. – Tudok járni, és saját magam veszem fel az üzeneteimet.

– És odaadtam korábban egy levelet?

– Volt egy üzenet egy kemény barna borítékban – mondta Drake.

Megkönnyebbülés ült ki a portás arcára.

– Egy pillanatig attól félttem, hogy nem a címzettnek adtam át. Nagyon szépen köszönöm.

– Kérem – mondta Drake, a kulcsért nyúlt, és odament a lifthez.

Mason odaállt melléje.

A lifteslány filléres regényt olvasott. A címlap egy csinos nőt ábrázolt bugyiban és melltartóban, amint kényelmesen beszélget egy estélyi ruhás férfival. A könyv címe: Holnap nem lesz köd.

A lány nem nézett fel. Amikor Mason és Drake belépett, és kettejük súlyától megrengett a fülke, a lány becsukta a könyvet, mutatóujját benne hagyva könyvjelzőnek.

– Hányadik? – kérdezte.

– Hetedik – válaszolta Drake.

A lány elkezdett rágógumizni, mintha annyira elmélyült volna a könyvben, hogy a rágógumiról is megfeledkezett volna.

– Mit olvas? – kérdezte Drake.

– Regényt – felelte kurtán a lány, és ezúttal fölneézett a beszélőre.

– Pikánsnak látszik – folytatta Drake.

– Tiltja a törvény, hogy azt olvassak, amit akarok?

– Dehogyan – válaszolta Drake.

– Maga is megveheti az újságárusnál huszonöt centért, ha érdeklí.

– Igen, érdekel – mondta Drake.

A lány gyors pillantást vetett rá.

– De azért huszonöt centet nem ér meg – tette hozzá a detektív.

A lány elfordította a tekintetét, és lebiggyesztette az ajkát. Megállította a liftet.

– Hetedik emelet – mondta.

Mason és Paul Drake kiléptek a fülkéből, és elindultak a folyosón.

A lány a hetediken tartotta a liftet. A liftakna oldalán a tükörben látni lehetett a szemét, amint a folyosón végighaladó két férfit nézi.

– Egyenesen a 729-eshez megyünk? – kérdezte halkán Drake Masontól. – Figyel.

– Persze – felelte Mason.

– Érdekeljük.

– Annál jobb.

Mason megállt a 729-es ajtó előtt. Kétszer kopogott. Nem jött válasz.

Drake elővette a kulcsot, és Masonre nézett.

Az ügyvéd bölintott. Drake bedugta a kulcsot. Kattant a zár nyelve.

Olajozott csuklókon fordult az ajtó.
A villany égett, de a szobában senki sem volt.
Mason belépett, becsukta maga mögött az
ajtót.

– Van itt valaki? – kérdezte.

Csend.

Mason a hálószobába vezető, félig nyitott
ajtóhoz ment. Finoman kopogott.

– Mindenki fel van öltözve? – szolt, várt egy
kicsit a válaszra, majd kinyitotta az ajtót.

Hirtelen visszahőkölt.

– Oké, Paul, megtaláltuk!

Drake Mason mellé lépett. A lány holtteste az
ikerágyon feküdt átlósan. Bal karja és a feje az
ágy túoldalán volt, szőke haja pedig lelógó karja
mellett csüngött. Világoskék, testhez álló pulóver
volt rajta. Mellkasa bal oldalán lőtt seb. A vér
bíborszínűre festette a pulóvert. A jobb kar fenn
volt, mintha el akarna hárítani egy arcára
irányuló ütést. Groteszk helyzetben merevedett
meg. A rövid, rendezetlen szoknya felcsúszott a
behajlított, bokánál keresztbe tett, harisnyás
lábakon.

Mason odament a hullához, megtapintotta a
csuklóját, és kissé megnyomta a feltartott kart.

Meglepődött. Átment az ágy másik oldalára,
és megérintette a bal kart, mely erőtlenül lógott
vállán.

– Szent isten, Perry, benne vagyunk a
slamasztikában – szólalt meg Drake. –
Mindenképpen jelentenünk kell. Ragaszkodom
hozzá.

Mason, aki homlokát ráncolva nézte a hullát
és koncentrált, csak ennyit válaszolt: – Rendben,
Paul, jelentjük.

Drake a szobában levő telefonhoz ugrott.

– Nem itt és nem most! – szólt rá Mason határozott hangon.

– De hát kötelességünk – mondta Drake. – Különbén bizonyítékot titkolunk el, és bűnrészessé válunk. Át kell adnunk Conwayt, és majd ő...

– Mit értesz azon, hogy át kell adnunk Conwayt? – vágott közbe Mason. – Az ügyfelem.

– De hiszen belekeveredett ebbe az egész...

– Honnan tudod?

– Ő maga ismeri be!

– Dehogy ismeri be. Tudomásunk szerint nem volt hulla a szobában, mikor kilépett innen. Ez nem az a lány, akit ő hagyott itt. Ha pedig az, akkor Conway távozta után öltözött fel.

– Mit akarsz tenni? – kérdezte Drake.

– Gyere – mondta Mason.

– Ide figyelj, Perry, engedéllyel dolgozom. Elvehetik. Ezek...

– Felejtsd el – felelte Mason. – Én vezetem az ügyet. Az utasításaim alapján cselekszel. Vállalom a felelősséget. Gyere!

– Hova?

– A legközelebbi nyilvános fülkébe, ahol magunk vagyunk. Előbb azonban vessünk még egy gyors pillantást itt a dolgokra.

– Nem, Perry, nem lehet. Semmihez sem nyúlhatunk hozzá. Ezt te is tudod.

– Körülnézni szabad – felelte Mason. – A fürdőszoba ajtaja félig nyitva. Csomagnak, ruhának semmi nyoma. Conway azt mondta, hogy a lány alsóneműben volt, és állítólag Rosalind szobatársa. Ez a szoba pedig nem úgy fest, mint ahol laknak.

– Gyere már, Perry, az isten szerelmére – vitatkozott Drake. – Ez kelepce. Ha elcsípnek itt,

mi esünk csapdába. Hiába bizonygatjuk, hogy éppen be akartuk jelenteni telefonon a rendőrségnek. Kiröhögnek, és addig nem nyugszanak, míg meg nem tudják, mit keresünk a helyszínen.

Mason kinyitott egy szekrényajtót. – Nem kellett volna elhoznom téged, Paul.

– Na ne mondd! – válaszolta Drake. Mason megnézte az üres szekrényt.

– Oké, Paul, menjünk le a hallba, és telefonáljunk. Tényleg csapda. Gyerünk.

Drake követte az ügyvédet. A lifteslány újra felhozta a liftet a hetedikre. Ült a zsámolyon, keresztbe tett lábbal. Jó lába volt, már amennyi látszott belőle.

A könyvet nézte, de úgy tetszett, a könyvnél jobban érdekli saját testtartása.

Felnézett, amikor Mason és Paul Drake belépett a fülkébe. Becsukta a könyvet. Jobb mutatóujját benne tartotta. Szemét Paul Drake-en nyugtatta.

– Le? – kérdezte.

– Igen – felelte Mason.

A lány végigmérte Paul Drake-et, míg a lift lefelé haladt.

Drake figyelmét a gondolatai kötötték le, pillantásra sem méltatta a lányt.

Mason átment a hallon egy telefonfülkéhez, bedobott egy tízcentest, és a magántitkárnője, Della Street titkos számát tárcsázta.

– Halló – szólalt meg Della Street.

– Rendesen fel van öltözve? – kérdezte Mason.

– Túrhetően.

– Rendben. Ugorjon a kocsijába. Menjen el Paul Drake irodájába. Ott talál egy férfit.

Conwaynek hívják. Mondja meg neki, hogy a titkárnóm, és azt üzenem, hogy magával kell mennie. Vonja ki a forgalomból.

– Hová vigyem?

– Bárhová, csak ne a Redfern Hotelba – felelte Mason.

Della Street hangja komoly volt, érződött rajta; hogy koncentrálni. – Van még valami?

– Győződjék meg róla, hogy az igazi nevén jelentkezik be – tette hozzá Mason. – Érti?

– Igen, főnök.

– Rendben. Jól figyeljen, Della. Ügyfelem egy női hangot hallott a telefonban. Volt valami benne, a szavak közti szünet, amit ismerősnek vél. A hangot elváltoztatták, de a ritmus mintegy visszaköszönt neki. Nos, rettentően fontos azonosítani azt a hangot. Dolgoztassa meg. Kényszerítse rá, hogy gondolkozzék. Ne hagyja nyugodni. Mondja meg, hogy feltétlenül meg kell tudnom.

– Mivel győzzem meg? – kérdezte Della.

– Mondja, hogy az én utasításaimat követi. Vegye rá, hogy jusson eszébe, mi csengett olyan ismerősen abban a hangban.

– Jó. Van még más is?

– Ez minden. Lásson neki. Nincs sok ideje. Miután elhelyezte, menjen vissza az irodába. Legyen körültekintő. És gyorsan cselekedjék.

– Ön hol van most?

– A Redfern Hotelban.

– Elérem ott?

– Nem. Ne is próbáljon sehhol sem elérni. Vonja ki ezt a férfit a forgalomból, aztán menjen az irodába, és várjon.

– Rendben, főnök. Máris indulok.

Mason letette a kagylót, újabb tízcentest

dobott be, és a rendőrkapitányságot tárcsázta.

– A gyilkossági csoportot kérem.

Egy pillanattal később bemutatkozott.

– Perry Mason ügyvéd vagyok.

– Egy kis türelmet kérek – válaszolta egy férfi. – Kapcsolom Holcomb őrmestert.

– Ohó! – mosolyodott el Mason. Holcomb őrmester hangját hallotta a kagylóban.

– Jó estét kívánok, Mr. Mason. Miben lehetünk a szolgálatára ma este? – kérdezte túlzott udvariassággal.

– Egy dologban – felelte Mason. – Elmehet a Redfern Hotelba, és ott a 729-es szobában nézzen meg egy hullát. Egy fiatal nő fekszik keresztben az ikerágyon a hálószobában. Vigyáztam, hogy ne nyúljak semmihez, de az a véleményem, hogy tökéletesen halott.

– Maga most hol van? – kérdezte Holcomb éles hangon.

– A Redfern Hotel halljának telefonfülkéjében.

– Járt fenn a szobában?

– Természetesen – felelte Mason. – Nem vagyok médium. Ha azt mondom, hogy van ott egy hulla, az azt jelenti, hogy láttam.

– Miért nem használta a szobatelefont?

– Nem akartam ott hagyni az ujjlenyomataimat – válaszolta Mason. – Így hát lejöttünk ide, és a hallban levő telefont használtuk.

– Szólt már valakinek erről?

– Magának.

– Odaküldök egy URH-kocsit. Két perc múlva ott lesz, én meg egy negyedóra múlva – mondta Holcomb.

– Megvárjuk – felelt Mason. – Zárva az ajtó.

– Hogyan jutott be?
– Kulccsal.
– Egy fenét!
– Pedig így volt.
– Kinek a szobája?
– A szobát Gerald Boswell nevére foglalták le.

– Ismeri?
– Tudomásom szerint soha az életben nem láttam – felelte Mason.

– Akkor hogyan jutott a kulcshoz?
– Kaptam.
– Na, várjon meg ott – fejezte be Holcomb. Mason letette a kagylót, és Paul Drake-hez fordult.

– Hát akkor nincs más dolgunk, mint várni. Az ügyvéd leült az egyik kárpitozott bőrszékre.

Kis idő múltán Drake is leült melléje. Látszott rajta, hogy gondterhelt.

A pult mögül a portásnak majd kiesett a szeme.

Mason cigarettatárcát vett elő a zsebéből, kivett egy cigarettát, megütögette a végét a tárca fedelén, meggyújtotta, és mélyet szívott belőle.

– Mi a fenét mondok majd nekik? – kérdezte Drake.

– Majd én beszélek – nyugtatta meg Mason.

Talán egy perc sem telt el, mikor kinyílt az ajtó, és egyenruhás rendőr sietett be. A recepcióhoz ment, néhány szót váltott a portással.

Az Masonre és Paul Drake-re mutatott. A rendőr odament hozzájuk.

– Maguk jelentettek egy hullát? – kérdezte.

– Igen, mi – szólalt meg Mason.

– Hol van?

– A 729-es szobában – felelte Mason. – Kéri a kulcsot?

Az ügyvéd elővette zsebéből a szoba kulcsát, és odaadta a rendőrnek.

– A gyilkossági csoportban azt mondták, hogy várjanak itt. Le kell pecsételnem a szobát, míg ideérnek.

– Rendben – mondta Mason. – Várunk.

– Ön Perry Mason?

– Az vagyok.

– És a társa?

– Paul Drake, magádetektív.

– Hogyan fedezték fel a hullát?

– Kinyitottuk az ajtót, és bementünk – mondta Mason. Majd hozzátette: – A történetünket kell végighallgatnia, vagy arra kell ügyelnie, hogy senki se mehessen be a szobába?

– Maradjanak itt! – szólt rájuk kurtán a rendőr, és megmarkolva a kulcsot a lifthez sietett.

Az ideges portás a szálló telefonkapcsolójánál ülő lánnyal tárgyalt, aki egy pillanattal később vad telefonálásba kezdett.

Mason eloltotta a cigarettáját egy hamutálban.

– Elmondatják majd velünk az egész történetet – mondta Drake.

– Mármint amit tudunk – jelentette ki Mason.

– Azt nem várhatják el tőlünk, hogy a rendőrség helyett találgassunk, csak ki kell szolgáltatnunk a birtokunkban levő adatokat.

– És az ügyfelünk nevét?

– Nem az ügyfeltín/cét – mondta Mason határozottan. – Az én ügyfelem. Neked semmi közöd hozzá. A te ügyfeled én vagyok.

Mason a pulthoz ment, elvett egy borítékot az állványról, ráírta az irodája címét, felbélyegezte,

és a postaládához ment.

Drake melléje lépett.

Mason elővette a zsebéből Conway ezerdolláros csekkjét, betette a borítékba, majd leragasztotta, és bedobta a postaládába.

– És ez mire jó? – kérdezte Drake.

– Hátha eszébe jut valakinek, hogy itt tartson és megmotozzon – mondta Mason. – Még Holcomb őrmester is összekapcsolná az ezerdolláros előleget és látogatásunkat a Redfern Hotelban.

– Nem tetszik nekem ez az ügy – dohogott Drake.

– Kinek tetszik... – nézett rá Mason.

– Jogunkban áll eltitkolni Conway nevét?

– Miért ne? Conway nem követett el gyilkosságot.

– Honnan tudod?

– Azt állítja.

– Nála volt a revolver.

– Milyen revolver?

– Az, amellyel a gyilkosságot elkövették.

– Honnan tudod, hogy ezzel a fegyverrel követték el? – kérdezte Mason.

– Holtbiztos.

– Megmondtam már – szolt Mason –, nem szabad feltevésekbe bocsátkoznunk, sem következtetéseket levonnunk rendőrségi ügyekben. A mi dolgunk az, hogy elmondjuk, amit tudunk, feltéve, ha nem bizalmasnak minősülő közlésről van szó.

– Addig dolgoznak, míg kiszedik belőlünk – válaszolta Drake.

– Belőlem aztán nem – mondta Mason.

– Ott találják Conwayt az irodámban.

Mason megrázta a fejét.

– Aha! Most már értem! – kiáltott fel Drake.
– Hát ezért volt az első telefon!

Mason ásított egyet, a cigarettatárcájáért nyúlt.

– Paul – szólalt meg –, amikor az ember a rendőrséggel beszél, nem bocsátkozhat feltevésekbe. Csak a tényeket közölheti. Őket kizárólag ezek érdeklik.

Drake idegesen ropogtatta az ujjait. A portás ott hagyta a recepciót, és hozzájuk ment.

– Önök jelentettek egy hullát a 729-esből? – kérdezte.

– Igen, mi – felelte Mason olyan arccal, mint akit meglepett a kérdés.

– Hogy történt?

– Úgy, hogy találtunk egy hullát – válaszolta Mason. – Az ilyen dolgokat be kell jelenteni a rendőrségnek.

– Elnézést... mármint hogy találták meg a holttestet?

– Úgy, hogy ott volt.

– Meghalt, vagy csak az eszméletét veszítette el?

– Úgy látszott, hogy halott, de nem vagyok orvos.

– Mr. Boswell önnel volt, amikor megtalálta a holttestet? – kérdezte a portás.

– Mr. Boswell? – kérdezte Mason megrökönyödve.

A portás Paul Drake felé biccentett.

– Nem Boswell – mondta Mason.

– Azt állította, hogy Boswell – felelte neheztelve a portás.

– Nem állította – vágott vissza Mason. – Megkérdezte, van-e üzenet Mr. Boswell részére.

– Én meg arra kértem, igazolja magát –

válaszolt a portás ingerülten.

– Ő meg a 729-es szoba kulcsát tette a pultra
– mondta Mason.– Ön pedig megnézte a szobaszámot a vendégekönyvben, és rendben levőnek találta. Úgy gondolta, nem szükséges további igazolás. Nem kérte a jogosítványát. Nem kérdezte meg, hogy Boswellnek hívják-e. Igazolást kért, ő pedig a kulccsal igazolta magát.

– Elhitették velem, hogy Mr. Boswell-lel van dolgom – mondta a portás felháborodva. – Nem hiszem, hogy tetszeni fog a rendőrségnek.

– Sajnálatos dolog... – jegyezte meg Mason, majd hozzátette: – ...a maga számára.

– Azt kértem, hogy igazolja magát mint Boswell.

– Bocsánat. Valamilyen igazolást kért.

– Megfogalmazás kérdése. Ön is tisztában van vele.

– Hogyhogy megfogalmazás kérdése?

– Én úgy értettem, hogy a kilétét akarom tudni. Azt akartam, hogy igazolja magát.

– Akkor ezt kellett volna mondania, és addig nem kellett volna tágítania, míg nem látja az igazolást – mondta Mason. – Ne próbáljon bennünket tenni felelőssé a saját tévedéseier.

– A szobát Gerald Boswell nevére foglalták le.

– Így igaz – felelte Mason.

– És ez a férfi ma este valamivel korábban azt állította, hogy ő Boswell. Kapott is egy borítékot tőlem.

– Biztos benne? – kérdezte Mason.

– Hát persze.

– Nem is olyan régen még nem volt biztos a dolgában.

– Dehogynem, biztos voltam.

– Akkor miért kérte, hogy igazolja magát?
– Hogy megbizonyosodjam afelől, hogy ugyanaz a személy.

– Akkor mégsem volt biztos.

– Nem engedem, hogy keresztkérdéseket tegyen fel nekem.

– Ezt csak hiszi – mondta Mason széles mosollyal. – Még mielőtt sikerülne megakadályoznia, már a tanúk emelvényén áll. Akkor aztán igazi keresztkérdéseket teszek fel.

– Hát kicsoda ön?

– Perry Masonnek hívnak.

A portás alig jutott szóhoz.

– Az ügyvéd?

– Az.

Hirtelen kinyílt a hall ajtaja, és Holcomb őrmester lépett be két civil ruhás rendőr kíséretében. Nagy léptekkel a lift felé vette útját. Mikor meglátta Masont, Drake-et és a portást, irányt változtatott, és odament hozzájuk.

– Jó estét, őrmester – köszöntötte Mason szívélyesen.

Holcomb őrmester nem vett tudomást az üdvözlésről. Perry Masonre nézett.

– Hogy került ide?

– Ügyfelem érdekében mentem fel a 729-es szobába. Nyomoztam – felelte Mason.

– Kinek az érdekében?

– Egyik ügyfelem érdekében.

– Jól van – szólt Holcomb. – Ne köntörfalazzon. Gyilkosságról van szó. Ki az ügyfele?

Perry Mason tagadólag megrázta a fejét.

– Ez az adat bizalmas.

– Nem titkolhatja el – válaszolta Holcomb. – Bűnrészessé válik, ha gyilkost próbál védeni.

- Ügyfelem nem gyilkos – mondta Mason.
- Honnan tudja?
- Tudom. Azonkívül az ügyfelem. Ügyfeleim nevét meg senkivel sem vagyok köteles közölni.
- Bizonyítékot nem titkolhat el.
- Semmilyen bizonyítékot nem titkolok el. Amint beléptem a szobába, egy holttestet találtam. Amint ráleltem, értesítettem magukat.
- Elnézést, őrmester, de az ügyfél az a férfi, aki itt áll – szólalt meg a portás.
- Ne mondjon már badarságokat – válaszolt Holcomb őrmester lenézően. – Ez a fickó magándetektív. Ő nyomoz Masonnek. Mason azután vonta be, miután megtudta, hogy gyilkosság történt.
- Nagyon sajnálom, őrmester úr – tiltakozott a portás –, de ebben az esetben ez nem így áll.
- Honnan tudja?
- Elsőként ez a férfi kapta meg a kulcsot a szobához. A titkárnője foglalta le neki. Többször jött ide üzenetért.
- Holcomb őrmester Paul Drake-hez fordult.
- Hohó! Várjon csak! Várjon csak egy kicsit! Mit jelentsen ez?
- Összevissza zagyvál ez a pasas – jelentette ki Paul Drake.
- Hogy hívják? – kérdezte Holcomb a portástól.
- Bob King.
- Szóval mi van a szobával?
- Körülbelül kettőkor foglalták le. Egy fiatal nő jött a recepcióhoz. Azt mondta, Gerald Boswell titkárnője, és hogy Boswell kér egy szállodai lakosztályt egy napra, ő maga később érkezik csak, de a titkárnő ragaszkodott hozzá, hogy megnézzze, megfelel-e. Nem volt csomagja,

előre fizetett, és elvitte a kulcsokat. Két kulcsot kért.

– Ejha! – mondta Holcomb. – Pokolian sok értékes információ van a tarsolyában.

– Hiszen ön kérte. Mi benne az értékes?

Holcomb Mason felé intett a fejével.

– Csak úgy issza a szavait.

– Ön kérdezett.

– Rendben. De most aztán hallgasson... Várjon csak egy percre. Mi a helyzet Paul Drake-
kel?

– Körülbelül fél hétkor jelent meg, megkérdezte, van-e üzenet Boswell névre. Átfutottam a köteget, és odaadtam neki egy borítékot.

– Kulcs volt-e a borítékban? – kérdezte Holcomb.

– Talán benne volt a kulcs, de most úgy emlékszem – márpedig kezd eszembe jutni –, hogy egy nagy, súlyos és vastag boríték volt barna csomagolópapírból.

– És az itt jelenlevő Paul Drake vette kézhez a levelet?

– Azt hiszem... Igen, ez a férfi.

– És azután mit csinált?

– Felment a lakosztályba. Nem nagyon figyeltem. Nyugodtnak és becsületesnek látszott, a lakosztályt pedig előre kifizették.

Holcomb Paul Drake-hez fordult.

– Na, mit szól ehhez?

Drake habozott.

– Felelek Paul Drake. nevében – szólalt meg Mason. – Azt hiszem, összetévesztettek két személyt.

– Már hogy a csudába tévesztettek volna! – kiáltott fel Holcomb őrmester. – Drake azért ment

fel, hogy önnek elvégezzem valamilyen munkát! A lányt az ő szobájában puffantották le, erre Drake magától kért segítséget. Nem maradt a lakosztályban, ugye? – kérdezte Holcomb a portástól.

– Nem tudom. Nem figyeltem. Másodszorra is visszajött, és üzenet iránt érdeklődött. Ekkor nyílt rá alkalmam, hogy jobban megnézzem, mert a két úr együtt volt, és attól, akit Mr. Drake-nek nevez, de ő Boswellnek adta ki magát, megkérdeztem, nem adtam-e már oda a borítékot neki.

– Elképzelhető, hogy Masonból nem sikerül kiszednünk az ügyfele nevét – mondta Holcomb őrmester Drake-nek –, de az holtbiztos, hogy egy magándetektívet rá tudunk venni arra, hogy mondjon el mindent egy gyilkosságról, különben nem viszi el szárazon.

– Hisz mondom, őrmester, hogy összetévesztettek két személyt – bizonygatta Mason.

– Pfüj! – mondta Holcomb. – Felmegyek, és körülnézek egy kicsit. Feljön majd egy emberem, aki leveszi az ujjlenyomatokat. Ha a magukét is ott találjuk, akkor...

– Jártunk fenn – vágott közbe Mason. – Ezt senki sem tagadja. Ott találtuk meg a holttestet.

– Magával volt Drake?

– Igen.

– Együtt jöttek ide?

– Együtt.

– Mit szól King sztorijához? Azt állítja, hogy Drake odament a recepcióhoz, és üzenet iránt érdeklődött.

– Ez a része igaz – felelte Mason. – Okunk volt azt hinni, hogy a lakosztályt Boswell névre

foglalták, és Drake, pusztán nyomozói minőségében, azt tudakolta, van-e üzenet Boswell nevére. Azt nem állította, hogy ő Boswell.

– Több mint gyanús az egész. Maguk itt maradnak, én pedig felmegyek. Nehogy kedvük kerekedjék elmenni! Folytatni kívánom a kihallgatást.

Holcomb nagy léptekkel távozott a lift felé. Mason Paul Drake-hez fordult.

– Telefonálj, Paul. Találj még néhány detektívet. Szükségem van egy féltucatnyi férfira és egy-két csinos nőre.

– Meglesz – felelte Drake –, de ha szabad kérdezniem, mi a fenét szándékozol tenni?

– Természetesen megvédem az ügyfeletem – válaszolta Mason.

– De én úgy gondoltam, hogy velem – mondta Drake.

– Leakasztalak a horogról – felelte Mason.

– Hogyan?

– Hagyom, hogy elmondj mindent, amit tudsz.

– De tudom az ügyfeled nevét.

– Nem tudom az inkognitóját biztosítani – mondta Mason. – Csapdába sétált. Nem reménykedhetem másban, mint hogy sikerül időt nyerni.

– Mennyit?

– Néhány órát.

– Mit tudsz tenni ennyi idő alatt? – kérdezte Drake.

– Nem tudom, míg meg nem próbáltam – mondta Mason. – Menj, és szedj össze néhány jó detektívet. Rendeld őket az irodádba. Na, siess!

Drake a fülkéhez lépett.

Mason meggyújtott egy cigarettát, és elgondolkozva sétált fel s alá a hallban.

A halottkém érkezett a szállóba. Fekete táská volt nála. Két civil ruhás férfi követte, és egy rendőrségi fényképész, megrakodva kamerákkal, villanólámpákkal.

Holcomb őrmester akkor jött le újra, amikor Drake már befejezte a telefonálást.

– Nos, mit tudnak az ügyről? – kérdezte Holcomb.

– Csak azt, amit elmondtunk – felelte Mason.

– Felmentünk a szobába. Beléptünk. Találtunk egy holttestet. Hívtuk magát.

– Tudom, tudom – válaszolta, Holcomb. – Hogy történt, hogy éppen abba a szobába mentek?

– Egy ügyfelem megbízásából tettem.

– Rendszerben van. Ki az ügyfele?

– Nem mondhatom meg az ügyfelem nevét, míg erre engedélyt nem ad.

– Szerezze meg.

– Meg fogom, de nem most. Holnap reggel az lesz az első dolgom.

– Ilyen esetben nem hallgathatja el előlünk. Más az, ha valaki ügyvéd, és más, ha bűnrészes.

– Nem is próbálom elhallgatni – jegyezte meg Mason. – De felhatalmazás nélkül nem árulhatom el az ügyfelem bizalmas közléseit. Az ügyfelemnek saját magának kell beszélnie. Időre van szükségem, hogy kapcsolatba lépjek vele.

– Mondja meg, kicsoda, mi majd lehetőséget adunk neki, hogy beszéljen.

– Nem adhatom meg a nevét az engedélye nélkül – rázta meg tagadóan a fejét Mason. – Biztosítom, hogy reggel kilenckor ott lesz az államügyész irodájában. Az ügyfelem aláveti

magát a kérdéseknek. Én is ott leszek. Tájékoztatom a jogairól. Annyit mondhatok őrmester: az ügyfelem legjobb tudomása szerint nem volt holttest a lakosztályban, amikor ő kilépett onnan. Én arra számítottam, hogy találkozom ott valakivel.

– Kivel?

– Egy nővel.

– Azzal, akit megöltek?

– Azt hiszem, nem vele.

– Ide figyeljen, beszélni akarunk ezzel a fickóval, bárki legyen is.

– Reggel kilenckor – mondta Mason határozottan.

Holcomb alig titkolt ellenszenvvel tekintett rá.

– Magát is bevihetném koronatanúként.

– Koronatanúként? – kérdezte Mason. – Mindent elmondtam, amit a gyilkosságról tudok. Ami pedig az ügyfelem magánügyeit illeti, majd beszél ő a maga nevében. Ha pedig fenyegetőzni akarunk, akár most is kijelenthetem, hogy visszavonom ajánlatomat: nem lesz ott az ügyfelem reggel kilenckor az államügyész irodájában.

– Rendben – fújta egyet mérgesen Holcomb. – Legyen, ahogy maga akarja. De egyről ne feledkezzék meg: ezt nem tekintjük együttműködésnek. Az ügyfele ott legyen kilenckor, de a legkisebb jóindulatra sem számíthat.

– Ott lesz – mondta Mason. – Nem jóindulatra tartunk igényt, hanem a jogainkra. Azokat pedig ismerem, ha nem tévedek... Gyere, Paul.

Mason sarkon fordult, és távozott.

Alig múlt fél kilenc, mikor aznap este Mason és Drake, kiszállva a liftből, végigment az irodaház visszhangzó folyosóján.

A Drake Nyomozóiroda ajtajánál – fény látszott ki mögüle – az ügyvéd elvált Drake-től, és folytatta útját a folyosón. Derékszögben fordult, és a PERRY MASON ÜGYVÉD, MAGÁNIRODA feliratú ajtónál megállt, beillesztette a zárba a kulcsát, és kinyitotta az ajtót.

Della Street a titkárnői íróasztal mögött ült, újságot olvasott.

Az újságot a földre dobta, és máris ott termett Mason előtt.

– Mi van, főnök, tényleg... gyilkosság?

Mason bólintott.

– Ki találta meg a holttestet?

– Mi.

– Ez bizony baj.

– Tudom – mondta Mason, és közben átkarolta a vállát, megnyugtatóan megveregette. – Úgy látszik, mindig holttestekre bukkanunk.

– Ki az áldozat?

– Úgy tűnik, senki sem tudja. Egy meglehetősen vonzó fiatal nő feküdt az ágyon. Mi van az ügyfelünkkel?

– Jó helyen van

– Hol?

– Emlékszik a Gladedell Motelra?

Mason bólintott.

– Rokonszenves a vezetője, és közel van a városhoz.

Mason újra bólintott.

– Személyesen az igazgatóval beszélt?

Della Street tagadóan megrázta a fejét.

– Együtt indultunk, de megkértem Mr. Conwayt, rakjon le néhány tömbbel a motel előtt. Egyedül ment be, bejelentkezett, majd visszajött, felvett, beszámolt a történekről, és elvitt a legközelebbi taxiig. A 21-es bungalóban lakik. Taxival jöttem vissza, nem akartam a saját kocsimat használni. Attól tartottam, hogy valaki felfigyel a rendszámra, ha a motel közelében parkolok.

– Mit tudott meg útközben? – kérdezte Mason.

– Elég sokat.

– Mégpedig?

– Jerry Conway nőtlen, igen jó parti; Tényleg remek embernek látszik. Érdeklődik a munkatársai iránt, sikeres. Giff Farrell egy-két évig dolgozott Conwaynek, majd Conway hozzásegítette az igazgatóhelyettesi kinevezéshez. Egy év is eltelt, míg Conway észrevette, hogy Farrell megpróbálja módszeresen lejáratni. Pletykált, intrikált. Az akták bizalmas információit úgy használta, hogy ártson Conwaynek. Tulajdonképpen minden lehető megtett, hogy kárára legyen. Végül is Conway rájött a praktikáira, és kirúgta. Farrell az igazgató tanács elé vitte az ügyet. Hónapokon keresztül készült az összecsapásra. Gondosan jegyzett minden eseményt, és azt hiszem, szép kis jelenet játszódhatott le az igazgató tanács ülésén.

Mason bólintott.

– Majdnem sikerült Farrellnek a csel, csupán egy titkár nő hűségén múltott, hogy végül mégsem ő győzött. Conway be tudta bizonyítani, hogy

Farrell bizalmas információkat adott át egy konkurens cégnek, egyszerűen azért, hogy megtorpedozza Conway éppen megvalósulóban levő tervét. Amikor mindez nyilvánvalóvá vált, az igazgató tanács kirúgta Farrellt. Farrell pedig megvárta a kedvező alkalmat, és harcot indított a szavazatok megszerzéséért. Nos, jól megdolgoztattam az úton, míg a motelba mentünk, hogy próbáljon rájönni, ki lehetett a telefonáló. Úgy véli, az illető elváltoztatta a hangját, főleg a hangszínt, de a ritmus kísértetiesen ismerős volt. Csak éppen felismerni képtelen. Mondtam, hogy továbbra is gondolkodjék rajta, és telefonáljon Drake irodájába, ha rájön valamire. A titkárnője, Eva Kane valamikor telefonkezelő volt, és hozzá van szokva, hogy figyeljen a hangokra a telefonban. Biztos benne, hogy a hang olyan valakié, akit mindketten ismernek.

– Beszélnem kell Conwayjel. Menjen csak haza, Della – szólt Mason.

Della elmosolyodott, és megrázta a fejét.

– Maradok még, tartom a frontot egy ideig. Telefonáljon, ha szüksége van valamire. Bekapcsolom a kávéfőzőt.

Mason elhajtott a Gladedell Motel kivilágított irodája előtt, megállt a 21-es bungalónál. Kocsijával a Conwayé mellé állt, és leoltotta a fényszórót.

Jerry Conway kinyitotta a 21-és bungaló ajtaját, de nem lépett ki a lámpa fénykörébe. Az ajtón belül maradt.

– Jöjjön be, Mason – szólt.

Mason belépett, és becsukta maga mögött az ajtót.

Conway egy széket mutatott Masonnek, majd

maga is leült az ágy szélére.

– Mennyire súlyos? – kérdezte.

– Halkan beszéljen – figyelmeztette Mason. – Ezek a bungalók túlságosan közel vannak egymáshoz, és lehet, hogy a falak vékonyak. A helyzet komoly.

– Mennyire?

– Gyilkosság!

– Gyilkosság! – kiáltott fel Conway.

– Csitt! – szólt rá Mason. – Ne beszéljen hangosan!

– Szent Isten!

– Sejthette volna – mondta Mason. – Nem tűntetem volna el, nem hozattam volna ide, ha nem komoly dologról van szó.

– Azt tudtam, hogy komoly... de én nem... Kit öltek meg? Farrellt?

– Nem. Egy nőt.

– Egy nőt?

– Pontosan, egy fiatal nőt. Azt mondja meg, hogy találkozott-e vele. Kérem, alaposan gondolja végig. Körülbelül huszonhat-huszonhét éves, szőke, kék szemű, jó alakú, de talán kissé túl fejlett. Karcsú a dereka, de felette és alatta is elég gömbölyűek az idomai. Világoskék pulóvert viselt, valószínűleg illett a szeméhez.

Conway egy pillanatra elgondolkozott, majd tanácstalanul megrázta a fejét.

– Semmit se mond a személyleírás... Hacsak nem az, akivel talákoztam. Fekete csipkés alsóneműben volt. A szemét világosnak láttam, de a fekete iszappakolás miatt lehetett optikai csalódás is. Csak arra emlékszem, hogyan villogott a szeme fehérje.

– És más fiatal nőismerősei közül – kérdezte Mason – ráillik-e valamelyikükre a leírás?

– Ide figyeljen – mondta Conway türelmetlenül –, tizenöt vagy húsz fiatal lány is dolgozik nálunk, így hirtelenjében egyikükkel sem tudom azonosítani. Azt mondja, csinos?

– Nagyon is.

Conway megint elgondolkozott, majd megrázta a fejét.

– Megpróbálja összekötni a hanggal? – kérdezte Mason.

– Megpróbáltam.

– Nézzük csak meg a revolvert. Conway odaadta Masonnak, aki kinyitotta, megnézte, és felírta a számokat a noteszéba.

– Ki akarja nyomozni, honnan került hozzám? – kérdezte Conway.

– Igen – felelte Mason. – C 48 809. Megpróbálom megtudni. És a titkárnője? Hol lakik?

– Eva Kane-nek hívják. A Cloudcroft bérházban.

– Holnap reggel kilencre el kell mennie az államügyészhez, és el kell mondania, mi történt – szólt Mason.

– El kell mondanom?

Mason bólintott.

– Mit mondjak neki?

– Ott leszek én is – felelte Mason. – Eljövök magáért nyolcra. Útközben megbeszélünk mindent.

– Innen indulunk?

– Innen.

– Nem mehetek vissza a lakásomba?

Mason nemet intett a fejével.

– Miért nem? – kérdezte Conway. – Csak nem szimatolnak ki olyan korán. Szükségem van néhány dologra: fogkefére, pizsamára, borotvára,

tiszta ingre...

– Menjen el egy éjjel-nappali üzletbe. Vegye meg a szükséges dolgokat. Ami pedig a tiszta inget illeti, azt nélkülöznie kell – felelte Mason.

– Csak nem gondolja, hogy észrevesznek, ha hazamegyek?

– Miért ne? Valaki csapdát állított magának. Nem tudjuk, mikor csapódik le. Talán éppen azt szeretné, hogy rejtőzködjék négy-öt napig, mielőtt tájékoztatná a rendőrséget, aki aztán elcsípi magát. Akkor pedig igazán kedvezőtlen látszatba keveredik. De az is lehet, hogy tud a szerepemről, és elhatározta, hogy értesíti a rendőrséget, így magát elkapják, még mielőtt lehetőségem lenne kideríteni, miről is van szó, és tanácsot adni, mit tegyen.

– De hát ön mit tehet reggel kilencig? – kérdezte Conway.

– Sokat. Mozgalmas éjszakának nézek elébe. Elmegy az üzletbe, megveszi a szükséges apróságokat, visszajön ide, és itt marad.

– Megtartsam a fegyvert?

– De még mennyire! És pokolian vigyázzon rá, nehogy valami történjék vele!

– Miért? Ja igen, már értem. Ha megpróbálnék megszabadulni tőle, az aztán valóban a malmukra hajtaná a vizet.

– Úgy van, ez a helyes kifejezés – mondta Mason. – Felérne a bűnösség beismerésével. Azt akarom, hogy elmondja, mi történt, mondja el a maga verzióját egészen addig, amíg kijött a szállodából, kocsiba ült és elhajtott.

– Csak eddig mondjam?

– Eddig – felelte Mason. – Ne mondja el, hol töltötte az éjszakát, vagy bármit ezzel kapcsolatban. Semmi közük hozzá. Azt mondtam

a rendőrségnek, biztosítom, hogy ott lesz az államügyész irodájában reggel kilenckor, és ott is lesz.

– Tudja, hogy ez mit jelent? – kérdezte Conway. – Hacsak nem sikerül meggyőzőnöm a rendőrséget, benne vagyok a slamasztikában. Ha őrizetbe vennének, vagy azzal vádolnának, hogy én lőttem ki azt a végzetes golyót a fegyverből, képzelje csak el, mi történne a részvényesek közgyűlésén!

– Hát persze – erősítette meg Mason. – Különbén miért állítottak volna csapdát magának?

– És én mégsem tudom elhinni, hogy csapda volt – mondta Conway.

– Hogyhogy nem tudja elhinni? – szólt rá ingerülten Mason. – Hát hogy a nyavalyába ne lenne csapda! A napnál is világosabb, hogy az. Ott volt az a lány alsóneműben, aki fegyvert fogott magára, remegett a keze, és egyre közelebb jutott magához!

– Na és mi nem stimmel ebben?

– Semmi! – válaszolta Mason. – Egy félmeztelen lány, aki kivesz egy revolvert az íróasztalfiókból, éppen hogy hátrált volna, és azt mondta volna, hogy takarodjék a szobából. Márpedig nem azt mondta, hogy távozzék, hanem hogy tegye fel a kezét, ő meg csak ment maga felé, kezében remegő, felhúzott pisztollyal. Magának el kellett vennie tőle a fegyvert. Szinte a kezébe nyomta.

– Azt gondolja, kiderül, hogy ezzel követték el a gyilkosságot?

– Holtbiztos, hogy ez lesz a vége! – válaszolt Mason. – És az is ki fog derülni, hogy az áldozat olyan valaki, aki birtokában volt a magukat

elkötelezett részvényesek listájának.

Conway egy pillanatig magába roskadt

– Igen, ez a része csapda volt, rendben. Mindenképpen csapda kellett hogy legyen. Valahogy mégis határozottan érzem, Mason, hogy volt valami őszinteség a magát Rosalindnek nevező nőben. Ha valaha is sikerül a végére járnunk, azt hiszem, rájövünk, hogy... Nem tudom, tényleg Rosalind-e az a nő, akit megöltek.

– Tíz az egyhez, hogy ő. Az a lány azt mondta magának, hogy Rosalind szobatársa, és hogy az a lakosztályuk. A lakosztályt pedig teljesen kiürítették. Egy árva harisnyát sem láttam, se ruhát, se csomagot, semmit.

– De hát nem annál inkább csapdának látszik majd az egész? Nem magyarázhatjuk meg az államügyésznek, hogy behúztak a csőbe?

– Hogyne, megtehetjük – mondta Mason. – S akkor megpróbálunk kitartani emellett. Sok múlik azon, sikerül-e valamit felfedezni, ami alátámasztja a történetét. Mert a mostani verzió pokolian gyanús.

– De hiszen az igazat mondom – tiltakozott Conway.

– Tudom – felelte Mason –, de az államügyész hűvös lesz, ellenséges és könyörtelen. Nem fog tetszeni neki a történet, mert nem a rendőrségre ment, hanem ügyvédhez fordult. Mi több, azt sem tudjuk még, mekkora csapdába sétált bele.

– Azt gondolja, hogy még hátra van valami?

– Hát persze hogy van még valami – jelentette ki Mason. – Egyes dolgokat azonban egyszerűen nem vagyok képes megérteni.

– Mégpedig?

– Ha az lett volna az elképzelésük, hogy

belekeverjék egy gyilkossági ügybe – jegyezte meg Mason –, másképp fogtak volna hozzá. Ha Farrellék vállalták volna egy gyilkosság kockázatát, egyszerűbb lett volna magát megölni, és kész. A bizonyítékok arra látszanak utalni, hogy valamilyen csapdát állítottak magának, de valami közbejött, és maradt egy fölösleges hullájuk. Ekkor pedig elkezdtek gyorsan dolgozni, és megpróbálták olyan irányba terelni a dolgokat, hogy gyilkosságba keverjék bele. Ám amikor ilyen gyorsan cselekednek, könnyen vétének. Elég egy hiba, és mi kerekedhetünk felül.

– Tudom, Mason, ebben a dologban bolondnak tűnök talán – vallotta be Conway –, de az istennek se tudom legyőzni azt az érzést, hogy Rosalind őszinte volt. Hogy tényleg birtokában volt a nekem átadandó információnak, és hogy veszély fenyegette. Ő maga mondta, hogy meg is ölhetik, ha rájönnek, hogy át akarja adni nekem az információit.

– Ennek van értelme – állapította meg Mason. – Ha nem lett volna valamilyen kapcsolatban Farrell-lel, nem juthatott volna hozzá a maga számára értékes információkhoz. Ha pedig tényleg kapcsolatban állt Farrell-lel, és ott akarta hagyni, akkor szinte bármi történhetett.

Conway arca hirtelen felderült. Csettintett az ujjával.

– Mi történt? – kérdezte Mason.

– Eszembe jutott valami – tűnődött el Conway. – Miért kell ölbe tett kézzel ülnöm, amíg ők támadnak meg engem? Miért ne játszhatnám ki őket a játék ilyen állásánál?

– Hogyan? – tudakolta Mason.

– Hadd gondolkodjam egy kicsit. Talán

eszembe jut valami.

– Jó is lenne – helyeselt Mason –, de teljesen biztosaknak kell lennünk, hogy semmi olyat nem teszünk, ami visszafelé sül el. Eddig szenvedő alanya volt az eseményeknek. Továbbra is így viszonyuljon hozzájuk.

Conway kis időre elgondolkozott, majd megszólalt.

– Az ördögbe is, Mason! Farrell benne van ebben az ügyben. Bizonyára ő ölte meg azt a lányt. Ő...

–Hohó! – figyelmeztette Mason. – Ne próbáljon kieszelni ellenszert, míg nem tudjuk, mi a méreg, és mekkora adagot kapott.

– Mondom: biztos vagyok benne – vágott közbe izgatottan Conway. – Ez a magát Rosalindnek nevező nő őszintén beszélt. Rettenetesen félt. Ő maga mondta, attól tart, hogy megölik, ha valaki megtudja... Farrell pedig rájött, mit tesz, és...

– És azt gondolja, hogy Farrell ölte meg?

– Nem – felelte Conway –, azt hiszem, ez a Gashouse Baker vagy valamelyik gengsztere. Farrell pánikba esett, és megpróbálta rám kenni az egész disznóságot

– Stimmel – helyeselt Mason. – Hajlandó vagyok végigmenni magával ezen a vonalon. De ez eddig csak feltevés.

– Farrell megpróbált kelepcebe csalni – tűnődött Conway. – Az...

Hirtelen elhallgatott.

– Nos? – kérdezte Mason.

– Hadd gondolkozzam egy kicsit.

– Rendben. Gondolkozzék csak – válaszolt Mason –, de addig semmit se tegyen, míg nem tudja, hányadán áll. Addig is hívja fel a

titkárnőjét, és mondja meg neki, hogy felmegyek hozzá. Szeretnék vele elbeszélgetni.

– Elmeséljem neki, mi történt?

– Ne mondja el neki. Azt sem, hogy hol van – utasította Mason. – Elég lesz annyi, hogy felmegyek hozzá, mert szeretnék beszélni vele. Hogy az ügyvédje vagyok, és kéri, a lehető legnagyobb mértékben működjék együtt velem. Semmi mást ne mondjon.

– Rendben – egyezett bele Conway. – Akkor már megyek is. Sok a dolgom.

Mason gyanakvóan nézett rá.

– Mégpedig?

– Mégpedig lebonyolítani ezt a telefont, és elmenni bevásárolni.

Mason elgondolkozva pillantott rá.

– Hirtelen teli lett energiával.

– Amikor tennivalóm van, szeretek nekilátni.

– Jó – mondta Mason –, először hívja fel a titkárnőjét. Egy negyedóra múlva ott leszek.

– Szóval reggel nyolckor találkozunk?

– Valamivel nyolc után – mondta Mason. – De reggelizzen meg előtte! Majd meglátja, hogy amivel holnap meg kell birkóznia, az nem üres gyomornak való.

Mason elindult a motelből, megállt egy telefonfülkénél, és felhívta Paul Drake irodáját.

– Rájött valaki, hogy ki az áldozat, Paul?

– Még nem.

– Van egy munkám számodra.

– Mi?

– Derítsd ki, honnan származik a fegyver.

– Mi a száma?

– Smith & Wesson C 48 809.

– Nem lesz könnyű ma éjszaka megtudni.

– Nem azt kérdeztem, hogy könnyű lesz-e, hanem azt mondtam, hogy nézz utána.

– Van neked szíved, Perry?

– Van. Mondtam, hogy keríts elő embereket.

Most megkapták a feladatot.

– Feljössz?

– Egy-két óra múlva.

Mason ezután a Cloudcroft bérházhoz hajtott.

Halkan kopogott Eva Kane ajtaján.

Szinte azonnal kinyílt az ajtó.

– Miss Kane?

– Igen. Mr. Mason?

– Az vagyok.

– Fáradjon beljebb. Mr. Conway felhívott, hogy jön.

Mason jellegzetes egyszobás bútorozott lakásba lépett be. A falba épített ágyat ajtók rejtették el; rajtuk nagy tükör. Imitt-amott felfedezhető volt ugyan egy kevés egyéni vonás, de a lakás nagyrészt megfelelt a szokásos szabványnak.

– Foglaljon helyet, Mr. Mason. Az a szék elég

kényelmes. Elmesélné, mi történt?

– Hogyhogy mi történt? – tárta ki tanácstalanul a karját Mason.

– Tudja, akkor láttam utoljára Mr. Conwayt, amikor éppen arra a találkozóra indult. Kértem, ne menjen. Az előérzetem azt súgta, hogy valami rettenetes történik majd.

– Nem is tévedett – jegyezte meg Mason. – Nagyon szorongatott helyzetben vagyunk, és szeretném kibogozni a szálakat, mielőtt más megelőzne.

– De hát mi történt? Mr. Conwayt... csak nem...? Nem mondta meg, hol van, csak azt, hogy nem a lakásán.

– Átmenetileg tényleg nincs forgalomban – jelentette ki Mason. – Reggel kilenckor az államügyész irodájában kell lennünk.

– Az államügyész irodájában?

Mason bólintott.

– Miért?

– Megöltek valakit.

– Megöltek?

– Igen. Meggyilkoltak.

– Kit?

– Nem tudjuk. Egy fiatal nőt. Szőke hajú, kék szemű, karcsú derekú, telt idomú nő. A kora... hát, olyan huszónhét körüli. Testhez álló kék pulóvert viselt... Nem emlékezteti senkire?

– Épp hogy túl sokan jutnak eszembe róla, Mr. Mason. Sok lányt ismerek, akire illik a leírás. Hogyan történt? Az a lány volt, akivel Mr. Conwaynek találkoznia kellett, aki Rosalindnek mutatkozott be?

– Nem tudjuk – felelte Mason. – Nincs időm mindent elmesélni. Rettentő sok a dolgom holnap reggel kilencig, önnek kell felvilágosítania

engem. Nos, lássuk a hangot. Ha jól értettem, volt valami homályosan ismerős abban a hangban, a ritmusban, ugye?

A nő bólintott.

– Rendben. Gondolkozzunk – kérte Mason.

– Megpróbáltam gondolkozni rajta. Szóval... Annyira aggódom Mr. Conway miatt Attól félek... Valahogy megéreztem, hogy csapda.

– Kedveli? – kérdezte Mason.

Eva Kane hirtelen félrenézett. Elpirult.

– Nagyon kedves – fogott bele –, de nem kezdeményez személyes kapcsolatot az irodában. Mindig nagyon udvarias, nagyon előzékeny, de... Szóval nem olyan, mint Mr. Farrell.

– Milyen Farrell? – tudakolta Mason.

– Farrell! – kiáltott fel a nő. Hangjában ellenszenv érződött.

– Nos, milyen? – kérdezte Mason. – Feltételezem, más, mint Conway?

– Nagyon is más!

– Most már ne Conwayre gondoljon – magyarázta Mason –, hanem arra a hangra koncentráljon, ha segíteni akar rajta. Meg kell próbálnia megállapítani, hogy mi is volt olyan ismerős benne.

– Egyfolytában csak ezen gondolkozom, de valahogy mindig kicsúszik a kezem közül – mondta tanácstalanul – Néha úgy érzem, már majdnem megvan, aztán megint elillan.

– Jól van – szólt Mason. – Gondolkodjunk módszeresen. Rosalind, bárki lett legyen is, megígérte, hogy átadja a magukat elkötelezett részvényesek listáját.

Eva Kane biccentett.

– Következésképpen – folytatta Mason – vagy kelepcébe akarta csalni Conwayt –

márpedig most úgy látszik, ez volt a szándéka vagy pedig hiteles adatokat kínált fel.

Mindkét esetben olyan valakinek kellett lennie, aki meglehetősen közel áll Farrellhez. Ha csapdát állított, Farrell eszköze volt, mert csakis Farrell bandája akart ártani Conwaynek. Ha pedig jóhiszeműen járt el, olyan információkhoz jutott hozzá, amelyek kizárólag Farrell egy bizalmas dolgozójának hozzáférhetőek.

Eva Kane bólintott.

– Női hang volt – állapította meg Mason. –
Fiatal?

– Azt hiszem. Úgy vélem, fiatal nő volt.

– Sok fiatal nő áll közeli kapcsolatban Farrell-lel?

Eva Kane felnevetett.

– Mr. Farrell sok fiatal nővel van igen közeli kapcsolatban, ő az, akinek sem a keze, sem fürkésző tekintete nem pihen soha. Nem egy nőt akar, hanem nőket – sokat. Nem családot alapítani, otthont teremteni akar, az életet akarja teljes egészében élni. Széles skálán játszani.

– Kicsit nehéz főnök? – tudakolta Mason.

– Attól függ, honnan nézi – felelte szárazon a nő. – Vannak olyan lányok, akiknek, úgy látszik, ez tetszik. Meg Farrell.

– Nős?

– Igen, nős, de úgy tudom, egy hónapja külön él a feleségétől.

– Milyen nő a felesége?

– Nagyon szép. Az... – Eva. Kane-nek hirtelen elállt a lélegzete. Szeme tágra nyílt –
Megvan, Mr. Mason! Megvan!

– Mi van meg?

– A hang. Rosalind nem más, mint
Evangeline Farrell!

– Várjunk csak egy kicsit – szólta rá Mason. – Biztos ebben?

– Igen, teljesen! Mindvégig tudtam, hogy van benne valami... Beszéltem vele telefonon, amikor Mr. Farrell még nálunk dolgozott. Beszédében van valami jellegzetesség: egy egész ütemre elhúz egy-egy szót, majd ötöt-hatot mond gyorsan, szünetet tart, utána pedig újra gyorsan beszél.

– Megpróbálta elváltoztatni a hangját a telefonban? – kérdezte Mason.

– Igen. Elváltoztatta a hangját. Nagyon... nagyon behízelt volt, csábító, sőt negédes, és... De határozottan felismerhető volt benne az a sajátos szünet. Jellegzetesen Evangeline Farrell hangja volt.

– Nem jön ki a férjével?

– Úgy tudom, nem. Külön élnek. Olyan... hát mondjuk, körülbelül egy hónapja. Az újságban is írtak róla valamit. Az egyik pletykarovatban volt egy cikk. A felesége hagyta ott, és... Nem tudom, mi történt. Nem hiszem, hogy Mrs. Farrell beadta volna a válókeresetet. Talán békítést akar.

– Tudja, hol lakik? – érdeklődött Mason.

– Nagyon szép lakásuk volt, és... azt hiszem, Evangeline költözött el. Azt hiszem, ő hagyta ott.

– Nem váltak el?

– Nem tudok róla.

– Az ok?

– Sok oka lehet. Lányok az irodában. Még azzal sem törődött, hogy titkolja a kapcsolatait előttünk.

– Hogy tudhatom meg Evangeline Farrell mostani címét?

– Talán benne van a címjegyzékünkben. Tudja, részvényes a Texas Globalban. A

szavazatokért folytatott harc miatt el kellett készítenem az összes részvényes név- és címjegyzékét. Az egyik az irodában van, a másik Mr. Conwaynél, a harmadik meg nálam.

– Itt?

– Igen. Mindig magamnál tartom.

– Hogyhogy részvényes Mrs. Farrell?

– Mr. Farrell fizetésének egy részét részvényben kapta, míg nálunk dolgozott, és ezeket átadta a feleségének.

– Amikor megkapta őket, vagy valami vagyonmegosztás következtében?

– Amikor megkapta. Szívesen tartja minden vagyonát más személy neve alatt. De azt hiszem, Mrs. Farrell írt ezekről a részvényekről a szétválásuk után. Biztos vagyok, kaptunk egy levelet tőle, amiben megadta az új címét.

– Nézze meg, hátha megtalálja – kérlelte Mason a nőt.

– Elnézést – szólt Eva Kane, majd odament az íróasztalhoz, kivett egy nagy címjegyzéket, és elkezdte lapozgatni.

– Megvan. Holly Arms! – kiáltott fel hirtelen.

– Ismerem a környéket – jegyezte meg Mason. – Ott lakik?

– Igen. Nem akarja felhívni?

Máson egy pillanatig elgondolkozott.

– Nem, jobb, ha meglepem – szólt komolyan.

– Nagyon köszönöm, Miss Kane.

– Van még valami, amiben... segíthetek?

– Sokat segített.

– Ha Mr. Conway telefonál, megmondjam neki, hogy azt hiszem, felismertem a hangot?

– Semmit se mondjon – utasította Mason. – A telefonba semmiképpen. Az ember sohasem tudja, ki hallgatja le. Még egyszer köszönöm.

Indulok.

Mason fölvette a házi telefon kagylóját a bérház halljában.

– Mrs. Farrellt kérem.

A telefonoslány bizonytalankodott.

– Elnézést kérek, elmúlt tíz óra. Vagy talán...?

– Várja a hívásomat – vágta rá Mason,

– Igen. Azonnal.

Kis idő múlva női hang szólalt meg.

– Halló?

– Ügyvéd vagyok, Mrs. Farrell – kezdte Mason. – Fontos ügyben szeretnék beszélni önnel.

– A férjemet képviseli?

– Egyáltalán nem.

– Mikor akar találkozni velem?

– Most azonnal.

– Most azonnal? De hát az lehetetlen!... Mi a neve, kérem?

– Mason.

– Ööö... Csak nem Perry Mason?

– De.

– Hol van, Mr. Mason?

– Itt lent.

– Egye...? Van valaki önnel?

– Senki.

– Megkérdezhetem, miért óhajt beszélni velem?

– Szeretném, ha nem a telefonban kellene ezt megtárgyalni – felelte Mason. – Biztosíthatom, sürgős ügy, és a hasznára lehet.

– Rendben van. Jöjjön fel, Mr. Mason. Neglizsében vagyok. olvastam éppen, és...

– Ha lehet, szeretnék most azonnal fölmenni.

– Jól van. Jöjjön. Tudja a számot?

– Már ott is vagyok – fejezte be Mason.

Mason liftbe szállt, végigment egy folyosón, megnyomta a gyöngyház gombot Mrs. Farrell lakásának ajtaja mellett. Az ajtót szinte azonnal kinyitotta egy feltűnő, vörös hajú nő. Kínai, sárkányokkal hímzett selyempizsamában volt. Tömjénillat terjengett a lakásban.

– Mr. Mason? – kérdezte.

Mason biccentett.

Mrs. Farrell kezét nyújtott.

– Jó estét. Jöjjön be.

Mason egy legalább kétszobás lakás nappalijában találta magát.

A titokzatos hangulat illett a tömjénfűsthöz és a pizsamához.

Selyemernyőjű olvasólámpa vetett tompa fényt egy hintaszékre és egy zsámolyra. Ez volt a szoba legvilágosabb sarka.

Nyitott könyv feküdt lapjával lefelé fordítva az asztalon, a szék karfája mellett.

– Üljön le, Mr. Mason – kínálta hellyel Mrs. Farrell, és mikor az leült, ő átsiklott a hintaszékhez, belefészkelte magát, szinte belesüllyedt. Hosszú, faragott elefántcsont szipkát vett fel a hamutartóról, benne félig elszívott cigaretta. Mélyet szippantott belőle, majd megszólalt.

– Miről akar beszélni velem, Mr. Mason?

– A Texas Globalról és a szavazatokért folyó harcról.

– Aha. És szabad tudnom, miért érdeklődik ez iránt?

– Jerry Conwayt képviselem.

– Ó!

– És ön miért akart beszélni velem? – kérdezte Mason.

– Én? Beszélni Mr. Conwayval?

– Pontosan.

Látszott, hogy Mrs. Farrell gondosan mérlegeli a szavait.

– Nem akarok beszélni velem. Ismerem Mr. Conwayt. Kedvelem is. Teljes bizalmamat élvezzi az üzleti ügyek irányításában. Gondolom, tudja, Mr. Mason, hogy a férjem és én külön élünk. Az a szándékom, hogy beadjam a válókeresetet. Ami az indokokat illeti... Nos, ön ügyvéd, Mr. Mason, és megérti ezt... az indoklás függhet valamelyest a vagyonmegosztástól.

– Komoly vagyonról van szó? – tudakolta Mason.

– Hát ezt kétféleképpen lehet megítélni – válaszolt Mrs. Farrell. – Gifford Farrell könnyelmű, sőt hazárdjátékos. Sok pénznek kellene lennie, de Gifford ügyvédje azt bizonygatja, hogy aránylag kevés van.

– Ellenben keresőképes, ugye? – kérdezte Mason.

– Igen. Nagy dolgokba szokott belevágni, és az eszközök közül is a leghatásosabbakat választja ki.

– Következésképpen – tette hozzá Mason – önnek nagyon is az érdekében állna, hogy ő kerüljön ki győztesen a szavazatokért vívott harcból.

– Ezt miért mondja?

– Mert akkor kedvezőbb az anyagi helyzete.

Evangeline Farrell mélyet szippantott a cigarettából, kifújta, és csöndben maradt.

– Nos? – nógatta Mason.

– Azt hiszem, ez meglehetősen nyilvánvaló

következtetés, Mr. Mason.

A nő kivette a cigarettacsutkát az elefántcsont szipkából, és elnyomta a hamutartóban.

– Keverhetek valamilyen italt, Mr. Mason?

– Köszönöm, most nem – válaszolt Mason. – Igazán sajnálom, hogy ilyen kései időben kellett zavarnom. Ha felel arra az egy kérdésre, amire szükségem van, már megyek is.

– Nem tudok róla, hogy olyan felvilágosítással szolgálhatnék, amire szüksége van, Mr. Mason, de... Azt mondja, Mr. Conwayt képviseli?

– Igen.

– És az ő megbízásából jött ide?

– Igen.

– Mit akar tudni?

Mason előrehajolt a székén.

– Hogyan lehetséges, hogy a vagyonmegosztásról próbál megállapodni a férjével, és a lehető legtöbbet akarja kapni, de azért információkat ajánlott fel Jerry Conwaynek arról, hogy ez ideig hány szavazatot gyűjtött össze a bizottság?

– Mi a csudáról beszél, Mr. Mason?

– Nagyon jól tudja, miről beszélek – vágta rá Mason. – Azt akarom tudni, miért tette, miért változtatta el a hangját és használta a Rosalind nevet.

Evangeline Farrell némán ült a fotelban, és ijedt palaszürke szemével rámeredt az ügyvédre.

– Tehát? – kérdezte Mason.

– Miért, Mr. Mason, miből gondolja, hogy ilyesmit tennék?

– Ugyan – vetette oda Mason türelmetlenül. – Telefont használt. A hívásokat pedig ki lehet nyomozni, ezt ön is tudja.

A nő ijedten tiltakozott.

– De hiszen nem ezt a telefont használtam, meg...

Egyszerre észbe kapott, és elhallgatott.

Mason egy szót sem szólt, állhatatosan nézte továbbra is szúrós tekintetével.

– Nos, hát sikerült. Úgy látszik, belesétáltam a csapdájába – mondta a nő.

Mason még mindig hallgatott.

– Rendben van – folytatta a nő. – Elmesélem. Részvényes vagyok a Texas Globalban. Komoly értékű részvényeim vannak. Az az érzésem, hogy gyakorlatilag csak ezeket a részvényeket kapom meg az egész vagyomból. Azt hiszem, ha Gifford Farrell megkaparintja a társaságot, két éven belül a részvény még annyit sem fog érni, mint maga a papírja. Ha pedig továbbra is Jerry Conway lesz az elnök, a részvény igen nagy értéket képviselhet.

– Tehát Conway mellett áll.

– Mellette, de ezt nem merem nagy dobra verni. Nem merek semmi olyat tenni, amit Gifford ügyvédjei meglovagolhatnak, s addig csúrhethnék-csavarhatnak, míg bizonyítékként használnák fel ellenem. Én... Mr. Mason hogyan jött rá, hogy én telefonáltam?

– Hosszú történet – háritotta el a kérdést Mason. – Történt valami, ami igen fontossá teszi a tények ismeretét ebben az ügyben. Nos, elküldte Conwayt a Redfern Hotelba. Miért?

– Még hogy én küldtem a Redfern Hotelba?! – kérdezte a nő.

– Pontosan.

Evangeline Farrell nemet intett a fejével.

– De, elküldte – ismételte Mason. – Addig kellett összevissza járnia, míg lerázza állítólagos

követőit. Azután felhívta negyed hétkor, és azt mondta...

– Mit mondtam neki negyed hétkor? – csodálkozott Mrs. Farrell.

– Hiszen tudja – felelte Mason. – Azt mondta, hogy menjen el a Redfern Hotelba, és kérdezze meg, van-e üzenet Gerald Boswell nevére.

Mrs. Farrell fölvette az elefántcsont szipkát, és idegesen forgatni kezdte ujjai között.

– Nem ezt tette? – kérdezte Mason.

– Nem, nem ezt, Mr. Mason. Semmit sem tudok a Redfern Hotelról. Nem mondtam azt Mr. Conwaynek, hogy menjen oda.

– Akkor mit mondott neki?

Evangeline Farrell késlekedett a válasszal. Gondolkodott.

– Azt hiszem, a hasznára válik, ha megbízik bennem, Mrs. Farrell – szólalt meg végre Mason.

– Nos, rendben van – határozta el magát hirtelen a nő –, úgy tűnik, eleget tud. Meg kell bíznom a diszkréciójában. Nagyon kínos helyzetbe sodorhat, ha közli Gifforddal, mit tettem.

– Mondja csak el pontosan, mit tett.

– El akartam juttatni Mr. Conwaynek bizonyos információkat, melyek a birtokomban voltak. Megvolt azoknak a személyeknek a listája, akik elküldték a szavazatukat. Úgy gondoltam, pontos és friss névsor, és Mr. Conway számára nagyon értékes. Azt akartam, hogy megkapja.

– Miért nem küldte el postán?

– Attól tartottam, valaki rájön, hogy a birtokomban van. Ha hozzám vezetnék a nyomok, és a férjem be tudná bizonyítani, hogy átadtam ellenfelének, akivel küzd a társaság

vezetéséért, felhasználná, hogy elfogulttá tegye a bíróságot ellenem.

– Tehát mit tett?

– Meg akartam téveszteni. Elküldeni valahova egy motelba egy rejtélyes találkára, aztán telefonálni, és megmondani, hogy a listát elhelyeztem a kocsiában, míg ő várakozott. Szóval titokzatos háttérrel akartam teremteni a dolgok irányításához, hogy azt higgye, nagyon-nagyon közel állok Giffordhoz, és rettentően félek. Olyan látszatot akartam teremteni, amely a lehető legkevésbé vall rám. Gondosan el akartam tüntetni a nyomokat, hogy sohase juthasson eszébe rám gyanakodni. Kétszer is próbáltam találkát megbeszélni vele. Ma este kellett leráznia a követőit, elmennie egy nyilvános telefonfülkébe egy üzletben, tőlem néhány háznyira. Ott kellett felhívnom negyed hétkor.

– És felhívta?

– Fel – hangzott a válasz –, de nem felelt.

– Igazat mond?

– Igazat, igen.

– Nem sikerült beszélnie vele, és utasítania, hogy menjen el a Redfern Hotelba, és érdeklődjék, van-e üzenet Gerald Boswell nevére?

Mrs. Farrell nemet intett.

– Az égvilágon semmit sem tudok a Redfern Hotelról. A nevét hallottam már, de nem tudom, hol van.

– Bocsásson meg, de nagyon fontos, hogy az igazat mondja – figyelmeztette Mason.

– Igazat mondtam – szólt Mrs. Farrell –, és különben sem tartozom számadással önnek. Egy szóval se kértem, hogy jöjjön el, és tegyen föl nekem keresztkérdéseket. Nem tartozom ezzel

sem Mr. Conwaynek, sem önnek.

– Talán önmagának tartozik vele – jegyezte meg Mason.

– Mire gondol?

– Hadd tájékoztassam arról – válaszolt Mason –, hogy ma este megöltek egy nőt a Redfern Hotelban. Conway járt abban a lakosztályban, ahol megtalálták a meggyilkolt lány holttestét. Oda küldték. Valaki telefonált abba az üzletbe, ahol megállapodás szerint meg kellett kapnia az utolsó utasítást, és...

– Hát ez az! – kiáltott fel Mrs. Farrell.

– Mi ez?

– Elvesztettem az irányítást fölötte. Ezek szerint előttem néhány perccel valaki más felhívta. Negyed hét előtt egy-két perccel telefonálhattam, de foglaltat jelzett. Majd pontosan negyed hétkor újra hívtam, de nem vette fel senki. Tovább csöngettem, végül egy férfihang jelentkezett. Az üzlet vezetője volt. Megkérdeztem, ott van-e Mr. Conway. Azt mondta, hogy rajta kívül senki sincs ott, néhány perccel azelőtt járt bent egy férfi, de már elment.

Mason elővette a cigarettatárcáját, és odakínálta a nőnek.

– Köszönöm, inkább a sajátomból – felelte Mrs. Farrell.

Mason fel akart állni, hogy tüzet adjon.

– Nagylány vagyok már – intette le a nő.

Kezébe vett egy csomag papírgyufát, meggyújtotta a cigarettáját, és a csomagot visszadobta az asztalra.

Mason az öngyújtóval gyújtott rá.

– Nos? – szólalt meg.

– Az ő telefonját hallgatják le, nem az enyémet. Nyilvános fülkéből hívtam. És látja,

mi az eredmény. Nagyon aggódtam, hogy követik-e. Nem akartam, hogy bárki is tudjon a kapcsolatunkról. Lehallgatták a beszélgetést. Mondja, mit tud a titkárnőjéről?

– Nagyon keveset – ismerte el Mason.

– Hát akkor, nem ártana utána néznie – tanácsolta Mrs. Farrell –, mert valaki lóvá tette ezzel a telefontal, és a Redfern Hotelba küldte. Én úgy terveztem, hogy egy koktélbárban találkozunk majd néhány háznővel az üzlettől, legalábbis ezt mondtam volna neki, de előbb meg akartam győződni róla, hogy nem követik-e.

– Megvan még önnek a szavazatok pontos listája, vagy...?

– Igen, megvan.

– Ha szabad kérdezni, hogy jutott hozzá?

Mrs. Farrell egy kis ideig elgondolkozva cigarettázott, majd gyors, ruganyos mozdulattal felállt.

– Mr. Mason, elmondok valamit, de csak önnek – mondta.

Az ügyvéd nem válaszolt. A nő odalépett egy könyvespolchoz, levett egy atlaszt, és beszélni kezdett.

– Amikor egy nő férjhez megy, olyan férfit akar, aki csak az övé. Biztonságot igényel. Otthonra vágyik. Állandó társat remél a másikon.

Mason bólintott.

– Több eszem kellett volna legyen, mintsem hogy rögtön hozzám menjek Gifford Farrellhez – folytatta a nő. – Playboy. Nem akar otthont, egy nő nem elég neki, biztonságérzetet sem tud adni senkinek. Hazárdjátékos, könnyelmű. Szörnyeteg.

Mason tovább hallgatott.

Mrs. Farrell kinyitotta az atlaszt A lapok közül kivett egy nyolcszor tízes színes fényképet, és odaadta Masonnek.

Mason először azt hitte, meztelen nőt ábrázol; de hamarosan rájött, hogy a nőn egy falatnyi világos színű bikini is van.

Mason az érzéki alakot nézte; amikor közelebbről szemügyre vette a lány arcát, összeresztette. Még közelebb vitte a szeméhez.

Mrs. Farrell röviden fölnevetett.

– Ó, maguk férfiak, mind egyformák! – mondta. – Mr. Mason, van rajta egy világos színű bikini. Nem meztelen. *Fel van öltözve!*

– Látom – mondta szárazon Mason.

– Jól meg kell nézni, míg rájön.

Mason bólintott.

– Jól nézem.

A fénykép szőke hajú fiatal nőt ábrázolt. Idomai teltek. Szemmel láthatólag ugyanaz a fiatal nő volt, akit az este folyamán Mason már látott: a Redfern Hotelban feküdt az ágyon.

– Feltételezem – szökö Mason –, ön valamilyen kapcsolatban áll a fotón látható hölgygel.

Mrs. Farrell felnevetett.

– Attól tartok, kapcsolata a férjemhez fűzi.

Mason kérdően felvonta a szemöldökét.

Mrs. Farrell egy papírdarabot nyújtott át Masonnek: nyilvánvalóan egy népszerű magazinból vágta ki. Gömbölyded idomú nőt ábrázolt bikiniben, a hirdetés tetején pedig nagy fekete betűkkel ez állt: „TETSZENI FOG NEKI.” Kisebb betűkkel pedig ez a szöveg: „*Önt pedig imádja majd érte. Vegye meg ezt az egyedi bikini fürdőruhát! Nagyszerű, intim, eredeti ajándék a kedvesének.*”

A hirdetés tovább magasztalta a különleges gyártmányú bikini erényeit.

– Igen – jegyezte meg szárazon Mason. – Láttam ezeket a hirdetéseket.

– Nyilvánvalóan erre válaszolt a férjem – állapította meg Mrs. Farrell –, vett egyet postán, és meggyőzte ezt a fiatal nőt, hogy vegye fel.

Mason elgondolkozva tanulmányozta a képet.

Mrs. Farrell folytatta.

– Csak tájékoztatásul, Mr. Mason, a fürdőruhát vagy erre az alkalomra öltötte magára, vagy pedig... Nos, jószívű leszek, és azt mondom, hogy erre az alkalomra vette fel... Olyannyira vonzónak találja, hogy teljesen belefeledkezik?

– Elnézését kérem – nézett fel Mason. – Csak a háttérrel próbáltam kivenni.

– Sötét, és nem is éles. Nem hiszem, hogy sokra megy vele, Mr. Mason. Ha azonban megfigyeli a takaró mintáját a magas sarkú cipő alatt, mely a lába formásságát hivatott hangsúlyozni, nos, a minta nagyon pontosan látszik. Hadd mondjam meg, Mr. Mason, hogy az a takaró a férjem hálósobájában található. A kép nyilván néhány hónapja készült, amikor én épp New Yorkban voltam.

– Értem – mondta Mason.

– A férjem – folytatta keserűen Mrs. Farrell – amolyan amatőr fotós. Ezen a képen kívül még kettőt készített. Kétségtelenül olyasvalamit akart, ami majd emlékezteti a lányra.

– És hogyan jutott hozzá a képekhez? – kérdezte Mason.

– Véletlenül észrevettem, hogy a férjem fényképezőgépe – általában a dolgozószobájában tartotta – a hálósobájában van, egy szekrény fiókjában. Volt egy tekercs film a gépben. Hármat

exponált belőlük. Azt hiszem, rossz természetem van, Mr. Mason, gyanakvó vagyok. Kivettem a tekercset a gépből, és másikat tettem a helyére. A negyedik képig csavartam a filmet, hogy ha ellenőrizné a férjem, ne vegye észre a változást. Ha előhívja a képeket, a három üres láttán legfeljebb azt hiszi, hogy valami baj volt a zárral, amikor fényképezett.

– Értem – felelte szárazon Mason. – Feltételezem, másik két exponált kép is volt a tekercsen.

– Hogyne – magyarázta Mrs. Farrell jelentőségteljesen. – Jól exponált képek voltak. Hát még a modell: ő még inkább exponált helyzetben!

– És sikerült megállapítania a modell kilétét?
– tudakolta Mason szenvtelenül, iparkodva elrejtteni megnövekedett érdeklődését

A válaszra várva fölhúzta a szemöldökét.

– Rose M. Calvert. Ha érdekli, elmondom, hogy az „M” a „Mistletoe” (Fagyöngy) nevet jelöli, akár hiszi, akár nem. Ha jól tudom, az apja ragaszkodott ehhez a névhez. Nagyon találónak bizonyult. Rose Calvert annak a közvetítő irodának az alkalmazottja volt, amely a férjem számláit kezeli, és azt hiszem, a Texas Global Companytól még néhány tisztviselőét. A férjem szemügyre veszi a nőket, és Rose Calvert... nos, a képen láthatja, milyen.

– Még mindig a közvetítő irodánál dolgozik?
– érdeklődött Mason.

– Rose? Nem, dehogy. Ha jól tudom, jólétben él. Van egy lakása a Lane Vista bérházban, a 319-es számú, de azt hiszem, ez csak egyike azon ágaknak, amelyen időnként megpihen ez a kis madárka. Úgy látszik, csak a postájáért ugrik be,

vagy átöltözni. Figyeltetem a helyet néhány napig.

– Szóval két másik kép is van? – próbálta erre irányítani Mason a beszélgetést.

– Igen.

Mason reménykedve várt. Mrs. Farrell megrázta a fejét.

– Nem, Mr. Mason, sajnálom. A barátság előrehaladtára engednek következtetni. Ez a fiatal nő nyilván a legkisebb lelkiismeret-furdalás nélkül mutogatja bájait férfiak és fényképezőgépek előtt.

– Nem vagyok szégyellős – biztatta Mason.

– Én azonban igen.

Mason a fényképen látható lány arcát tanulmányozta.

Mrs. Farrell kissé keserű hangját hallotta.

– Maguk, férfiak mind egyformák. Hadd világosítsam fel, Mr. Mason: azokat a csodálatos gömbölyű idomokat tíz év múlva háj borítja.

– Azt hiszem, igaza van – helyeselt Mason, és visszaadta a képet.

– A férjem az ilyeneket szereti – koppintotta meg a fényképet Mrs. Farrell.

Mason szinte automatikusan a pizsamára nézett.

Mrs. Farrell fölnevetett.

– Hát persze, Mr. Mason, miért is titkolnám. És most mit szólna egy kortyhoz? – kérdezte.

– Hát, ha lefog, talán belém töltheti.

– Meg is teszem – hangzott a válasz.

Mrs. Farrell megfogta az ügyvéd csuklóját, karját a testéhez szorította, és meg is csavarta egy kicsit.

– Juuj! – kiáltott fel Mason. – Megadom magam! Megadom magam!

Mrs. Farrell érdes hangon nevetett, majd megszólalt.

– Rendben van, akkor üljön le! Ki kell mennem a konyhába. Skót whiskyt kér, vagy kukoricából és rozsból készültet?

– Skótot – választott Mason.

– Szódával?

– Azzal kérem.

– Helyezze magát kényelembe – szólta Mrs. Farrell –, de ne koptassa el azt a fényképet, míg kint vagyok. Még szükségem lesz rá.

Amint kilépett a szobából, Mason odasietett ahhoz az atlaszhoz, amely a kép rejték helyéül szolgált. Gyorsan átlapozta, de sikertelenül.

Mrs. Farrell tálcával a kezében lépett be a szobába. Két magas poharat hozott.

– Ez ugyancsak erősnek ígérkezik – fordította poharát a fény felé Mason.

Mrs. Farrell nevetett.

– Ön sem tűnik gyengének, Mr. Mason. Bevallom, a hőseim közé tartozik. A legnagyobb érdeklődéssel kísérem végig minden esetét. Tetszik a harcmodora.

– Köszönöm – mosolyodott el Mason.

Mrs. Farrell felemelte a poharát.

– A bűntényre! – mondta Mason.

– Ránk! – felelt Mrs. Farrell, s az övéhez koccintotta poharát. Míg a poharat ajkához emelte, tekintete Masonre tapadt.

– Érdekelne, hogyan sikerült megszereznie a Mr. Conwaynek felajánlott információt – fordult a nőhöz, aki leült. – Mármost a szavazatok listáját.

– Húha!

– Szóval? – kérdezte Mason.

– Teljesen természetes módon, Mr. Mason –

hangzott a válasz. – Miután rájöttem erre a Rose Calvert-ügyre, elkezdett érdekelni, hol jár Gifford. Néhány napja Rose Calvert bezárkózott a lakásába. Ez egyike volt azon ritka alkalmaknak, mikor aránylag hosszabban tartózkodott otthon. Verte az írógépet. Ismerek egy detektívügynökséget. Tényleg nagyon jól dolgoznak. A szolgálatban levő emberüknek sikerült időnként szemügyre vennie a szeméttárolót a folyosó végén. Azt remélte, Rose Calvert elront néhány példányt, és a nyomozó elég eltépett papirost talál, hogy rájöjjön, mit ír. Mint kiderült, ennél jóval sikeresebben járt az ipse. Rose Calvert nyilvánvalóan valami nagyon-nagyon bizalmas iratot gépelt a férjemnek. Azt az utasítást kapta, hogy a lehető legtöbb példányban írja, és minden példánynál új indigót használjon. Bizonyára tudja: az indigó megtartja a gépelés nyomát, különösen akkor, ha az embernek sikerül hozzájutnia az első másolat indigójához, és arra semmi más nincs gépelve. A detektív megszerezte ezeket, én meg rájöttem, hogy teljes sorozat indigóm van a Mrs. Calvert által a férjemnek gépelt iratról.

– *Mrs. Calvert?*

– Igen. Férjes, de különváltak. A férje valahol vidéken él.

– Tudja, hogy hol? – érdeklődött Mason egykedvűen.

Mrs. Farrell tagadóan megrázta a fejét.

– Pedig hallottam a helység nevét. Valahol ott van Riverside felé... Meg akarja nézni az indigókat, Mr. Mason?

– Nagyon szeretném.

Mrs. Farrell letette a poharát, és kecses mozdulattal felkelt a székből. Egy íróasztalhoz

ment, kihúzott egy fiókot, és több lap indigót vett elő.

– Amennyire meg tudtam állapítani, ezeket az indigókat használta az első másolathoz – mondta.

– Az eredetin kívül hét másolatot készített, így tehát sok azonos lenyomata indigót dobott ki több példányban. Gondosan különválasztottam őket.

– Le is másolta?

– Nem volt rá időm. Fénymásolatot készíttettem róluk. Az egyik teljes sorozat indigót át akartam adni Mr. Conwaynek. Mivel ön itt van, s az ügyvédje, önnek adom oda.

– Köszönöm – válaszolt Mason. – Tényleg nagyon köszönöm.

A nő ravaszkásan nézett rá.

– Szóra sem érdemes. Talán valamikor ön is szolgálatot tehet még nekem.

– Ki tudja? – felelte Mason.

– Meg kell védenie, Mr. Mason. Nem akarom, hogy bárki is, és főleg Mr. Conway, megtudja, honnan származnak az indigók.

– Megbízhat a diszkrécióban – biztosította Mason. – Szeretnék azonban egy szívességet kérni. Telefonálhatok?

– Parancsoljon! A telefon a hálósobában van.

Mason letette a poharát, átment a hálósobába és fölvette a kagylót.

– Milyen számot parancsol? – kérdezte a telefonközpontos.

– Városi vonalat kérek – felelte Mason.

– Meg kell adnia a számot. Majd én tárcsázok.

Mason halkabbra fogta a hangját, és megadta a Gladedell Motel számát.

– Tudja kapcsolni a 21-es bungalót? –

kérdezte a motel központját.

– Természetesen. Egy kis türelmet kérek.

– Sajnálom, uram, nem veszik fel – szólalt meg a kezelő hangja néhány másodperc múlva.

– Köszönöm – tette le a kagylót Mason.

Visszament a másik szobába.

Mrs. Farrell a hintaszékben ült. Alakja jól érvényesült a hímzett pizzasamában.

– Sikerült elérnie, akit kerestett?

– Nem, nem vette fel.

– Nem kell annyira sietni. Megpróbálhatja – később.

Mason leült, kezébe vette a poharát, gyorsan kortyintott egyet, és megjegyezte:

– Ez tényleg erős.

Az órájára nézett.

Mrs. Farrell tekintetében gúny csillant meg.

– Hogy maga milyen türelmetlen! Gyorsan akar végezni azzal az itallal. Most, hogy megkapta a kívánt információt, iratokat, mindent megtesz, hogy sürgősen elhagyjon. Ennyire nem vagyok vonzó?

– Nem erről van szó – tiltakozott Mason: – Egyszerűen sok munka vár még rám ma éjszaka,

– Éjszaka? – húzta fel a szemöldökét Mrs. Farrell.

– Éjszaka.

– Azt reméltem, kikapcsolódik, míg itt van, és összeismerkedünk.

– A férje talán figyelgeti a lakását – figyelmeztette Mason. – Esetleg még úgy vélekedik, hogy férfiakkal szórakozik.

Evangeline Farrell újra fölnevetett.

– Mindig az ügyvéd! Hát akkor arra kérem, Mr. Mason, senkinek se árulja el Rosalind kilétét. Meg kell védenie.

– Ami a képeket illeti, feltételezem, nem szabad szólanom rólok – kérdezte Mason.

– Egy ideig nem – hangzott a válasz.

– Mihez kezd velük?

– Majd amikor mindennek vége, gondoskodom, hogy Mrs. Calvertnek megfelelő nyilvánosságot biztosítsak. Ha már exhibicionista, ott fogom megjelentetni a képét, ahol a leginkább használ – ígérte Mrs. Farrell.

– Meglehetősen bosszúállónak látszik – jegyezte meg Mason. – Úgy érzi, elrabolta a férjét?

– Á, dehogy! – kiáltott fel Mrs. Farrell. – De azért bosszúálló vagyok. Azt érzem vele szemben, amit egyik nő érez a másikkal szemben, ha... hogy is fejezzem ki... mindannyiunkat lealacsonyít. Még el sem intéztem, máris azt kívánja majd, bár sohase találkozott volna Gifford Farrell-lel. Rendben – folytatta nevetve – , ne nézzen így rám. Macska vagyok! Karmaim vannak, Mr. Mason. Nagyon, nagyon veszélyes lehetek, ha haragszom. Az embereket vagy szeretem, vagy nem, de lagymatag nem vagyok.

Mason felállt.

– Sajnálom, el kell mennem.

Mrs. Farrell is felállt hirtelen, és a kezét nyújtotta. – Nem is próbálom tovább tartóztatni. Látom, tényleg nem akar maradni. Jó éjszakát.

Mason, kezében az összetekercselt új indigókkal, kilépett a folyosóra.

– Jó éjszakát... És köszönöm.

– Máskor is szívesen látom – búcsúzott el Mrs. Farrell.

Mason megállt egy telefonfülkénél, és felhívta Paul Drake-et.

– Van valami hír a pisztolyról, Paul?

– Egy fenét van! Most fogtunk csak hozzá.

– Sikerült azonosítani a holttestet?

– Eddig még nem. A rendőrség a szállodát kutatja át, de úgy látszik, minden eredmény nélkül.

– Valaminek a nyomára bukkantam, Paul – közölte Mason. – Csakhogy egy kis kockázattal jár.

– Túl sok kockázatot vállalsz – figyelmeztette Drake.

– Nem túl sokat – válaszolta Mason. – Csak túl gyakran.

– Nos, ez ugyanaz, csak rosszabb.

– Ha átlagolunk, tényleg rosszabb – ismerte el Mason. – Ide figyelj, Paul. Kimegyek a Lane Vista tömbházba. Egy bizonyos Rose Calverttel akarok beszélni. A 319-esben lakik. Hogy az kicsoda? Annyit mondhatok, hogy valószínűleg szerepelni fog a Mrs. Gifford Farrell által indítandó válóperben, mégpedig mint házasságtörő fél.

– És mi a nyom? – kérdezte Drake.

– Inkább előérzetről lehet most még csak beszélni, nem nyomról – felelte Mason. – A következőről van szó: lehet, hogy a nőre ráállt egy magándetektív. Kimenne az egyik embered a Lane Vista tömbhöz, és körülnézne, lát-e detektívszerűséget?

– Persze. Mit tegyen, ha ráakad a manuszra?

– Fél órán belül ott leszek – magyarázta Mason. – Innen körülbelül negyedóra alatt érek oda, és az emberednek is elég kell legyen ennyi idő az útra. Negyedórát adok neki, hogy terepszemlét tartson.

– Semmit sem garantálhatok – szabadkozott Drake. – A detektíveim nagyon ügyesen kiszúrják az ilyen ácsingózókat, de azt nem tudhatja az ember, mi is a helyzet, és...

– Tudom – vágott közbe Mason. – Nem kérek lehetetlent. Csak azt szeretném megtudni, figyelik-e a helyet.

– És ha igen? – kérdezte Drake.

– Egyszerűen tudni akarom.

– Oké – mondta Drake –, negyedóra múlva ott lesz az emberem. Épp kéznél van egy alkalmas pasas. Ráállítom erre a melóra.

– Ismer engem? – tudakolta Mason.

– Látásból, tehát felismer.

– Rendben. Fél órán belül ott vagyok. Néhány tömbbel arrébb parkolok majd, és elsétálok a ház bejárata előtt, de nem nézek be. Ekkor leszólíthat az embered, és röviden számoljon be a helyzetről. Jó így?

– Így lesz – helyeselt Drake. —Meddig leszel ott, Paul?

– Valószínűleg egész éjszaka. De legalábbis addig, míg valami biztos ki nem derül.

– Rendben, majd hívlak.

– Nem árt, ha te is vigyázol – figyelmeztette Drake. – Ha jó magándetektív van a nő nyomában, téged azonnal felismer.

– Ezért akarom tudni, hogy ott van-e – fejezte be Mason a beszélgetést, és letette a kagylót.

Az órájára nézett, hogy megállapítsa, mennyi idő áll rendelkezésére, majd egy nyitva tartó

kisvendéglőben kényelmesen elkortyolt két csésze kávé. Kifizette, belépett a telefonfülkébe, és fölhívta a Gladedell Motelt. Ezúttal sikerült érintkezésbe lépnie Gerald Conwayjel.

– Hol járt? – érdeklődött Mason.

– Sehol. Miért?

– Telefonáltam, de nem vette fel.

– Ja igen! Kiugrottam egy üzletbe borotva-felszerelésért és fogkeféért. Miért hívtott?

– Meg akartam mondani, hogy hozzájutottam a beküldött szavazatok feltehetően teljes listájához. Nem tűnik nagyon biztatónak. Holnap találkozunk. Addig ki ne moccanjon a házból.

Mason ezután a Lane Vistához indult, de kocsiját két tömbbel előtte leállította a járda mellett. Kiszállt, elindult a járdán. Habozás nélkül egyenesen a ház irányába ment, és elsétált a bejárat előtt.

Félúton volt már a következő sarokhoz, mikor egy alak vált ki a sötétségből. Lépteit Masonéhez igazítva ment mellette.

– Paul Drake embere vagyok – mondta, de még a fejét sem fordította oda.

– Mi a helyzet? – kérdezte Mason.

– Rendben. A sarkon túl találkozunk.

– Van valaki a képben?

– Aha.

– Oké – felelte Mason, és elmentek a sarokig, egy keresztutca torkolatához értek.

A férfi megállt, tárcát vett elő a zsebéből. Benne az igazolvány és egy kis töltőtollba épített zseblámpa.

Mason átfutotta az igazolványt.

– Jól van – adta vissza. – Ki szobrozik itt?

– Ismerem a tagot – válaszolt a detektív. – A Simons & Wells cégtől van. Általában újságok

részére dolgoznak.

– Észrevette magát? – tudakolta Mason.

– De még mennyire! – kiáltott fel a férfi. – Ahogy besétáltam, akár a fényképet is odaadhattam volna.

– Hogyhogy?

– Úgy, hogy ismerem a srácot, aki ráállt az ügyre. Elkezdtem körülnézni, ő meg ott szobrozott. Ő is ismert, én is ismertem.

– Beszélte vele?

– Persze. Köszönt, és megkérdezte, mit keresek, én meg azt, hogy újságnak dolgozik-e. Azt mondta, nem: csak előzetes terepszemlét tart. Megkérdeztem, kitalálhatom-e az illető nevének kezdőbetűit. Vitakoztunk egy kicsit, de aztán elismerte, hogy Rose Calvertet követi. A nő második keresztnéve valami Mistletoe lehet. Jó kis név – kuncogott a detektív.

– Jó – hagyta rá Mason –, mi van Rose Calverttel? Otthon van?

– Úgy látszik, nincs. Nem is volt egész délután. A hírek szerint tegnap járt itt utoljára. Valamivel tíz előtt taxit hívott, és egy rakás csomaggal elment. Azóta nem jött vissza.

– Ki volt öltözve? – érdeklődött Mason.

– Nem nagyon.

– Olajra lépett?

– Az könnyen lehet. Jó sok csomaggal indult útnak. Van egy levele a levélszekrényben kívül az ajtón, ha igaz, amit a srác mesélt nekem.

– A tag becsöngetett Rose Calverthez? – kérdezte Mason.

– Nem. Rájött, hogy nincs otthon. Várja, hogy megjelenjék. Reggel fél kettőkor azonban lejár a szolgálata. Csak ma este fél hatkor állt munkába. És nem jön váltás.

– Megnézte a levelet a levélszekrényben?
– Nem. A kollégám számolt be róla.
– És maga mit mondott a kollégájának?
– Hogy más ügy érdekel.
– Mondott neki nevet?
– Nem, de úgysem hiszem, hogy sikerült átejtennem.

– És a levél?

– Rose M. Calvertnek címzett borítékban van. A felső sarokban a feladó: Norton B. Calvert. A címe: 6831 Washington Heights, Elsinore.

– Nem kukkantott bele a levélbe? – érdeklődött Mason.

– Még csak az hiányzott volna! Hogy meggyűljön a bajom a hatóságokkal! Hozzá sem értem a borítékhoz. Az adataim is a kollégától származnak.

– Van pecsét és postabélyegző a bélyegen?

– Igen. Elsinore-ban ütötték rá tegnap.

– Géppel vagy kézzel írták a levelet?

– Ceruzával.

– Norton B. Calvert, ugye?

– Pontosan.

– És ki ez a Norton B. Calvert? Férje? Fia?

– Nem tudom. Ahhoz túl fiatal, hogy külön éljen a fia. Olyan huszonhét éves lehet.

– Tudja, mi volt rajta, mikor elment?

– Igen, világoskék, testhez álló pulóver, hozzáillő kék szoknya és magas sarkú cipő.

Mason csendben töprengett.

– Magának valami beugrik erről? – kérdezte a detektív.

– Azt hiszem, be – felelte Mason, és az órájára nézett. – Az előérzetemre hallgatok. Hogy is van az az elsinore-i cím?

– 6831 Washington Heights, Elsinore. –
Lássuk csak – fontolgatta Mason. – Az út
Coronába körülbelül egy óra, onnan félóra
Elsinore. Így van?

– Azt hiszem, nem tévedhetett nagyot.

– Hívja fel Paul irodáját – kérte Mason. –
Mondja meg Drake-nek, hogy maradjon ott
addig, míg újra nem jelentkezem, és hogy mondja
meg Della Streetnek, menjen haza. Gondolja,
hogy ez a detektív összekapcsolta magát és
engem?

– Biztosan. Persze majd meghal, úgy szeretné
tudni, én milyen szemszögből nézem az ügyet.
Amikor ön megérkezett, a fickó csupa szem és
fül volt. Hagytam, menjen minél távolabb, csak
arra vigyáztam, nehogy eltűnjön. Később
megszólítottam, de még így is meg vagyok
győződve, olyan helyen lehetett, ahonnan látott
bennünket. Fél kettőkor jár le a munkaideje, ha
olyankor akarna jönni, amikor nem látják. Talán
addigra a nő is hazajön.

– Rendben – biccentett Mason. – Menjen
vissza, és figyelje a terepet, hogy az a detektív ne
mondhassa, hogy leállt, amint feltűntem. Adjon
neki egy tippet, mielőtt elmegy. Mondja azt, hogy
egész éjszaka szolgálatban lesz. Amikor ő
elmegy, várjon tíz-tizenöt percet, hogy biztos
legyen a dolgában, aztán igyekezzék vissza
Drake irodájába.

– És ha megjön a nő?

– Nem fog.

– Biztos benne?

– Szinte biztos. De ha megérkezik, az sem
változtat a dolgokon. Csak éppen nem akarom
felvilágosítani ezt a magádetektívet a
terveimről.

Mason elvált a férfitől, megkerülte a háztömböt, és visszament a kocsijához. Beszállt, a legközelebbi benzinkútnál tankolt, és elindult az autózstrádán.

Időnként az órájára nézett. A két kávé ellenére is úgy érezte, álmosodik. Coronában megállt még egy kávéra, majd újra útra kelt.

Elsinore-ban egy teljesen néptelen városban találta magát. A rendőrőrszobán és a tűzoltóállomáson kívül sehol sem égett lámpa.

Mason ötletszerűen hajtott a városban, próbálta feltérképezni. Meglátott egy autót, amint éppen egy kocsifelhajtóra fordult rá. Egy család szállt ki belőle. Nyilvánvalóan valamelyik szomszédos városból, késői előadásról érkeztek haza.

Mason megállt.

– Meg tudnák mondani, merre van a Washington Heights? – kérdezte tőlük.

Egy férfi – minden bizonnyal ő volt a család feje – vált ki a csoportból, és megindult Mason kocsija felé.

– Természetesen – válaszolta. – Hajtson egyenesen ezen az úton, az első sugárútnál forduljon jobbra, menjen fel a hegyre, ott a második utca balra a Washington Heights.

– Köszönöm – mondta Mason, kicsit előre- és oldalt hajtva a fejét, hogy kalapja karimája eltakarja vonásait. – Nagyon köszönöm.

Mason finoman rátette lábát a gázra, és elindult a járdaszegély mellől.

Megtalálta a 6800-as épülettömböt a Washington Heightson, de a 6831-esen első próbálkozásra túlhaladt. Meg kellett fordulnia, visszament, és csak ekkor talált rá a kis villaszerű házra, mely nem is az utcában, hanem hátrébb

helyezkedett el.

Mason leállította a kocsit, égve hagyta a jelzőlámpákat, és sietve megindult a házhoz vezető kavicsos úton.

Valamelyik szomszéd kutyája egyenletes, kitartó ugatásba kezdett.

Mason hallotta, amint a szomszéd házból jövő bosszús hang elhallgattatta.

Az ügyvéd néhány lépcsőfok után már a kicsi verandán volt, és tapogatva kereste a csengő gombját. Nem találta meg, így hát kopogott.

Nem jött rá válasz belülről.

Mason másodszorra is kopogtatott.

Mezítlábas lépések zaja hallatszott.

A szomszéd ház kutyája egyre erősebben ugatott, majd hirtelen elhallgatott.

Végül meggyulladt egy verandalámpa, és az ajtó résnyire nyílt. Eddig engedte a keskeny nyíláson keresztülfeszülő rézlánc.

Férfihang szólt ki belülről.

– Ki az?

– Ügyvéd vagyok, a városból – felelte Mason. – Szeretnék beszélni önnel.

– Miről?

– A feleségéről.

– A feleségemről?

– Pontosan, Rose Calvertről. A felesége, nem?

– Inkább kérdezze meg őt magát, kinek is a felesége – válaszolt a férfi.

– Elnézést, de nem akarom ezt itt kint megtárgyalni az egész szomszédság füle hallatára – jegyezte meg Mason. – Azért jöttem ide, mert azt hiszem, fontos beszélnivalónk van.

– Mi az a fontos?

– Ami miatt beszélni akarok önnel.

– Na, ide figyeljen – jött indulatba a férfi. – Semmibe sem vagyok hajlandó beleegyezni. Remélem, Rose észhez tér. Ha igen, minden rendben. Ha nem, akkor nem fogom megkönnyíteni a dolgot sem neki, sem annak, aki hipnotizálta. Ez az utolsó szavam.

Be akarta csukni az ajtót.

– Egy pillanat – állította meg Mason. – Nem kérem, hogy bármibe is beleegyezzék, csupán néhány információra van szükségem.

– Miért?

– Mert fontos.

– Kinek fontos?

– Fontos lehet magának is.

Az ajtó túlsó felén álló férfi habozott, de végül csak engedett.

– Nos, rendben. Bejöhet. De pokoli jó időpontot választott, hogy kiráncigálja az embert az ágyból, és kérdéseket tegyen fel.

– Nem tenném, ha nem volna sürgős – mondta Mason.

– Mi sürgős?

– Még nem vagyok biztos benne – magyarázta Mason –, és nem szeretném megijeszteni fölöslegesen, míg meg nem bizonyosodom a dolgokról. Ügyvéd vagyok, de semmilyen vonatkozásban sem képviselem a feleségét, sőt senkit, aki kapcsolatban lenne az ügy magára is tartozó részleteivel. Csak néhány információt szeretnék kapni, akkor talán én is tudok adni magának egy-kettőt.

– Jó, jöjjön be.

Leszedte a láncot, és az ajtó kitérült.

A férfi kócos hajjal és mezítláb állt a bejáratnál. Csíkos pizsamát viselt. Közel száznyolcvan centi magas volt, karcsú, 32 év

körüli. Sötét szeme szinte parázslott. Fekete haját hosszúra növesztette.

– Jöjjön be – szólt ásítva.

– Köszönöm, Perry Mason vagyok – mutatkozott be. Kezet foglak. – Ügyvéd vagyok. Olyan ügyön dolgozom, amely szükségessé tette, hogy érdeklődjem a felesége felől.

– Teljesen külön élünk – hangzott Calvert szűkszavú válasza. – Lehet, hogy rossz helyen kopogtat.

– Önnel szeretnék beszélni – felelte Mason.

– Nem sokat tudok mondani róla, csak azt, hogy válni akar.

– Nincsenek gyerekeik?

A férfi nemet intett a fejével

– Mennyi ideje házasok?

– Két és fél éve. Megmondaná, miről van szó? Elnézést, talán egy kicsit kurtán-furcsán beszélek, de néha nagyon idegesen ébredek.

– Valamit el akarok mondani – magyarázta Mason –, de előbb meg akarok bizonyosodni arról, hogy nem tévedek, mielőtt kimondanám. Egy kevés időre is szükség lesz, tizenöt-húsz percre. Nem akar felöltözni?

– Hozok egy takarót, magam köré csavarom – helyeselt a férfi.

Eltűnt a hálósobában, takaróval jött vissza, és beléburkolódzott.

– Üljön le arra a székre az asztal mellé – szólt Masonnek.

Mason helyet foglalt.

– Szép kis villában lakik – mondta.

A férfi egy mozdulattal elintézte.

– Bútorozottan bérelem. Miután elváltak, az újjaink, egy ideig azt hittem, Rose visszajön majd hozzám, de most már szinte teljesen feladtam a

reményt.

– Mindketten itt élték?

– Nem, körülbelül három hónapja költöztem ide... közvetlenül azután, hogy szétváltunk.

– Mivel foglalkozik?

– Benzinkutas vagyok.

– Ugye, nem tart rettentően szemtelennek, ha megkérdem, mi történt a házasságukban, miért váltak szét, és...?

– Semmi probléma, essünk túl rajta – legyintett Calvert. – Jól kezdődött. Néhány hónapig jártunk együtt, ő közvetítő irodában dolgozott, én ügynök voltam. Szóval első látásra megtetszettünk egymásnak, és összeházasodtunk. Nem akart gyereket azonnal. Úgy határoztunk, hogy várunk vele, és addig mindketten dolgozunk. Akkor meghalt egy nagybátyám, és elég szép summát hagyott rám. Nem olyan sokat, vagy hatvanezret, az adó levonása után. És akkor úgy éreztem, most már semmi akadály a gyerekeknek.

– Mennyi maradt meg ebből az összegből? – kérdezte Mason.

Calvert ajka összehúzódott. – Az egész megvan.

– Húha! – csettintett Mason.

– Pedig ha rá hallgattam volna, egy fitying nem sok, annyi sem lenne most belőle – folytatta Calvert. – Ez volt az egyik ok, hogy elkezdődtek a bajok. Fel akarta élni, utazni, ruhákat venni, egyszerűen költekezni. Én pedig félre akartam rakni ezt a pénzt, és valamibe befektetni. Saját üzletet szerettem volna; azt akartam, hogy ne dolgozzék tovább, legyenek gyerekeink.

– És ő nem akart gyereket?

– Már a gondolat is bosszantotta.

– Értem. És mi történt?

– Nos, jól megvoltunk, de azt világosan láttam, hogy a házasság újszerűsége lassan elmúlik, és... Rose olyan nő, akit észrevesznek a férfiak. Az alakja jó, és büszke is rá. Szereti, ha felfigyelnek rá.

– És észreveszik? – kérdezte Mason.

– Igen.

– Pontosan mi okozta a végleges szétválást?

– Egy Gifford Farrell nevű férfi.

– Aki a Texas Globalnál dolgozik?

– Ő. Most éppen szavazatokat gyűjt. Hirdetése jelennek meg a Los Angeles-i újságokban. Megpróbál annyi szavazatot szerezni, hogy átvehesse a vezetést.

– Mióta ismeri Farrell a feleségét?

– Nem tudom. Nem hiszem, hogy száz százalékban Farrell a hibás, de annyi bizonyos, hogy ő kezdeményezett, Rose pedig beleszeretett.

– Mikor kezdődött a kapcsolatuk? – kérdezte Mason.

– Őszintén szólva nem tudom. Azt hiszem, jó ideje. Úgy akartam átvészelnem, hogy kitarok Rose mellett, és megvárom a megfelelő alkalmat. Ez a Farrell pontosan olyan, mint Rose. Hazárdjátékos, otthagyja az állásait, nagy teljesítményű autókkal kocsikázik, képes egy ruhára három-négyszáz dollárt költeni, és rá sem hederít egy pár cipőre, ha húsz dollárnál olcsóbb. Aranyifjú, szeret éjszakai bárókba járni meg ilyeneket.

– És a felesége most el akar válni?

– Pontosan.

Mason elővette zsebéből a cigarettatárcáját.

– Szabad rágyújtanom?

– Természetesen. Én is társulok, komoly

dohányos vagyok. Tessék.

A férfi odanyújtott egy csikkel telt hamutálat.

– Várjon egy kicsit! Kiürítem.

Kiment a konyhába, a hamut beöntötte a kályhába, és visszavitte a hamutálat. Szemügyre vette a cigarettákat Mason tárcájában, majd így szólt: – Köszönöm, inkább a sajátomból.

Pizsamája zsebéből elővett egy csomag cigarettát, kivett belőle egy szálát, és előrehajolt, hogy elérje Mason öngyújtóját.

Mason meggyújtotta a saját cigarettáját is.

– Van fényképe a feleségéről? – kérdezte.

– Képem? Persze.

– Szabad megnéznem?

– Miért?

– Szeretnék meggyőződni róla, hogy maga és én ugyanarról a személyről beszélünk – felelte az ügyvéd.

Calvert egy pillanatra ránézett, mélyet szippantott a cigarettájából, orrlyukain két füstcsíkot eresztett ki, felkelt, és átment a másik szobába. Két bekeretezett képpel és egy fényképalbummal tért vissza.

– Ezeket ő készítette – mondta a férfi.

Mason megvizsgálta a retusált, bekeretezett fényképeket. – Van amatőr kép is róla?

Calvert kinyitotta az albumot.

– Ezek akkor készültek, amikor megismerkedtünk. Születésnapomra fényképezőgépet kaptam tőle. Itt meg néhány későbbi felvétel.

Mason átlapozta az albumot. A képek láttán gyakorlatilag biztos volt a dolgában. Becsukta az albumot.

– Nagyon sajnálom, Mr. Calvert, de szomorú hírt kell közölnöm. Nem lehetek teljesen

bizonyos, de gyakorlatilag biztos vagyok, hogy a felesége néhány órával ezelőtt tragikus esemény áldozata lett.

Calvert hirtelen kiegyenesedett.

– Autóbaleset?

– Gyilkosság.

– Gyilkosság?!

– Megölték.

Calvert hosszú pillanatokig teljesen mozdulatlanul ült. Majd szája széle görcsösen megrándult. Gyorsan még egyet szippantott cigarettájából.

– Biztos benne, Mr. Mason?

– Nem vagyok teljesen biztos – válaszolt Mason –, de azt hiszem, a felesége holttestét láttam.

– Kérem, mesélje el, mi történt.

– A Redfern Hotelban láttam, egy ágyon feküdt. Kék pulóvert viselt, világoskéket, és hozzá illő szoknyát.

– A pulóvert tőlem kapta tavaly, karácsonyi ajándéknak – mondta Calvert. – Szereti a testhez álló pulóvereket. Büszke az alakjára. Jó is.

Mason bólintott.

– Elkapták azt, aki... aki elkövette?

– Nem, nem hiszem.

– Közeli kapcsolatban volt ezzel a Farrell-lel – jegyezte meg Calvert. – Félt Mrs. Farrelltől.

– Miért?

– Nem tudom. Azt hiszem, Mrs. Farrell egyszer megfenyegette. Annyit tudok, hogy félt tőle.

– Véglegesen különváltak? – kérdezte Mason.

– Sohasem adtam fel a reményt. Azt hittem, észhez tér, és visszajön. Ezért jöttem ide. Most a benzinkútnál dolgozom. Van rá lehetőség, hogy

itt vegyek egy üzletet. Azt hiszem, jó megélhetést biztosít, de az ilyen dolgokba csak hosszas megfontolás után megyek bele. Nem jó elsietni a dolgokat. Először ki akarom tapasztalni, milyen a hely. A benzinkút szomszédos az üzlettel. Lehet, hogy megveszem... Hogyan tudhatok meg biztosat a feleségemről?

– Valószínűleg rövid időn belül valaki kapcsolatba fog lépni magával, ha tényleg halott a felesége – felelte Mason. – Nehéz fénykép alapján felismerni.

Calvert eloltotta a cigarettáját.

– Hogyhogy idejött? – kérdezte. – Hogyan talált rám?

– Van egy levél a felesége levélszekrényében – világosította fel Mason. – A bal felső sarokban olvasható a címe. Meg kellett nézнем néhány fényképet. Úgy gondoltam, a legegyszerűbb magánál keresni.

– Látta a... a holttestet?

Mason bólintott.

– Úgy számolom, van vagy hat hete, hogy nem kaptam hírt róla – magyarázta Calvert. – Akkor azért írt, hogy tudassa, Renóba készül, és beadja a válópert.

–Írt olyasmit, hogy ő és Farrell össze akarnának házasodni?

– Nem, csak annyit, hogy válni akar. Azt írta, hogy letelepszik Renóban. Ott minden további nélkül kimondják a válást, ha hajlandó vagyok az együttműködésre.

– Mit értett „együttműködés”-en?

– Azt akarta, hogy jelenjek meg. Ha szerzek ügyvédet és elmegyek a bíróságra, hogy jelenlétünkben tárgyalják meg a keresetet, egy csomó akta megtakarítható. Nem kell idézéseket

kézbesíteni, ezzel pedig sok időt lehet nyerni. Azt írta, szívesen fizeti az ügyvédet

– És maga mit válaszolt? – kérdezte Mason.

– Azt, hogy együttműködöm vele, ha biztos benne, hogy ezt akarja – folytatta Calvert –, de azután újra átgondoltam az egészet, és... szóval arra az elhatározásra jutottam, hogy változtatok a véleményemen. Amikor ideért, és felvert mély álmomból, örült voltam! Úgy döntöttem, nem töröm magam, hogy biztosítsam a házasságát ezzel a Farrell nevű blöffölő nőcsábással – egyszerűen nem illik hozzá!

– Megvan a felesége levele? – kérdezte Mason.

– Igen, meg – válaszolt Calvert. – Egy pillanat.

Leérta a takarót magáról, és a hálószobából egy borítékkal tért vissza. Odanyújtotta Masonnek.

Az ügyvéd kivette a levelet a borítékból, és végigolvasta:

Kedves Norton!

Egyikünk számára sincs semmi értelme, hogy így folytassuk. Mindketten fiatalok vagyunk, és jobb, ha visszanyerjük szabadságunkat. Hibát követtünk el, sok bánatot okozott, de értelmetlen dolog lenne hagyni, hogy tönkretégye az életünket. Renóba megyek, és kérem a válást. Azt mondták, ha ügyvédet fogadsz, és eljössz Renóba, sok időt és pénzt takarítok meg a per során.

Kérlek, ne akadákoskodj, hanem add vissza a szabadságomat, jó? Te sem akarsz külön élő feleséget, én sem kívánom a házasság kötelékeit. Ez egyszerűen nem jó nekem, és neked sincs hasznodra.

Nagyon sajnálom, hogy ennyi fájdalmat

okoztam. Sokszor mondtam már, és továbbra is állítom: te vagy az egyik legfigyelmesebb, legtapintatosabb férj, akit csak egy lány elképzélhet magának. Kedves vagy, türelmes és megértő. Igazán sajnálom, hogy nem tudtam jobb feleséged lenni, de végül is mindenkinek a saját életét kell élnie. Hadd váljunk hát el, akkor mindketten újrakezdhetjük az életet.

*Üdv:
Rose*

Calvert idegesen tördelte a kezét.

– Egyszerűen nem tudom elhinni, hogy halott, Mr. Mason. Annyira teli van étellel, erővel. Biztos benne?

– Nem – felelte Mason –, nem vagyok biztos. De azt hiszem, hogy a felesége volt az a nő, akit láttam. Szőke volt, kék szemű, kék pulóvert viselt, melynek a színe éppen illett a szeméhez. A szeme csak félig volt nyitva, és... szóval tudja, hogy van a halottakkal. Néha nehéz határozottan felismerni őket fényképek alapján, de azt hiszem, nem tévedek.

– Mit keresett a Redfern Hotelban?

– Nem tudom.

– És milyen szerepet játszik ebben Gifford Farrell?

– Azt sem tudom. Fogalmam sincs, hogy egyáltalán játszik-e valamilyen szerepet.

Calvert hangja indulattal telítődött.

– Bármibe fogadhat, hogy benne van valahogyan. Azt hiszem, sikerült volna meglennem Rose nélkül, ha úgy éreztem volna, hogy mással boldog, de ez... ez a dolog... nem vagyok képes elhinni.

Mason együttérzően bólintott. Calvert

hirtelen felállt.

– Nagyon sajnálom, Mr. Mason. Megkapta a kívánt információt, és... azt hiszem, nem tudok tovább beszélgetni. Úgy érzem, hogy azonnal megfulladok. Nagyon nehéz lesz ezen keresztül menni. Próbáltam elhitetni magammal, megvagyok nélküle, de mindig az volt az érzésem, hogy visszatér, és... Csak húzza be az ajtót maga mögött, mikor elmegy.

Calvert labdává gyűrte a takarót, a földre dobta, és gyorsan átment a hálósobába. Döngve csapódott be mögötte az ajtó.

Csönd lett.

Mason leoltotta a lámpákat, és tapogatózva elért az ajtóig. A hálósobából rekedt, görcsös zokogást hallott.

Az ügyvéd kijutott a házból, és lábujjhegyen végigment a kavicsos úton. A szomszéd kutyája újból eszeveszett ugatásba kezdett. Megint határozott férfihang parancsolt csöndet.

Mason beült a kocsijába, és visszaindult a városba.

Coronából felhívta Paul Drake-et.

– Perry vagyok, Paul. Van valami újság?

– Semmi lényeges.

– A holttestet azonosították?

– Még nem. Legalábbis senki sem tud róla.

– Más újság?

– Holcomb őrmester felhívott, és megkérdezte, hol tud utolérni.

– Mit mondtál neki?

– Hogy nem tudom, hol vagy, csak azt, hogy reggel kilencre az államügyész irodájába szándékozol menni.

– És Della?

– Átadtam az üzeneted, de nem ment haza.

Ott maradt, megvár. A kávéfőzője teli forró fekete nedűvel... Te meg mi az ördögöt keresel Coronában?

– Egy nyomot követek – magyarázta Mason.

– Ide figyelj, Paul, volna egy kis munka számodra.

– Mi?

– Körül kell nézni a Redfern Hotelban. Tudd meg, volt-e kijelentkezés a hetedik emeleten tegnap este hat és nyolc óra között. Ha volt, az embereid béreljék ki azokat a szobákat.

– Nem lehet szám szerint kérni szobát – tiltakozott Drake. – Rögtön gyanút fognának...

– Nem kell olyan durván csinálni – mondta Mason. – Menjenek el a detektívjeid a szállodába. Most jöttek repülővel. Nem akarnak túl magasan lakni, de túl lent sem, hogy ne hallják az utca zaját, szóval a hetedik körül. Azután pedig válogassanak, amíg a kívánt szobákat megkapják.

– Szóval ma esti kijelentkezések, ugye?

– Hát most már tegnap estiek – helyesbített Mason –, de a biztonság kedvéért... mondjuk a hat és kilenc óra közötti kijelentkezések érdekelnek.

– Bejössz? – kérdezte Drake.

– Be – felelte Mason. – Megtudtál valamit a pisztolyról? Bármit?

– Még nem. Dolgozunk.

– Akkor mozgasd meg egy kicsit az embereidet – tanácsolta Mason.

– Tudod, mennyi az idő? – szolt Drake.

– Persze hogy tudom – válaszolt Mason. – És hadd világosítsalak fel valamiről. Holnaptól teljesen lefoglal bennünket a rendőrség. Ha bármit is teszünk, ma reggel kilencig meg kell

tenni.

– Tíz emberem van kint – felelte Drake.

– Csak sikerül valamit találniuk. Gyere be, kapsz kávét. Megpróbálok tájékozódni a szállóról. Már ott van néhány emberem. Iszogatnak, borralalót osztogatnak a boyoknak, hogy beszédre bírják őket.

– És milyen hely? – tudakolta Mason.

– Az ember mindent megkaphat ott, amit csak kíván – felelte Drake.

– Kik intézik az ügyeket? A portások?

– A porta vezetői irányítják a dolgokat.

– Azt hiszem, hiányzik még néhány adat – fejezte be Mason. – Megyek, Paul. Egy óra múlva ott leszek.

Mason léptei visszhangzottak a néma folyosón, amint kilépett a liftből és az irodájához ment. Kulcsával elfordította a rugós zárat, és kinyitotta az ajtót.

Della Street, aki két kárpitozott széket tolt össze, hogy kényelmesebben várakozzék, és lábát egy köpennyel takarta le, hunyorogva ugrott fel.

Amikor meglátta Masont, elmosolyodott.

– Nahát, főnök, elaludtam – szólalt meg. – Kényelmesen elhelyezkedtem, és hirtelen elfogott a buzgóság. Van kávé a gépben. Attól tartok, nagyon erős, és most már állott is. Éjfél körül főztem meg.

– Nem szólt Drake, hogy menjen haza?

– Mondta, hogy ezt üzente – mosolygott Della Street. – De úgy gondoltam, megvárom.

– Van valami ennivaló is a kávéhoz? – kérdezte Mason.

– Fánk. Itt vettem egy zacskóval a cukrászdában éjfélkor. Finom. Akkor még friss volt... Jaj, képzelem, hogy nézek ki.

A lány megigazította a szoknyáját, gyors mozdulattal rendezte a haját. Rámosolygott Perry Masonre.

– Mi történt?

– Sok minden, Della. Hívja fel Paul Drake-et, és kérdezze meg, nem jönne-e le egy kávéra, ha fánk is van mellé, na meg egy kis tereferére.

– Már el is indult – mondta Della Street, miután gyorsan elintézte a telefont.

Mason a mosdófülkében kezét és arcát megmosta meleg vízzel, majd gyors mozdulattal

megettörülközött.

Della Street elővett három nagy kávéscsészét, és kinyitotta a gép csapját. Forró kávéillat töltötte be az irodát.

Drake a megbeszélte jel szerint kopogott.

Della Street nyitott ajtót.

– Szevasz, Paul – köszöntette Mason, miközben éppen felakasztotta a törülközöt, melyet az imént használt. – Mi újság?

– Semmi különös – felelte Drake. – És nálad?

– Olyan félórán belül azonosítják a holttestet – közölte Mason.

– Honnan tudod?

Mason szája széles mosolyra nyílt.

– Időzített bombát helyeztem el. Tervszerűen fel fog robbanni.

– Mi történt?

– Rose Calvert holttestét láttuk – magyarázta Mason. – Akár hiszed, akár nem, a második keresztnéve Mistletoe. Az apukája számított az eshetőségre, hátha kiderül a lányáról, hogy romantikus. Jól sejtette... szegény lány. Tudni kell azt is, hogy Rose férje, Norton B. Calvert Elsinore-ban él, van egy benzinkútja, és nap mint nap abban reménykedett, hogy a felesége visszatér hozzá. Most valószínűleg az elsinore-i rendőrszobán van, és éppen arról beszél, hogy alapos oka van feltételezni, hogy a feleségét megölték, és arra kéri az elsinore-i rendőrséget, hogy derítsék ki, mi a helyzet. Azok pedig felhívják a Los Angeles-i rendőrséget, és mivel csak egy azonosítatlan holttestük van, legalábbis eddig, a rendőrség leírást fog kérni, és rövid időn belül azonosítja.

– De hát nem jönnek rá, hogy ön ott járt? – kérdezte aggódva Della Street.

– De még mennyire, hogy rájönnek – helyeselt Mason –, és rettentő pipák lesznek. Úgy érzik majd, hogy olyan információkat hallgattam el előlük, amelyek alapján tudták volna azonosítani a holttestet.

– És? – kérdezte Drake szárazon. – A körülményeket figyelembe véve, nem ez a logikus következtetés?

– Hát persze hogy ez – folytatta Mason. – A rendőrség tehát úgy dönt, hogy komolyan kezelésbe veszi az ügyfelemet. Leinformálják Rose Calvertet, és megtudják, hogy élete utolsó heteiben igencsak szoros szálak fűzték Gifford Farrellhez. Így hát arra a következtetésre jutnak, hogy Farrell az ügyfelem. Lerohanják, és több mint valószínű, nem fognak vele kesztyűs kézzel bánni. Paul, sikerült kideríteni valamit a pisztollyal kapcsolatban?

– Még nem. Felvilágosítást elvileg csak munkaidőben adnak, legalábbis a nagyközönségnek. Jónak láttam azonban, hogy gazdát cseréljen ötven dollár, és bármelyik percben...

– Addig igya a kávé, míg forró – parancsolt rá Della Street –, a bármelyik perc ráér azután is.

Drake habozva ingatta a fejét.

– Egész éjszaka kávé, vedeltem.

Mason felvette az egyik csészét, cukrot tett bele, és tejszínt. Szétterpesztett lábbal állt, kissé előredőlt. Elvett egy fánkot, majd az ajkához emelte a csészét.

– Milyen? – kérdezte aggódva Della Street.

– Soha nem ittam finomabbat – nyugtatta meg Mason.

– Nem keserű?

– Dehogy, remek!

Drake is belekóstolt a kávéba.

– Egy dolgot mindenképp el kell ismerni: erős.

– Legyen is erős – mondta Mason. – Kilenckor egy dühös államügyésszel kell szembenéznem, és addigra már a rendőrök is úgy vélik, hogy legalább egyszer átejtettem őket.

Megszólalt a telefon.

– Valószínűleg magát hívják az irodájából, Paul – mondta Della Street.

Drake letette a kávéscsészét, és fölvette a hallgatót.

– Halló... igen, Drake beszél... Hogy is mondta?... Maradjon egy pillanatra – Drake Della Streetre nézett. – Kérem, Della, legyen szíves, írja. Pitcairn Vas- és Sportszerkereskedés. Igen, megvan. Mondja a dátumot. Három évvel ezelőtt, szeptember másodikán. Jól van.

Drake letette a kagylót.

– Na, sikerült kinyomozni a fegyvert, de nem tudom, Perry, mit kezdesz az adatokkal.

– Miért?

– A pisztolyt a Texas Globalnak adták el egyik pénztárosuk védelme céljából. A pénztáros írta alá, de a számlát a társaság rendezte. Conway rendelte meg. Hát, világos, hogy ez mit jelent. Egyértelműen Conwayre tereli a gyanút.

Mason egy percre elgondolkozott, de lassan felderült az arca.

– Dehogyan! Éppen hogy Gifford Farrellre nézve terhelő tény. Akkor a társaságnál dolgozott Gifford Farrell, és igen fontos szerepet töltött be annak irányításában.

– Mit gondol, mi történt? – kíváncsiskodott Della Street.

Mason egyik kezében a fánkot, másikban a

kávészsészét tartva állt.

– Azt hiszem, Gifford Farrell összeveszett a szeretőjével. Valószínűleg rajtakapta, hogy hűtlenkedik. Elvesztette a fejét, pisztolyt rántott, és lőtt. Vagy pedig Rose Calvert jött rá, hogy Gifford megcsalja, és öngyilkos lett Bármelyik is a helytálló, Farrell lehallgatta Conway telefonját. Tudta, hogy negyed hétkor Conwaynek egy nyilvános fülkében kell utasítást kapnia. Farrell vállalta a kockázatot. Rávetett egy lányt, hogy hívja fel negyed előtt három perccel. Conway már ott volt, néhány perccel korábban érkezett, és várta a másik hívást, így hát a téves utasítást kapta meg, és mire bejött a várt hívás, már nem volt ott. Conway olyan volt ebben az ügyben, mint egy távirányítású rakéta, amelynek útját rádió határozzák meg. Amikor azonban elért egy bizonyos pontot, belépett egy erősebb adó, átvette az irányítást, és egészen más pályára állította a rakétát.

– Kétélű fegyver ez – Jegyezte meg Drake. – Nem szabad elfelejteni, hogy Farrell is, Conway is hozzáférhetett a gyilkos fegyverhez.

– Ez eddig rendben – felelt Mason –, hacsak...

– Hacsak? – ismételte Della Street.

– Hacsak Conway el nem kezdett ügyeskedni – folytatta Mason –, és nem döntött amellett... De nem, ilyet nem tesz... Ám az igaz, nem jegyeztem le a pisztoly számát, mikor először megmutatta nekünk. Csak akkor írtam fel, amikor már a motelban volt... Különben is, rendben van. Reggel elmegyünk az államügyészhez, és nem lesz semmi baj. Nem emelhet most vádat Conway ellen, nem is mer. Mit tudtál meg a kijelentkezésekről, Paul?

– Csak egy kijelentkezés volt a szállodából a hetedik emeletről hat és kilenc között.

– És mikor?

– Körülbelül hét előtt tíz perccel.

– Ki volt az illető?

– Egy Ruth Culver nevű fiatal hölgy.

– Melyik szobából?

– A 728-asból.

– És az hol van a 729-eshez képest?

– Pont szemben vele, a folyosó túlsó oldalán.

– Megszereztétek a szobát? – tudakolta Mason.

– Már benn is van az egyik emberem. Ott is marad, míg csak nem szólunk neki.

– Mit tudtál meg erről a Culver nevű hölgyről?

– Dolgoznak az embereim. Huszonéves lehet. A haja világosbarna, elég jó csaj... Egy valami azonban nem fér a fejembe, Perry. Reggel tíz körül jelentkezett be, és még aznap este valamivel hét óra előtt eltávozott.

– Adott magyarázatot rá, miért jelentkezik ki ilyen gyorsan?

– Azt mondta, fölhívták San Diegóból, hogy az apja beteg.

– Csomagja? – érdeklődött Mason.

– Volt valami kevés.

– Nézd még a San Diegó-i járatokat, Paul – mondta Mason. – Tudd meg, volt-e valamelyiken Ruth Culver nevű utas, és...

– Ide figyelj – szakította félbe Drake –, nem kell *minden* agymunkát elvégezned helyettem, Perry. Ez rutinmunka. De a portás úgy emlékszik, mintha a lány azt mondta volna, hogy kocsival megy.

Mason végzett a fánkkal, és újra odanyújtotta

a csészéjét Della Streetnek. Kávé csorgott a csészébe.

– Milyen a 728-as szobában dolgozó detektíved? Megbízhatom benne? – kérdezte Mason.

– Megbízhatok, hacsak a rendőrség nem akarja befolyásolni – válaszolt Drake. – Egy sincs ezek között, aki szembeszállna a rendőrséggel, Perry. Szükségük van a rendőrség jóindulatára, hogy dolgozhassanak.

– Hogy hívják a hapsit, aki a 728-as szobában van?

– Fred Inskip.

– Ismer engem?

– Nem hiszem.

– Hívd fel – mondta Mason. – Mondd meg neki, hogy felmegyek hozzá a délelőtti folyamán. Ne zárja kulcsra az ajtót. Csak bekukkantok... És a rendőrség? Elment már?

– Nincs már ott – felelte Drake. – Lepecsételték a 729-es szobát.

Mason újabb fánkot vett a kezébe.

– Irigylem a gyomrodat, Perry! – jegyezte meg Drake. – Az enyémet tönkretette az a sok sületlen hamburger és langyos kávé, melyet az átvirrasztott éjszakákon ettem-ittam. Ha langyos a kávé, az ember valahogy négy-öt csészével is iszik. A forróból nincs szükséged annyira.

– Miért nem veszel magadnak presszógépet? – kérdezte Mason.

– Majd ha Della Street kezeli, és vezeti a háztartást.

Mason elmosolyodott.

– Azt már nem, Paul! Tartok tőle, hogy leinnád magad. Inkább telefonálj Inskipnek, és mondd meg, várjon, mondjuk... tíz vagy tizenegy

óra körül.

Drake letette kávéscsészéjét egy itatóspapírra, tárcsázott.

– Mr. Inskipet keresem a 728-asból – szólt bele a készülékbe. – Igen, tudom, hogy késő van, de nem alszik. Várja a hívásomat. Tudja, mit, ha nem hisz nekem, halkan csörögjön.

Egy pillanattal később már az emberével beszélt.

– Szevasz, Fred! Paul vagyok. Nem mondom nevet, mert az a gyanúm, hogy lehallgatják a beszélgetésünket, de egy barátom felmegy hozzád tíz körül. Ne zárd be az ajtót... Oké.

Drake letette a kagylót, és Masonhez fordult.

– Azt ugye nem felejtetted el, hogy Holcomb őrmester keresett? Nem akarsz érintkezésbe lépni vele?

– Ó, már biztosan csicsikál – hessegette el a gondolatot Mason. – Csúnya dolog lenne, ha ilyen korán zavarnám.

– Ide figyelj – figyelmeztette Drake –, tisztában kell lenned valamivel. Inskip olyan helyzetben van, hogy muszáj felvilágosítania a rendőroket, ha elkezdenek rámenősen kérdezősködni. Már jártál a hotelban, felismerhet valaki.

– Rendben – válaszolt Mason. – Az nem érdekel, ha akkor tudják meg, hogy ott jártam, mikor már elmentem. *Egy* dolgot szeretnék elkerülni: hogy valamelyik észkombinát, például Bob King, a portás, fölhívja a rendőrséget, és megmondja, hogy ott vagyok a 728-as szobában. Az enyhén szólva korai lenne, hogy a te szavaddal éljek.

– Enyhén szólva – jegyezte meg Drake szárazon. – Della, kérem, rakja máshová a fánkot,

hogy ne lássam. Nagyon hívogató, de ha megpróbálnék lépést tartani farkasétvágyú főnökével, összecsomóznának a beleim.

– Azt hiszem, mindent megbeszéltünk, Della – szolt Mason. – Ideje, hogy beüljön az autójába, és hazamenjen.

– És ön?

– Hazamegyek, megborotválkozom, lezuhanyozom, és talán alszom is egy-két órát, mielőtt elmegyek Conwayért.

– Rendben – egyezett bele Della Street. – Akkor én is hazamegyek.

– Hagyjon csak mindent úgy, ahogy most van. Majd reggel rendet csinál. Menjünk, lekísérem, és megvárom, míg beszáll a kocsijába. Csak a presszógépet áramtalanítsa, a többit majd elrendezi holnap reggel.

– Olyan az iroda, mint egy csatatér.

– Na és?

Mason fölsegítette Della Streetre a kabátot, leoltották a villanyt, és mind a hárman elindultak a folyosón.

– És te leteszed a lantot, Paul? – kérdezte Mason.

– Dehogy! – felelte Paul. – Nálam fönt nagyban folyik az élet. Telefonközelen kell lennem.

– Lesz időd aludni?

– Nem hiszem. Folytatom.

– Pedig holnap is lesz munkád... azaz ma, csak kicsit később.

– Jól van, Perry – válaszolt Drake. – Sokszor átdolgoztam már az éjszakát. Ezért van baj a gyomrommal.

– Nos – szolt Mason –, azt hiszem, most már eléggé a kezünkben tartjuk az ügyet. A forma

kedvéért azért elmegyünk reggel az államügyész irodájába, de... Illetve várj csak. Eddig már azonosítaniuk kellett a holttestet. Nézzünk utána.

– Jól van. Gyertek be az irodámba – javasolta Drake.

Követték Drake-et az irodájába.

– Van valami újság a Redfern Hotelban történt gyilkossággal kapcsolatban? – kérdezte meg Drake a telefonüyeletest.

– Semmi, csak néhány hívás jött be.

– Nem azonosították a holttestet? – kérdezte Drake.

– Nem tudunk róla.

Drake Masonre pillantott.

– Úgy látszik, nagyon megviselte a fickót az ügy – szólalt meg Mason. – Az biztos, hogy nagy megrázkódtatást jelentett neki, de úgy gondoltam, rövid időn belül érintkezésbe lép a rendőrséggel.

– Talán már meg is történt, csak nem tudunk róla – jegyezte meg Drake. – Egy újságíró ismerősöm is ezen az ügyön dolgozik. Amikor megtud valamit, először a lapot hívja fel, de utána nekem telefonál. Ha valami szenzációs hírre bukkanna, valószínű, nem közölné velem addig, míg csak meg nem jelent az újság. De ha olyan szokványos dolgot tud meg, amihez a többi újságíró is hozzájut, azonnal felhív, amint lediktálta az átírónak.

– Valószínűleg most már tudják, csak nem közlik a sajtóval – vélte Mason. – Biztosan elküldték már a férjért, hogy menjen azonosítani. Fogadok, hogy meglátogatják a szeretőjét. Na, lemegyek Dellával a kocsijához, aztán pedig haza. Szevasz, Paul.

Mason karon fogta Della Streetet. Kiléptek az irodából, és hang nélkül lementek a liften.

Mason elkísérte a lányt a parkolóba, és megvárta, míg beszáll.

– Nem szeretem, Della, hogy egyedül furikázik ilyenkor a városban.

– Ugyan! Ne aggódjék! Egy pillanat alatt hazaérek. Nem esik semmi bajom! Olyan a munkám, hogy nappal és éjszaka egyaránt sokat vagyok az utcán.

– Tudom – felelte Mason. – De jobb szeretném, ha nem volna. Túlságosan kockázatos ilyen hajnali órában végigvezetni a városon.

Della megsimogatta Mason kezét.

– Köszönöm, hogy aggódik értem, főnök, de nem lesz semmi baj. Felcsavarom az ablakot, bezárom az ajtót, és bekapcsolom a vészjelzőt. Meg sem állok, míg a lakásba nem érek. Viszlát!

– Della, hazáig követem kocsival, és...

– Dehogy követ! Minden percre szüksége van. Jó éjszakát!

Della indított, felkapcsolta a világítást, és kihajtott a parkolóból.

Mason beszállt a kocsijába, bekapcsolta a motort, és utánaszáguldott. Az ötödik háztömbnél érte utol.

Della kocsiján kigyulladt a féklámpa. Hirtelen megállt a járda mellett. Mason melléállt, és lecsavarta az ablakot.

– Főnök, menjen haza! A lehető legnagyobb biztonságban vagyok. Nem kellene...

Mason felcsavarta az ablakot. Nem állította le a motort, várt. Végül Della engedett, és elindult.

Mason hazáig követte. Della parkolt, és odament a várakozó Masonhez.

Az ügyvéd újra lecsavarta az ablakot.

– Főnök – mondta halkan.

– Tessék? – Mason kihajolt, hogy jobban

hallja.

– A szokásjog szerint – kezdte Della –, ha egy férfi hazakísér egy lányt, illik jelét adni a hálásnak.

Mason még fel sem fogta a szavak teljes értelmét, Della máris szájon csókolta, majd megfordult, és felszaladt a bejárati lépcsőn.

– Köszönöm – kiáltotta, miközben kinyitotta a kaput.

– *Én* köszönöm! – felelte Mason.

Nyolc után öt perccel érkezett meg Mason a Gladedell Motelba. A 21-es bungalónál állította le a kocsiját.

Jerry Conway már várta.

– Mehetünk? – kérdezte Conway. – Kövessen a saját kocsimmal?

– Várjon egy percet – szölt Mason. – Meg kell beszélnünk egyet-mást. Az enyémet elviszem innen néhány házzal arrébb, és leparkolok. A magáéval megyünk be.

– És miért nem a maga kocsiján megyünk?

– Mert a rendőrség az önét akarja majd átkutatni.

– Én is átkutattam – mondta Conway –, és találtam valamit, ami nyugtalanít.

– Talált valamit?

– Igen.

– Mit?

– Az elülső ülés alatt. Rendes körülmények között az ember évekig sem néz be oda. A szavazatokat tartalmazó lista volt.

– Hadd lássam – kérte Mason. Conway négy gépelt papírlapot nyújtott át.

Gondos kéz gemkapoccsal fűzte össze őket.

– Ha ott találják az ülés alatt, úgy tűnhet, hogy el akartam rejteni őket. Barna csomagolópapírból készült borítékban voltak.

– Hogy került oda?

– Nem tudom. Bármikor berakhatták.

– Mikor a hotel közelében parkolt?

– Amikor a hotel közelében parkoltam, amikor telefonálás közben az üzlet előtt

parkoltam, vagy bármikor, amikor megálltam valahol a kocsival.

– Lezárja a kocsit, mikor kiszáll?

– A slusszkulcsot természetesen mindig magammal viszem, de nem zárom be sem az ablakokat, sem az ajtókat.

– És a lista? Átnézte?

– Amennyire tudtam. Van benne valami furcsa.

– Éspedig?

– Szinte *túl* jó.

– Hogy érti, hogy szinte túl jó?

– Szinte túl megnyugtató. Nagyrészt a legkisebb részvényesek küldték el a szavazatukat, és egyesekről különben is tudtam, hogy elégedetlenek. Akkor is elküldték volna a szavazatot, ha nem lett volna reklámhadjárat.

– Százalékban kifejezve hogyan fest?

– Nem tudom megnézni a társaság könyveiben, de megpróbáltam emlékezetből kiszámolni. A lista hozzávetőleg a részvények 17 százalékát tartalmazza.

– Dátum?

– Néhány nappal ezelőtti. Látszólag nagyon friss.

– Mennyit forgatta?

– Forgattam? Elég sokat. Miért?

– Akkor valószínűleg letörölt róluk minden nyomot – jegyezte meg Mason.

– Hogy érti? Csak nem tudnak ujjlenyomatot venni papírról?

– Néha tudnak – mondta Mason. – Jódparával elég gyakran sikerül kivenni a rejtett ujjlenyomatokat.

– A borítékot viszont nem fogdostam össze. A listát eléggé.

– Félő – magyarázta Mason –, hogy ez is része a csapdának. De induljunk, és én is elmondom az én információmat. Reggelizett?

– Persze, korán reggel ettem. Nem sokat aludtam az éjszaka.

– Más se – felelte Mason.

– Nyugtalan volt? – kérdezte Conway ijedten.

– Dolgom volt – válaszolt Mason. – Gyerünk, már indulhatunk.

– Mi van a maga listájával? – kérdezte Conway. – És miért gondolja, hogy éppen az enyém a csapda?

Mason elővette az indigókat az aktatáskájából.

– Nézze meg ezt, és majd maga is meglátja.

– Hogyan jutott hozzájuk? – tudakolta Conway.

– Biztos forrásból szereztem.

Conway egyenként a fény felé tartotta a lapokat, és figyelmesen átnézte őket. Amikor befejezte, megszólalt.

– Mason, ha ez az igazi, akkor vesztettem,

– Olyan rossz?

– Olyan.

– Elképzelhető, hogy hamis – folytatta Mason –, de nem hiszem.

– Mit csináljak a másik listával, amit a kocsimban találtam?

– Oda kell adnia az államügyésznek. Mondja azt, hogy átkutatta a kocsiját, és ezeket találta. Nem tudja, hogyan kerülhettek oda, tehát el kell mondania az egész történetet. Ma délelőtt át fogják kutatni az autóját.

– Szóljak neki az önnél lévő indigókról?

– Csak akkor, ha föltétlenül le akarja csukadni magát.

– Pokolian titokzatos, Mason. Az ügyfele vagyok.

– Ezért vagyok olyan titokzatos. Kihúszom a csávából, de a saját módszeremmel.

– Az ígéret szép szó – vágta rá Conway. – Szólok nekik, hogy kijelentkezem. Addig is vigye ki a kocsiját az utcára, és várjon.

– Rendben – helyeselt Mason. – Egy csomó időnk van még.

Csak a második háztömb előtt talált helyet Mason. A járda mellett megállt, zsebre vágta a slusszkulcsot, kivette az aktatáskáját, és átszállt Conway autójába.

Conway a gondolataiba merült. A szavazatokért folyó harc járt a fejében.

– Attól félek, hogy azok a hirdetések több kárt okoztak, semmint gondoltam volna – szólalt meg.

– Az igaz – bólogatott Mason –, hogy a hirdetések jó ideig futottak, és akit az ilyenféle érvelés meg tud ingatni, elküldte a szavazatát. De ne dobja be a törülközőt... Önnél van a pisztoly?

– Igen... Komolyan, *hog*y szerezte meg a listát, Mason?

– Hosszú történet – háritotta el a kérdést az ügyvéd –, nincs időnk most megbeszélni. El kell mennünk az államügyész irodájába, és el fogja mondani, mi történt. Kérdéseket tesznek majd fel, és szép számban lesznek ott újságírók is.

– Milyen jól jön ez Farrellnek! – jegyezte meg keserűen Conway.

– Ne legyen benne olyan biztos – szólott Mason. – Azt hiszem, Farrellnek megvan most a maga baja.

– Hogyhogy?

– Megajándékoztam néhány időzített

bombával – közölte Mason. – A rendőrség még nem tett semmilyen nyilvános bejelentést, de azt hiszem, azonosították a holttestet

– És ki az áldozat?

– Egy Rose Calvert nevű lány, aki közvetítő irodában dolgozott, és...

– Rose! – kiáltott fel Conway.

– Ismeri?

– Persze hogy ismerem. Abban a közvetítő irodában dolgozik, ahol a számláimat kezelik. Azaz ott dolgozott. Két-három hónapja elment onnan. Azóta nem láttam.

– Szokott beszélgetni veled?

– Igen.

– Tréfálgozni is?

– Igen.

– Randevúzott veled?

– Ugyan, ne vicceljen!

– Dehogyan viccelek.

– Férjezett, Mason. Mrs. Calvertnek hívják.

– Tehát sohasem randevúzott veled?

– Soha.

– Nem is kísérletezett?

– Nem.

– De azért tréfálgozott veled?

– Persze. Vidám teremtés volt, és értékelte, ha az ügyfelek elbolondoznak veled.

– A férfiügyfelek – tette hozzá Mason.

– Így van. Jó alakja volt, és ezt nagyon jól tudta.

– Rendben – mondta Mason. – Most pedig tegye a szívére a kezét, és mondja meg az igazat. Nem próbált meg egy kis pisztolyhókuszpókuszot?

– Hogyhogy? – kérdezte Conway megütődve.

– Tudom, nagy volt a kísértés – kezdte

Mason. – Úgy érezte, rászédtek. Sejtette, hogy Gifford Farrell áll a háttérben. Nem akart ölbe tett kézzel várni, és belesétálni a kelepcebe. Valószínűleg úgy gondolta, hogy ha meg tud szabadulni a gyilkos fegyvertől, és másikat sikerül a helyébe csempésznie, teljességgel lehetetlen bebizonyítani, hogy tényleg azt a fegyvert vette el a lánytól.

– Akárha olvasna a fejemben – ismerte el Conway.

– Jól van – folytatta Mason –, és végül mit tett?

– Semmit. Maga az ügyvédem. Követtem az utasításait.

– Nem próbálta kicserélni a pisztolyt?

– Nem.

– Nem kísértette a gondolat?

– Eszembe jutott.

– Ilyen esetben – tette hozzá Mason – az ember tényleg nem tudja, mit tegyen. Ha kicseréli a fegyvert, másokat hoz kellemetlen helyzetbe, hiszen csak akkor tudnák azt vallani, hogy kicserélték a pisztolyt, ha felfednék saját bűnös ismereteiket. Az egész tervük arra épül, hogy rábírnák egy első hallásra hihetetlennek hangzó történet előadására. Kétségbeesett kísérletre, hogy kimagyarázza, miért is van a birtokaiban a gyilkos fegyver, na meg a részvényesek listája, melyet biztosan valahogy elvett Rose Calverttől. Ha ehhez még hozzáveszi, hogy más névre szóló postát kért, felment abba a szobába, melyben később a holttestet megtalálták, kulccsal jutott be – máris kész egy marha szép kis szándékos emberölési ügy.

– Beleborzadok, ha ezt az összefoglalást hallom – ismerte el Conway.

– Ne aggódjék e miatt – nyugtatta meg Mason –, mert van ám egy gyenge pont a mesében.

– Nevezetesen?

– Kényszeríteniük kellett, hogy elvegye a gyilkos fegyvert – állapította meg Mason. – És az a gyenge pont, hogy le lehet nyomozni ezt a pisztolyt.

– Meg is tette?

– Meg ám.

– Ki vette?

– Ön.

– Mi?! – kiáltotta Conway. – Mit beszél, jóember?

– Ön vásárolta – ismételte Mason. – Legalábbis ön adott engedélyt a megvásárlásához.

– Ne tegyen tönkre! Életemben nem láttam ezt a pisztolyt.

– Az bizony meglehet – mondta Mason –, de a jelek szerint vagy három éve a pénztáros meggyőzte, hogy szüksége van önvédelmi fegyverre, és ön engedélyezte is a megvételét a Pitcairn...

– Szent isten! Igaz. Most már emlékszem – kiáltott fel Conway –, de még csak nem is láttam a pisztolyt. Tényleg az asztalomra került az irat, és jóváhagytam. A pénztáros vette meg.

– Mi lett a pénztárossal? – kérdezte Mason.

– Nyolc vagy tíz hónappal később meghalt.

– Farrell akkor még a cégnél volt?

– Azt hiszem, igen.

– És mi történt a pisztollyal?

– Nem tudom.

– Nem nézett utána?

– Uramisten, Mason, a Texas Globalnak a fél

Texasban elszórt potenciális olajlelőhelyekre van vételi joga. Megpróbálom kideríteni, hol vannak az olajrétegek, mennyit tudunk fizetni, Amilyen mélyre kell a kutakat fúrni... Nem volt időm leltárt készíteni egy hirtelen elhunyt pénztáros íróasztalában található tárgyakról.

– Pontosan – vette át a szót Mason. – Ez a terv gyenge pontja. Farrell éppúgy hozzáférhetett a pisztolyhoz, mint ön, és amikor az indítékot kell bebizonyítani, vagy arról van szó, ki volt kapcsolatban az áldozattal, rendkívül kényes Farrell helyzete. Játszozott ezzel a fiatal nővel, lefényképezte meztelenül, a felesége pedig házasságtörő félként akarta felvonultatni a válóperben.

– Hohó! – húzta fel a szemöldökét Conway.

– Tehát – folytatta Mason – ha az ön keze tiszta, ha nem próbálta az okos fiút játszani, és nem cserélte ki a fegyvert, miután elhagyta Drake irodáját és leírtam a pisztoly számát, akkor, azt hiszem, ki lehet húzni a csávából. Olyan helyzetbe tudjuk állítani, hogy az államügyész nem mer pert indítani ön ellen csupán ennyi bizonyítékkal a kezében.

Conway egy ideig csendben vezetett, majd megszólalt.

– Mason, ne becsülje alá Gifford Farrelt. Nem észkombájn, de villámgyorsan működik az agya. Teljesen megdöbben majd, ha hallja. Látszólag hibátlan érvelés után valamilyen következtetésre jut, és akkor kiderül, hogy valami furcsa okból helytelen a következtetés.

– Ismerem az ilyeneket – válaszolt Mason.

– Nos, ne becsülje alá – bizonygatta Conway.

– Okos, találékony, és a lehető legkönyörtelenebb.

Mason bólintott.

– Tehát mit tegyek az államügyésznél? – kérdezte Conway.

– Elmeséli az igazat – mondta Mason. – Hacsak meg nem állítom, beszéljen folyamatosan.

– A teljes igazságot mondjam el?

– A teljes igazságot.

– Az szükségessé tehet itt-ott egy kis gondolkodási időt.

– Semmit sem tesz szükségessé – állította Mason. – Tudja, mi történt, és az a dolga, hogy meggyőzze a hivatalnokokat. Abban a pillanatban, hogy elkezd ravaszkodni, megpróbál elhallgatni valamit, vagy hangsúlyozni egy tényt, és csökkenteni egy másik fontosságát, ha megpróbálja kedvezőbb színben feltüntetni az igazságot, azonnal rájönnek. Tapasztalt rókák. Rögtön rájönnek, mikor kezd hazudni valaki.

– Rendben – felelte Conway. – Elmondom nekik az igazat. De nyugtalanít az a pisztoly.

– Az elején én is aggódtam – ismerte el Mason –, de már nem. Ha erőpróbára kerül sor, valószínűleg be tudjuk bizonyítani, hogy Farrell vette ki azt a pisztolyt a pénztáros íróasztalából, vagy legalábbis több alkalma volt rá, mint önnek.

Conway hosszasan elgondolkozott.

– Mason, attól tartok, megpróbálja túlzottan leegyszerűsíteni az ügyet – szólalt meg végül.

Mason rágyújtott.

– Ne aggódjék, mondja el az igazságot, a többit csak bízza rám.

Pontosán kilenc órakor Mason kitérte az államügyési iroda ajtaját Conway előtt.

– Perry Mason és Mr. Conway – mondta a külső helyiségben az íróasztal mögött ülő titkárnőnek. – Közöltem a rendőrséggel, hogy kilenckor itt leszek az ügyfelemmel, és válaszolunk a kérdéseikre. Nos, itt vagyunk.

– Egy pillanat türelmet – szólt a lány az asztal mögül.

Máris telefonált.

– Bemehetnek, Mr. Mason. Egyenesen menjenek, túl a csapóajtókon, végig a folyosón, és hátul balra megtalálják az irodát – fordult az ügyvédhez, amikor befejezte a beszélgetést.

Mason és Conway végigmentek a hosszú folyosón, és benyitottak baloldalt az utolsó ajtón.

Hamilton Burger, a nagydarab, széles mellkasú államügyész az íróasztal mögött ült, szemben az ajtóval. Mellette rendőrtiszti egyenruhában Tragg hadnagy, a Gyilkossági Csoport egyik legügyesebb nyomozója, és Alexander Redfield, aki ballisztikai kérdésekben dolgozott együtt a hatóságokkal.

Az asztalon magnó. Az orsók lassan forogtak.

– Jó reggelt, uraim – köszönt Hamilton Burger. – Intézkedtem, hogy beszélgetésünket felvegyék. Gondolom, nincs ellenvetésük?

– Egyáltalán nincs – válaszolt Mason.

– Köszönöm – felelte gúnyosan az államügyész. – Arról is tájékoztathatom önöket, hogy az irodában van egy mikrofon, és a beszélgetést egy rendőrségi gyorsíró is lejegyzí.

– Rendben van – szólta Mason. – Uraim, az ügyfelem, Gerald Conway.

– Foglaljon helyet – kínálta Hamilton Burger.

– Mi a foglalkozása, Mr. Conway?

– A Kaliforniai és Texasi Általános Fejlesztési és Feltárási Társaság elnöke vagyok.

– Ha jól tudom, valamikor tegnap este fordult Mr. Perry Masonhez, ugye?

– Igen, uram.

– Emlékszik az időpontra?

– Azt hiszem, valamivel hét óra előtt.

– Hogyan lépett érintkezésbe Mr. Masonnel?

– A telefonkönyv megadja az éjszakai hívószámot is. Fölhívtam, a Drake Nyomozóirodához irányítottak, és így sikerült kapcsolatba lépnem Mr. Masonnel.

– Milyen ügyben kereste?

– Tanácsot akartam kérni tőle egy igen nyugtalanító eseménnyel kapcsolatban, amely a Redfern Hotelban történt.

Hamilton Burger gyanakvó pillantást vetett Masonre.

– Hagyja, hogy elmondjam az egész történetet?

– Hagyom – jelentette ki Mason.

– Jól van, akkor folytassa – szólta Hamilton Burger. – Folytassa csak.

Conway elmesélte a titokzatos telefonhívásokat, az ajánlatokat, hogy megkapja azoknak a részvényeseknek a listáját, akik elküldték szavazatukat Gifford Farrell bizottságának. Elmesélte habozásait, végső döntését, hogy találkozik a titokzatos Rosalinddel.

Elmondta, hogyan kérte meg a titkárnökét, hogy jegyezze le a beszélgetést, majd azután

elindult, és szó szerint követte az utasításokat. Beszámolt a telefonról, melyre az üzlet fülkéjében várt.

Conway ezután a Redfern Hotelba vezető útját mondta el.

– Egy pillanat – szólt közbe Mason. – Mielőtt folytatná, szeretnék néhány kérdést feltenni.

– Majd később – utasította el Hamilton Burger. – Most hadd halljam az egész történetet.

– Elnézését kérem – kezdte újra Mason –, de kell tudnia egynéhány dolgot, hogy pontosan megértse a történeteket. Itt van például az idő kérdése. Mr. Conway, tehát azt mondták önnek, hogy pont negyed hétkor hívják?

– Úgy van.

– És válójában mikor csengett a telefon?

– Néhány perccel korábban.

– Mi a különbség? – kérdezte Hamilton Burger.

– Nagy különbség van, és ezt később majd bebizonyítom – magyarázta Mason. – És még valamit, Mr. Conway. Amikor csengett a telefon, és ön felvette, női hangot hallott, ugye?

– Igen.

– Ugyanaz a hang volt, amely korábban is hívta? Más szóval azé a nőé volt-e a hang, aki mint Rosalind mutatkozott be?

– Ez megint más kérdés. Már akkor sem gondoltam, hogy ugyanaz, és minél többet gondolkodom rajta, annál biztosabb vagyok benne, hogy nem az volt.

– Nem hiszem, uraim, hogy ügyfelem felfogná ennek a teljes jelentőségét – állapította meg Mason. – De a lényeg az, hogy a magát Rosalindnek nevező nő negyed hétkor készült felhívni Mr. Conwayt, hogy megmondja, hová

menjen a kívánt információért. Amikor negyed hétkor felhívta a nyilvános állomást, senki sem vette fel a kagylót, mert Mr. Conway már megkapta a téves utasítást, és tüstént el is indult a Redfern Hotelba.

– Miért adott volna valaki téves utasítást neki? – kérdezte Tragg hadnagy.

– Ezt önöknek kell megállapítaniuk – felelte Mason. – Most pedig folytassa, Conway. Mondja el, mi történt.

Conway leírta a szállóba vezető utat és a 729-es szoba kulcsát tartalmazó borítékot, amelyhez hozzájutott. Elmondta, hogy felment a szobába, kopogott, nem kapott választ, nagy volt a kísértés, hogy visszaforduljon, leadja a kulcsot, és abbahagyja az egészet.

De – mint mondta – túlságosan csábító volt a lehetőség, hogy megszerezze a számára rendkívül értékes információt. A kulccsal tehát bement. Drámai egyszerűséggel írta le részleteiben, milyen kalandban volt része az öltözék minimumának sem nevezhető ruhadarabokat viselő fiatal nővel.

Majd drámaian ecsetelte azt a pánikot, mely elfogta, amikor rájött, hogy a fiatal nőtől elvett fegyvert használták egyszer, mégpedig nem is sokkal azelőtt. Elhatározta, hogy Perry Masonhez fordul.

– És mit tanácsolt Perry Mason? – tudakolta az államügyész.

Mason, udvarias mosollyal az ajkán, közbeszólt.

– Ezen a ponton befejeződik ügyfelem története, uraim, kivéve azt a tényt, hogy a kocsijában talált egy listát, melyen a szavazatukat elküldött részvényesek neve szerepel. Ennek a

listának, amelyet most átnyújtok önöknek, minden oldalán ott vannak Conway, valamint az én nevem kezdőbetűi.

Ügyfelem kocsija a ház előtt áll, és mielőtt idejöttünk, bejelentést tettem a rendőrségen – folytatta. – Javasoltam, kutassák át az autót.

Az ügyfelemnek semmi közölnivalója sincs azzal kapcsolatban, hogy mi történt, *miután* hozzám fordult. Ettől a ponttól kezdve én állok rendelkezésükre válaszokkal. Azt azonban tudniuk kell, hogy egy ügyvéd tanácsait az ügyfélnek semmiképpen sem lehet bizonyítékként fölhasználni, tehát kérdéseket sem kell feltenni erre vonatkozólag – fejezte be Mason.

Hamilton Burger lassan elvörösödött. – Mint állampolgárra ugyanazok a törvények vonatkoznak önre, mint bárki másra. Ha megpróbál elrejtteni egy fegyvert, mellyel gyilkosságot követtek el...

– Gyilkosságot? – kérdezte Mason.

– Gyilkosságot! – ordította Hamilton Burger.
– Gyilkosságot követtek el azzal a fegyverrel!

– De hát erről nem tudtam! Nem is tudtam, hogy gyilkosság történt. Conway sem tudta, hogy embert öltek. Csupán annyit tudott, hogy olyan körülmények között jutott egy fegyver birtokába, mely joggal keltette fel gyanúját, hogy cselszövés áldozata. Felkért, hogy nyomozzák az ügyben. Meg is tettem.

– De amint elkezdett nyomozni – szolt Burger –, felment abba a szobába, és egy holttestre akadt.

– Pontosan.

– Hát akkor mégis tudta, hogy ezzel a pisztollyal követték el a gyilkosságot!

– Tényleg nem tudtam! – tiltakozott Mason. – Én nem tudtam, hogy ezzel. Sőt mindmáig nem tudom.

– Hát már hogyan tudná! – bődült el Burger. – Bárki más, akinek van annyi sütnivalója, mint egy kétéves gyereknek, rájött volna. Maga pedig nem féleszű. Hol a pisztoly?

Conway előhúzta a pisztolyt a zsebéből, és átadta Hamilton Burgernek.

– Meg van töltve – figyelmeztette. Burger megnézte, majd továbbadta Alexander Redfieldnek.

A ballisztikai szakértő ránézett, kinyitotta a hengert, megnézte az üres hüvelyt, majd elővett egy éles, hegyes vésőt a zsebéből, és rávéste a hüvelyekre, miképpen vannak elhelyezve egymás mellett a pisztoly hengerében. Ezután becsukta a hengert, és zsebre vágta a pisztolyt.

– Most pedig – szólalt meg újra Hamilton Burger – azt szeretném tudni, mi történt tegnap este, és ez az ember hol töltötte az éjszakát.

– Mi köze ennek az ügységhez? – tudakolta Mason.

– Nagyon is sok – jelentette ki Burger. – Megszökött.

– Megszökött? – kiáltott fel Mason.

– De még mennyire! – gúnyolódott Burger. – Ne nézze teljesen hülyének a rendőrséget, Mason. Már rájöttünk, hogy Conway benne van a slamasztikában, mégpedig azután, hogy azonosítottuk a holttestet. Megtudtuk, hogy tegnap este beszállt annak a háznak a liftjébe, melyben a maga irodája található. Paul Drake irodájába ment. Körülbelül egy órával később tisztelt titkárnője, Della Street felment a liften. Kevéssel utána Conway elindult lefelé, és alig

néhány pillanattal később Della Street is lement. Azt hiszem, a következtetés elég nyilvánvaló. Telefonált Della Streetnek, hogy az ügyfelét vonja ki a forgalomból.

– De hát miért kívántam volna, hogy eltüntesse? – kérdezte Mason.

– Hogy ne lehessen kihallgatni.

– Akkor pedig miért hoztam ide ma reggel?

– Mert most már volt ideje kiagyalni valami sztorit!

– Nagyon sajnálom, államügyész úr – szolt Perry Mason –, de a tények nem igazolják a gyanúját. Semmiféle szökésről nincs szó. Mr. Conway egyszerűen úgy érezte, hogy kellemetlen lenne éjjel az ő lakásán tanácskoznia velem. Nyomoztam, megpróbáltam kideríteni, mekkora lehet az a csapda, amelyre gyanakodtam. Ezért megkértem Mr. Conwayt, hogy olyan helyen várjon, ahol könnyebben elérem, és senkit sem zavarok, ha keresem éjszaka, meg nem is kísérik indokolatlan figyelemmel. Uraim, hadd tájékoztassam önöket, hogy Mr. Conway a Gladedell Motelban volt. A 21-es bungalóban lakott. Biztosíthatom önöket, hogy ha utánanéznek, az derül ki: a saját nevéen jelentkezett be. Bizonyára nem minősül szökésnek, ha valaki motelban száll meg, saját nevéen jelentkezik be, és saját autóját használja, amelynek ráadásul be is jegyzi a rendszámát.

– Rendben! – üvöltötte Burger, – Akkor miért hallgatta el ezt a bizonyítékot ma reggel kilencig?

– Milyen bizonyítékot?

– A pisztolyt! Amelyik ott van Redfieldnél. Azt a fegyvert, amellyel elkövették a gyilkosságot.

– Nincs tudomásom róla, hogy ezzel követtek

volna el gyilkosságot – közölte Mason. – Azt azonban tudtam, hogy nem lesz benn az irodájában reggel kilenc óra előtt. Mr. Conwayjel a lehető legkorábbi időpontban állapotam meg, hogy ma reggel idejőjjünk. Alig kezdődött meg a munkaidő a hivatalban, máris itt voltunk. Azt hiszem, nem ártana egy vizsgálat, hogy fényt derítsen arra, miért ma reggel ez a szokatlanul korai munkakezdés.

– Csak ne halandzsázzon – tanácsolta Hamilton Burger. – Már tegnap este oda kellett volna adnia ezt a pisztolyt a rendőrségnek, ezt maga is tudja.

– Miért?

– Mert embert öltek vele.

– Ó, őszintén remélem, hogy nem – vágta rá Mason. – Tiszta szívből remélem, hogy nem, államügyész úr. Az meglehetősen bonyolítaná az ügyet.

– Úgy érti, hogy halvány gőze nem volt arról, hogy ezzel a fegyverrel öltek? – kérdezte Burger gúnyosan.

– Honnan tudtam volna? – tiltakozott Mason.

– Még azt sem hallottam senkitől, hogyan halt meg az a fiatal hölgy. Azt mondták, tűnjek el a szobából, és maradjak kint. A rendőrség nem közölte velem a nyomozás eredményét. Pisztollyal ölték meg?

– Pisztollyal ölték meg, mégpedig ezzel a fegyverrel, amit maguk egész éjszaka rejtegettek a rendőrség elől.

Alexander Redfield megköszöri a torkát. – Szabad valamit mondanom, Mr. Burger?

– Most nem! – válaszolt Burger. – Felkérem Mr. Masont, szolgáljon magyarázattal.

– Nincs magyarázat – felelt Mason –, mert

nem vagyok hajlandó elismerni az eljárásának alapjául szolgáló előfeltevést. Én nem tudok róla, hogy ezzel a pisztollyal gyilkoltak. Annyit valóban sejtettem, hogy megpróbálták csőbe húzni az ügyfelemet egy olyan fegyverrel, amit már egyszer valahol használtak. Próbáltam utánajárni a pisztoly eredetének.

– És sikerült? – kérdezte Hamilton Burger.

– Igen – felelte Mason. – Hadd tájékoztassam, hogy ezt a pisztolyt körülbelül három éve vette meg pénztárosának védelmére a Texas Global Company. Biztosíthatom önöket, uraim, sok időt fordítottam arra, hogy ma reggel segítségükre lehessenek ebben az ügyben.

– Maga tegnap éjjel elment Elsinore-ba! – jelentette ki Hamilton Burger fenyegető hangon.

– Úgy van. Tényleg ott jártam.

– Mi célból?

– Mert úgy sejtettem, lehet, hogy Mr. Norton B. Calvert, aki Elsinore-ban lakik, segíthet fényt deríteni a halott személyazonosságára.

– Rendben – vetette oda gúnyosan Hamilton Burger. – Most pedig azt mesélje el, milyen megérzéses módszerrel jutott arra a következtetésre, hogy éppen ő deríthet fényt a holttest személyazonosságára?

– Mr. Burger – kezdte Mason –, válaszolok a kérdésre, ha kijelenti, hogy hivatalos minőségében teszi fel, és hogy állampolgárként, valamint bírósági tisztviselőként kötelességem válaszolni.

– Mit akar ezzel mondani? – fakadt ki Hamilton Burger.

– Megfelelően biztosítani kívánom magamat – felelte Mason. – Tehát kijelenti, hogy ez az eset áll fenn?

– Kijelentem. Válaszoljon a kérdésre!

– Nos – szölt Mason –, úgy sejtettem, komoly esély van rá, amennyiben tényleg csapdáról van szó – ismételem, uraim, azt mondtam: *amennyiben*, de nem állítom, hogy csapdát állítottak. Csupán azt mondom, ha csapda – fennáll az a lehetőség, hogy valamilyen módon a Texas Global részvényeseinek szavazataiért folytatott küzdelemmel van kapcsolatban. Ezt tartva szem előtt, sokat nyomoztam tegnap este, és megtudtam, hogy Gifford Farrell nem kis érdeklődést tanúsított egy Rose M. Calvert nevű hölgy iránt. Azt is megtudtam, hogy e fiatal nő személyleírása pontosan ráillik arra a fiatal nőre, akinek a holttestét a szállodai szobában láttam. Ezért határoztam el, hogy felkeresem Rose Calvert férjét, és megnézem, találok-e nála fényképet a feleségéről. Úgy gondoltam, erről az útról esetleg értékes információkkal térhetek vissza.

– Tehát ezért ment el a férjhez? – kérdezte Tragg hadnagy hirtelen támadt érdeklődéssel.

– Ezért mentem el hozzá.

– Honnan tudta meg a címét? – tudakolta Tragg.

– Tudomásomra jutott – válaszolt Mason –, hogy a Lane Vista tömbházban, ahol Rose Calvert lakott, van egy címére érkezett levél a postaládában a feladó címével, vagyis Norton B. Calvert, 6831 Washington Heights, Elsinore feladóval.

– Honnan tudott erről a levélről? – kérdezte Hamilton Burger.

– Értesítettek, hogy ott van.

– Ki?

– Egy detektív.

– A detektív látta a levelet? – érdeklődött Burger.

– Nem, Uram, azt hiszem, nem. Úgy tudom, őt magát egy másik detektív informálta, aki egy másik fél megbízásából figyelte a lakást.

– Mr. Farrelléből? – kérdezte Tragg hadnagy.

– Ilyesmit nem mondtam, hadnagy. Semmilyen nevet nem említettem. Csupán azt próbálom elmondani, hogyan is történt, hogy Elsinore-ba mentem. Utasítottak, hogy válaszoljak erre a kérdésre, és megpróbálok egyetlen információt sem titkolni. Nem szeretném, ha azt hinnék, vádaskodom. Csak arra törekszem, hogy gondolataim sorát vázoljam.

– Nos, úgy tetszik, egészen rendkívüli ihlet szállta meg hirtelen. Vagy nevezhetjük megérzésnek, telepátiának, esetleg pszichikai képességnek, avagy bármi másnak – jegyezte meg Hamilton Burger gúnyosan. – A halott Rose Calvert volt, de ezt mi csak ma reggel, körülbelül hat órakor tudtuk meg. Maga nyilvánvalóan órákkal ezelőtt tudta már, de semmit sem tett.

– Nem tudtam – tiltakozott Mason. – Láttam fényképeket, és nagyfokú hasonlatosságra lettem figyelmes. Meg is mondtam Mr. Calvertnek: lehet, hogy a felesége tragikus esemény áldozata lett. Úgy gondoltam, ha folytatni kívánja az ügyet, a rendőrséghez fordul. Bizonyára megértik a helyzetemet. Nyilvánvalóan nem állíthattam, hogy Rose Calvertet megölték, és aztán kiderül, hogy az egész humbug, Rose Calvert ép és egészséges, ön, hadnagy, bizonyára megérti, hogy amatőr képek alapján felismerni egy egyszer látott holttestet meglehetősen kényes ügy.

– Hirtelen milyen óvatos lett – jegyezte meg Hamilton Burger.

– Meg akartam bizonyosodni, hogy nem tévedek – felelte Mason.

– Továbbá nem mondja el az igazságot azzal kapcsolatban, hogyan szerezte meg a férj címét – folytatta Burger.

– Hogyhogy?

– Nem volt ilyesféle levél a levélszekrényben.

– Velem azt közölték, hogy van.

– Márpedig nem volt.

– Nagyon sajnálom – válaszolt Mason –, de így kaptam a címet. Szóltak, hogy ott a levél.

Hamilton Burger türelmetlenül Redfieldhez fordult.

– Redfield, siessen a laboratóriumba, és vizsgálja meg a pisztolyt. Végezzen próbálövéseket. Állapítsa meg, ez-e a gyilkos fegyver. Legalább ez legyen meg. Ezért van itt.

Redfield meg se moccant.

– Mondhatok valamit, államügyész úr? – kérdezte.

– Mi az úristent akar maga mondani? – ordította Hamilton Burger magából kikelve. – Már másodszer nyögi be.

– Először leintett, hogy ne mondjak semmit – felelte Redfield.

– Könyörgök, ha van valami mondanivalója, ki vele, aztán meg menjen, és foglalkozzon azzal a pisztollyal.

– Nem ezzel a pisztollyal követték el a gyilkosságot – jelentette ki Redfield. – A Rose Calvert életét kioltó golyót Coltból lőtték. A Coltnak hat huzagolása van, és mind bal oldalra dől. Ez pedig Smith & Wesson revolver, és kénytelen vagyok megállapítani, hogy ennek az öt huzagolása jobbra dől. Mihelyt Mr. Conway

ideadta a pisztolyt, tudtam, hogy ez semmiképpen sem lehet a gyilkos fegyver.

– Mi?! – üvöltötte Burger.

Tragg hadnagy félig felemelkedett a székéről, majd visszaült.

Mason megpróbált szenttelen arcot vágni. Szúrós szemmel nézet Conwayre.

Úgy tűnt, Hamilton Burger megpróbálja összeszedni a gondolatait.

– Szóval erről van szó! – szólalt meg hirtelen. – A jó régi cserebere. Mason eltette a gyilkos fegyvert, és helyébe ezt szolgáltatja ki a hatóságoknak. Az ügyfele átadta ezt a másik pisztolyt, Mason pedig azt hiszi, hogy senki sem cáfolhatja meg a történetét anélkül, hogy előkerítené azt a fiatal nőt, akitől Conway – saját állítása szerint – elszedte a pisztolyt... És amikor ez megtörténik, csak igazolja Conway meséjét... Ez aztán a jellegzetesen Perry Mason-féle hókuszpókusz!

– Tiltakozom! – kiáltott föl Mason.

– Tiltakozzon, és menjen a pokolba! – üvöltötte Burger. – Magától túl sok ravasz szemfényvesztést láttam, túl sok bűvészmutatványt, túl...

– Csak egy pillanat – vágott közbe Mason. – Ne mondjon badarságokat. Szívesen folyamodom szokatlan eljárás módokhoz, hogy ellenőrizni tudjam egy tanú vallomását. Bűnrészessé válni azonban nem vagyok hajlandó: nem cserélek ki olyan fegyvert, mellyel gyilkosságot követtek el, és nem veszem rá az ügyfelemet, hogy hazugságot mondjon.

– Ne halandzsázzék már! – szólt rá Hamilton Burger.

Egy pillanatra csönd támadt. Úgy látszott,

mindenki holtponton van. Burger hirtelen felkapta a kagylót.

– Kérem, hozzák be Gifford Farrelt – mondta.

Kinyílt egy várószoba ajtaja, és Holcomb őrmester, a Gyilkossági Csoporttól, jovialis férfit kísért be az államügyész irodájába.

– Mr. Gifford Farrell – jelentette be az államügyész.

Farrell a harmincas éveit taposta. Magas, széles vállú, karcsú derekú, jól öltözött férfi volt. Sok időt tölthetett a szabadban, lesült arcbőre legalábbis erre vallott. Vékony bajusz emelte ki felső ajkának az ívét. Szabályos ívű szemöldök sötétlett csillogó szeme fölött, mely olyan fekete volt, hogy sötétje összeolvadt a pupillával. Haját úgy vágatta le, hogy érvényesülni engedje formás szakállát. Skót mintás barna sportzakót viselt, és bő gabardin nadrágot

– Ismeri Mr. Conwayt? – szólt Hamilton Burger.

Farrell vékony ajka mosolyra nyílt, és látni engedte szabályos fehér fogsorát.

– Valóban ismerem – mondta. – Szervusz, Jerry!

– Szervusz – morogta Conway.

– Bemutatom Mr. Perry Masont – folytatta Hamilton Burger. – Éppen most vádolta meg azzal, hogy megpróbálta kelepcébe csalni Mr. Conwayt, aki egyébként az ügyfele.

Farrell ajka összeszorult. Villogó, sötét szemét hideg gyűlölettel fordította az ügyvéd felé.

– Semmi ilyesmit nem tettem – mondta Mason nyugodtan. – Csak arra mutattam rá az államügyész úr előtt, hogy úgy gondolom, sikeres

csapdát állítottak az ügyfelemnek.

– Meg azt is mondta, hogy a csapda a Texas Global szavazatharcával van kapcsolatban – állapította meg Burger.

– Valóban mondtam – ismerte el Mason. – Kész vagyok kijelenteni, hogy úgy gondolom, valószínűleg – ismétlen, uraim, *valószínűleg* – a szavazatokért folytatott küzdelem az oka a feltételezett csapdának. Ha pedig tényleg kelepchről van szó, fennáll a lehetősége, hogy Mr. Farrellt gyanúsítottnak tekintsék,

– Tehát mégis állította – állapította meg Hamilton Burger.

Farrell továbbra is Masont nézte.

– Nem szeretem az ilyesmit – szólalt meg.

Mason tetőtől talpig végigmérte a férfit.

– Senki sem kérdezte, szereti-e vagy sem – válaszolta hidegen.

Farrell váratlanul Mason felé lépett. Az ügyvéd meg sem mozdult.

– Egy pillanat! – szólalt meg Hamilton Burger.

Farrell megállt.

– Farrell, *maga* mit tud arról a pisztolyról, melyet a pénztáros védelmére vett a Texas Global Company? – kérdezte. – Három éve vásárolták.

Farrell összeráncolt szemöldökkel gondolkozott, tekintetét Masonról Burgerre emelte.

– Sajnálom, semmit sem tudok, Mr. Burger – jelentette ki.

– Akkor gondolkodjék egy kicsit – mondta Burger. – A pisztolyt megvették, és úgy tudom, át is adták a pénztárosnak, aki...

– Azt tudja, hogy ki hagyta jóvá a számlát? – érdeklődött Farrell.

– Mr. Conway elismerte, hogy valószínűleg ő.

– Úgy gondolom, lehet, hogy én hagytam jóvá. Az előbb is ezt mondtam – helyesbített Conway.

– Nos, uraim, íme, a keresett válasz! – villogtatta meg ismét mosolyát Farrell.

– Feltételezem, ismerte a Redfern Hotelban holtan talált fiatal nőt, ugye, Mr. Farrell? – kérdezte Mason.

Farrell szemtelenül nézett rá.

– És mi van, ha ismertem?

– Ha nem tévedek, meglehetősen bizalmas viszonyban állt vele.

– Ezt mint vádat mondja?

– Kérdést tettem fel.

– Nem vagyok köteles válaszolni a maga kérdéseire. – A rendőrség és az államügyész kérdéseire felelek.

– Rose Calvert önnek dolgozott? – kérdezte Farrelltől Hamilton Burger.

– Igen, uram. Nekem. Nagyon bizalmas munkája volt, amit nem akartam egy közönséges gépíróőre bízni. Olyan valakire volt szükségem, aki kívül áll az üzleti ügyeken, akiről tudom, hogy megbízhatok benne. Mrs. Calvertet választottam. Azt is el kell mondanom, uraim, valahogy kiszivárgott, hogy ezt a munkát végzi, és megpróbálták rábírní, hogy adjon át információt Mr. Conwaynek! Conway ötezer dollár készpénzt ígért, ha kap másolatot arról, amin Mrs. Calvert éppen dolgozott: a szavazatukat elküldött részvényesek névsorát állította össze. Mrs. Calvert elutasította az ajánlatot.

– Ez szemenszedett hazugság! – robbant ki

Conway. – Soha az életemben nem beszéltem vele... mármint erről a munkáról. Nem is tudtam, hogy éppen ezen dolgozik!

– Mrs. Calvert pedig az ellenkezőjét állította – jelentette ki Farrell.

Az államügyész Conwayre nézett.

– Ebből egy szó sem igaz – tiltakozott Conway. – Soha az életben nem hívtam fel. Kizárólag úgy ismertem, mint annak a közvetítő irodának a dolgozóját, ahol a saját dolgaimat, valamint a cég ügyeinek nagy részét intézték. Szoktam vele beszélgetni, de csak úgy, ahogy az ember ilyen körülmények között egy alkalmazottal beszélget. Különben nem ismertem.

– Mennyire ismerte Farrell? – kérdezte Mason.

– Én vezetem a kihallgatást, Mr. Mason – szólt rá indulatosan Burger.

– Amennyiben érdeklí önököt – kezdte újra Mason –, elmondhatom, hogy Mrs. Calvert férje azt állította, hogy Gifford Farrell meglehetősen jól, sőt túlságosan is jól ismerte.

– Hazugság! – vágta rá Farrell. – A Rose Calverthez fűződő kapcsolataim üzleti és baráti jellegűek voltak.

– Vett neki ruhát? – tudakolta Mason.

– Nem – felelte Farrell. – Aki pedig azt állítja, hogy igen, szemérmetlenül hazudik.

– Ebben az esetben egy hazuggal beszéltem – folytatta Mason –, aki szerint ön vásárolt Mrs. Calvertnek egy bikinit. Levélben megrendelte egy magazintól, amely hirdet ilyesmit. Am nincs értelme kétségbe vonni a szavát, mert a levélbeli megrendelések jegyzékén ellenőrizni lehet.

Farrell arca meglepetést és rémületet

tükrözött. Tekintete, melyet eddig Perry Masonön nyugtatott, hirtelen lesiklott róla. Tudatára ébredt, hogy a körülötte ülő férfiak élénk érdeklődéssel figyelik, gyakorlott szemük frissen fürkészte az arckifejezés legkisebb változását is.

Farrell mély lélegzetet vett, majd újabb gyors mosoly villantotta fel a fogait.

– Attól tartok, Mr. Mason, hogy elefántot csinál egy szúnyogból. Tényleg rendeltem egy bikinit. Tréfából persze. Meg akartam viccelni az egyik üzlettársamat, és ez jó alapul szolgálhatott. Biztosíthatom önöket, hogy a fürdőruhának semmi köze nem volt Rose Calverthez.

– Akkor hogyan lehetséges – kérdezte Mason –, hogy mégis fölvette?

– De nem vette fel! – vágta rá Farrell.

– Akkor hogyan lehetséges, hogy ebben a fürdőruhában fényképezte le? A kép az ön hálósobájában készült, míg a felesége New Yorkban volt.

Bármennyire is próbálta titkolni, a félelem kiült Farrell arcára. Hosszú csend követte Mason szavait

– Nos? – szólalt meg Hamilton Burger. – Várjuk a válaszát, Farrell.

– Nem értem az egész históriát. Azért jöttem, hogy megtegyem a tőlem telhető Rose Calvert gyilkosának a kézrekerítéséért, nem pedig azért, hogy egy gyilkos védőügyvédje faggasson, és megpróbálja tévútra vezetni azokat, akik a nyomában vannak. Sok szó esett itt csapdáról, és azt hiszem, szokatlanul naiv voltam. Nem tudom, ki próbál rám bizonyítani valamit, de ha továbbra is arról a bikiniről kívánnak beszélgetni, amit tréfából vettem, és fényképekkel vádaskodnak, jobban teszem, ha magam is ügyvéd után nézek.

– Tagadja, hogy ilyen képet készített? – kérdezte Mason.

Farrell feléje fordult, és szenvtelenül csak ennyit mondott: – Menjen a pokolba!

Mason mosolyogva szólt oda Hamilton Burgernek.

– Úgy tetszik, a kanárimadár dala keselyűvijjogássá változott.

– Hosszan elbeszélgettem Farrell-lel – szólt közbe Holcomb őrmester. – Meg vagyok győződve, Mr. Burger, hogy az ő portáján minden rendben. Perry Mason csak megpróbálja felhasználni ezt az ügyet, hogy félrevezessen bennünket.

– Nem látom értelmét, hogy hagyjam veszekedéssé fajulni ezt a beszélgetést – jelentette ki váratlanul Hamilton Burger. – Conway megjelent, és elmondta a történeteket. Átadott nekünk egy pisztolyt, de bármennyire is bizonygatja, hogy a Redfern Hotelből hozta, nyilvánvalóan nem ez a gyilkos fegyver.

– Nem az?! – kiáltott fel Farrell. Burger megrázta a fejét.

– Akkor kicserélte! – jelentette ki Farrell.

– Szükségtelen felhívni a hatóság figyelmét ilyen evidens tényekre – állapította meg Hamilton Burger, méltóságának teljes tudatában.

– Eléggé közismert Mr. Mason jogi leleményessége, nem szorul magyarázatra senki részéről sem. A továbbiakban Mr. Farrellt kívánom kihallgatni. Köszönöm Mr. Mason és Mr. Conway megjelenését. Eltávozhatnak, majd hívatom önöket, ha a szükség úgy kívánja.

Mason megfogta Conway karját.

– Jöjjön, Jerry.

Mason kitérte az ajtót. Conway és Mason

együtt mentek végig a hosszú folyosón, majd ki a csapóajtókon az államügyész várószobájába. Az irodában alig értek el az újságírók. Villanófények tűzijátéka kezdődött.

A riporterek vastag gyűrűt vontak köréjük.

Conway megpróbált utat törni magának.

– Rá se rántson, Jerry – szólt Mason. Majd az újságírókhoz fordult. – Uraim, készek vagyunk nyilatkozni. Kísérlet történt, hogy ügyfelemet, Gerald Conwayt belekeverjék egy gyilkossági ügybe. Nem tudom, előbb követték-e el a gyilkosságot, és a gyilkos kétségbeesetten megpróbálta Mr. Conwayre kenni, vagy pedig az egészért eszeltek ki, hogy Conwayt rossz hírbe keverjék éppen most, mikor ádáz küzdelem folyik a Global Company-részvényesek szavazatainak a megszerzéséért. Csupán azt mondhatom el, uraim, mi történt, és biztosítom önöket, minden tőlem telhetőt megteszek, hogy minél hamarabb fény derüljön az ügyre.

– De mi történt voltaképpen? – tudakolta egy újságíró.

Mason Conwayhez fordult.

– Mesélje el, Jerry.

Conway kelleetlenül összeráncolta a homlokát.

– Tudja, sokkal pofásabb a dolog, ha a *maga* verzióját írják meg a lapok – figyelmeztette Mason –, nem pedig valami másodkézből szerzett, elferdített változatot az államügyész irodájában jelenlevők egyikétől... Például Gifford Farrelltől.

Conway még egyszer elmesélte a történeteket. Az újságírók körbefogták, kérdeztek és jegyzeteltek.

Conway visszavitte Masont a Gladedell Motelba a kocsíért

– Nem is sikerült olyan rosszul. Hogy szerepeltem, Perry?

– Jól – felelte Mason. – Azt hiszem, jó benyomást tett az újságírókra, ez pedig sokat jelent majd. Óriási szerencse, hogy először ön mondhatta el a történetét. Mire az államügyész kihallgatta Gifford Farrellt, és az előadhatja a maga verzióját, már meg is írták, amit ön mesélt.

– Élvezet volt Giff Farrell arcát nézni, mikor előrukkolt a bikiniüggel – szólt Conway.

Mason bólintott.

– Persze, Jerry, de a pusztá tény, hogy egy férfi kétrészes fürdőruhát vesz egy lánynak, még nem jelenti azt, hogy meg is ölte.

– De azért megölhette. Ez is fennállhat.

– És arról sem szabad megfeledkezni – folytatta Mason –, hogy nem *tudjuk*, gyilkosság történt-e, öngyilkosságot is feltételezhetünk. Egyet azonban nem értek: a pisztolyt.

– Miért? Mi van vele?

– Hogy nem ez a gyilkos fegyver.

– Hála istennek! Hát nem csodálatos és felemelő érzés volt, amikor a szakértő megmondta? – lelkesedett Conway. – Most már nem vagyok rajta a horgon.

– Ebben nem vagyok olyan biztos – hűtötte le Mason. – Nem találok magyarázatot erre a bonyodalomra, de nincs is az ínyemre.

– Miért?

– Az a nő valósággal *tálcán kínálta* Önnek a

pisztolyt – kezdte magyarázatát Mason, – De nem állt szándékában lelőni. Azért jött ki félpucéran a hálószobából, hogy hátrányos helyzetbe kényszerítse magát. Ehhez azonban elég lett volna, ha sikoltozni kezd. Igen ám, de mihelyt ön rájött a szándékára, és hanyatt-homlok menekülni akart a csapdából, a nő előhúzta a pisztolyt, és úgy tartotta sakkban, hogy ne mozduljon. Közben ő remegő kézzel maga felé lépett. Egyértelmű a dolog: azt akarta, hogy vegye el tőle a pisztolyt!

– Ha visszagondolok – tűnődött el Conway –, nem vagyok benne biztos, hogy tényleg a páni félelem hatása alatt cselekedett-e.

– Kijött abból a szobából, ahol a holttest volt – állapította meg Mason. – Az íróasztalból pisztolyt vett elő. Úgy tartotta magára, hogy kiprovokálja az egyetlen lehetséges reakciót: el kellett vennie azt a pisztolyt.

Conwayt beszédessé tette a megkönnyebbülés.

– Talán ideges volt. Esetleg bevérezte a ruháját, amikor lelőtte a szobatársát. Át akart öltözni, hogy megszabaduljon a vérfoltos ruhadaraboktól. Éppen ezen munkálkodott, mikor beléptem a szobába. Erre rettenetesen megijedt, persze.

– És fegyvert fogott magára?

– Úgy van.

– És mi volt a szándéka, mikor előszedte a fegyvert?

– Attól félt, hogy én... Szóval talán attól félt, hogy őrizetbe veszem.

– Nem azt mondta, hogy tűnjön el – válaszolta Mason –, hanem hogy tartsa fel a kezét. Ennek így egyszerűen semmi értelme.

– Hát fő, hogy már kimásztunk a dologból – sóhajtott fel Conway megkönnyebbülve.

Mason nem szólt.

Conway csendben vezette a kocsit Mason autójáig.

– Itt a kocsija – szólalt meg.

– Várjon csak egy percet – szólt Mason –, rendőrségi autó parkol a szomszéd ház előtt. Nézzük csak meg, mi dolguk itt. Lassan hajts on el mellettük, Jerry.

Conway a következő háztömbnél leállt.

– Hohó! – szólalt meg Mason. – Aknakeresőkkel fésülik át a motel környékét.

– De miért? – kérdezte Conway.

– Azért – felelte szárazon Mason –, mert azt hiszik, kicserélte a pisztolyt, és a gyilkos fegyvert elrejtette a Gladedell Motelban... Nézzon csak balra!

Az egyik férfi ledobta az aknakeresőt, és izgatott hangon odakiáltott a többieknek.

A rendőrségi kocsiból odagyültek az emberek köréje. Egy másodpercre, mikor Conway elhajtott mellettük, Mason futó pillantást vethetett egy férfira, aki kinyújtott karral egy pisztolyt tartott. Ceruzát dugott a csövébe, hogy ne törölje le az ujjnyomokat, mikor megfogja.

Futó pillantással mérhették föl csupán a jelenetet, Conway kocsija máris túlhaladt a csoporton. Conway a fékre tette a lábát.

– Hajts on tovább! – szólt rá Mason.

– Pisztoly volt a férfi kezében! – kiáltott fel Conway.

– Hát persze hogy pisztoly – állapította meg Mason –, sőt mi több, annak a motelnek a hátsó udvarából ásta elő, amelyikben saját bevallása alapján az éjszakát töltötte. Most pedig, Conway,

mi lenne, ha elmondaná nekem az igazat?

– Hogyhogy?

– Elő akarta adni az okos gyereket – kezdte Mason. – Elásta a szállodai pisztolyt, majd elment az irodába, és magához vette ezt a másikat. Kicserélte, nehogy megtalálják magánál a gyilkos fegyvert.

– Semmi ilyesmit nem tettem! – vágott vissza dühösen Conway, s közben lassított.

– Csak hajtsen! – szólt rá Mason. – Ha most megáll, végünk van.

– Nem örültem meg, Mason – magyarázta Conway. – Magára bízam magam, magához fordultam, mint ügyvédhez, megfogadtam a tanácsát, és...

– Jó, jó – szólt rá Mason. – Hallgasson! Hadd gondolkozzam.

– Hova akar menni? – tudakolta Conway.

– Kerülje meg ezt a háztömböt – válaszolta Mason –, vigyen vissza a kocsimhoz, és...

Sziréna szólalt meg a hátuk mögött.

– Rendben – szólt Mason. – Álljon ki a járdához, és készítsen elő valami sztorit. Nyilván fölismertek.

De csak azért szirénáztak, hogy utat törjenek maguknak a forgalomban. A hátulról jövő rendőrautó elsuhant mellettük, egyenletesen növekvő sebességgel.

– Azért száguldanak – jegyezte meg Mason –, hogy a pisztoly minél előbb a bűnügyi laboratóriumba kerüljön, és megvizsgálják.

– De hát honnan tudhatta Giff Farrell, hová megyek, hogy oda ássa el a pisztolyt? – kérdezte Conway.

– Arra nagyon figyelt – magyarázta Mason –, hogy nem követik-e a Redfern Hotelba. Ám a

hotelból távozván nem volt ilyen elővigyázatos.

– Senki sem követett – bizonygatta Conway.
– Leráztam az ipsét, aki a nyomomban volt.

– Ha csapda volt – töprengett Mason – akkor várták a Redfern Hotelban, és követték Drake irodájába, meg akkor is, amikor elindult onnan, így hát nem volt nehéz megtudniuk, hogy a Gladedell Motelban töltötte az éjszakát. Nagyon ügyes terv: kap egy pisztolyt, és azt hiszi, hogy ezzel követték el a gyilkosságot. Hosszasan vívódik, mit tegyen, végül elmondja az államügyésznek, ami történt, utána pedig az a látszat, hogy maga cserélte ki a fegyvert az éjszaka folyamán.

Conway egy percre elgondolkodott, majd keserűen így szólt.

– Mondtam, hogy ez a Gifford Farrell leleményes fickó.

– Kelepce a javából – jegyezte meg Mason.–
Még hozzá művészi.

Conway befordult a sarkon.

– Jó. Hát akkor mit teszünk?

– Várunk – mondta Mason. – Meglátjuk, mi történik. Ha megpróbálják ezt magára bizonyítani, latba kell vetnem egész tudásomat és szellemi erőmet, hogy kihúzzam a csávából.

– Látja, most magának is bemutatkozott Gifford Farrell – állapította meg Conway. – Jellegzetesen Farrell-féle ötlet! Mondtam: olyan a fickó esze, mint a beretva.

– Vigyen a kocsimhoz, Conway – szólt Mason. – Dolgoznom kell.

– És én mit csináljak?

– Menjen haza – tanácsolta Mason. – Amint elvégezték a ballisztikai vizsgálatokat a pisztolyon, beráncigálják majd az

államügyészhez. Ha ezzel követték el a gyilkosságot, szándékos emberöléssel fogják majd vádolni.

– Az istenit! – nyögött föl Conway. – Tudhattam volna, hogy Farrell nem elégszik meg egy egyszerű kelepccével. A fickó szereti a művészi megoldásokat, hogy kedvenc kifejezésével éljek.

– Egy dologra azonban nem számított Farrell – magyarázta Mason. – Mégpedig arra az előhívatlan tekerésre, mely a fényképezőgépében volt. Na meg hogy a képek a felesége birtokában vannak. Most már értem, miért vágta fejbe a dolog.

– És mit tegyek, ha szándékos emberöléssel vádolnak? – kérdezte Conway.

– Bizza rám az ügyet – válaszolta Mason.

Conway hirtelen megállt.

– Nem tudok továbbmenni, Perry. Remegek, mint a kocsonya. Most már tudom, mi történt, és azt is, mit jelent. Még ha nem is ítélnék el gyilkosságért, annyi bizonyos, hogy számomra vége a Texas Globalnak. Úgy potyognak majd a szavazatok Farrell zsákjába, mint az érett gyümölcs a fáról.

– Szedje össze magát. Induljon a kocsimhoz. Nincs időm gyalog menni. Egyről ne felejtkezzék meg. Ha előveszik, és szembesítik a gyilkos fegyverrel, és azt mondják, szándékos emberöléssel gyanúsítják, kérje, hogy a részvényesek soron következő közgyűlése előtt tárgyalják le az ügyet. Hangoztassa, hogy a szavazatokra spekulálnak, és kérjen ügyvédi védelmet. Na, rendben, szedje össze magát, és induljon.

Majdnem dél volt már, mikor Perry Mason a Redfern Hotelnél parkolt.

Újságot vett, belenézett, majd gyorsan a hall ajtaja felé indult.

Az ajtót kitárva maga elé tartotta az újságot, mintha a sportoldal egyik cikkébe mélyedt volna bele.

Lassú, de biztos léptekkel a lifthez tartott.

– Hetes – szólt oda a lifteslányoknak. Arcát teljesen eltakarta az újság, úgy, hogy csak a lány lábát látta.

A lift megindult felfele.

– Hol a barátja? – kérdezte váratlanul a lány.

– Hogy érti? – nézett ki újságja mögül.

Mason.

– Akit az olvasmányaim érdekeltek.

Mason egyre nagyobb érdeklődéssel vette szemügyre a lányt.

– Ja, maga az. Mit csinál itt?

– A liftet kezelem.

– Azt látom. 24 órás műszakban dolgozik?

– 8 órásban. Kéthetenként cseréljük a műszakokat. Reggel ötkor kezdtem, és egyig vagyok szolgálatban.

– Hogy ismert föl? – kérdezte kíváncsian Mason.

– A lábáról.

Mason a cipőjére meredt. A lift megállt a hetedik emeleten.

– Van valami különleges a cipőmön? – kérdezte Mason.

– Nem a cipőjén. A lábán.

– Azt hittem, a könyvön kívül se hall, se lát.
– Ez igaz, de megfigyelem az emberek lábát,
és... szóval megfigyeltem a barátját is. Hol van
most?

– Az irodájában... vagy legalábbis ott volt,
mikor utoljára láttam.

– Nős?

– Ő aztán nem.

– Tetszik – jegyezte meg a lány.

– Megmondom – felelte Mason.

– Ne, kérem, ne tegye! Nem úgy értettem. Azt
akartam csak mondani, hogy...

Mason fölnevetett, mire a lány elnémult.

– Rendben – válaszolta Mason. – Szóval mi
van a lábammal?

– Ahogy áll – állapította meg a lány. – Olyan
határozott a tartása, olyan szabályosan helyezi a
lábát, mintha éppen behúzni készülne valakinek.
A legtöbben csak úgy ácsorognak: először az
egyik, majd a másik lábukra nehezednek, vagy
nekitámaszkodnak a karfának a lift oldalán. Maga
kiegyensúlyozottan áll.

– Köszönöm, hogy elmondta. Ezentúl majd
megpróbálok átlagosan álldogáló lenni –
mosolygott Mason.

– Ne tegye.

– Miért?

A lány rámosolygott.

– Úgy jellegzetes, ahogy most látom.

Mason elgondolkozva nézte.

– Mégis a barátomba esett bele – jegyezte
meg.

– Ki mondta, hogy beleestem?

– Nem azt mondta?

A lány egy pillanatra lebiggyesztette az ajkát.

– Hát talán egy kicsit. De maga más. Olyan

hozzáférhetetlen. A barátja meg... szóval elérhetőbb. És ha egy szót is elmond neki abból, amit beszélünk, sakktáblát karmolok az arcába.

– Annyit megmondhatok neki, hogy érdeklí? – érdeklődött Mason.

– Nem – felelte a lány kurtán.

– Mikor fejezte be a munkát tegnap este? – tudakolta Mason.

– Húha, nem elég, hogy ma reggel műszakot cseréltünk, tegnap este még tovább is kellett dolgoznom a zúr miatt. Ki akarták hallgatni a többi lányt.

– A zúron a gyilkosságot érti? – kérdezte Mason.

– Pszt! Még kiejtenünk sem szabad ezt a szót. Megszólalt a liftsengő.

– Hát akkor köszönöm – búcsúzott Mason. – Majd szólok a barátomnak.

A lány szemtelen pillantást vetett rá.

– Hova megy?

– Hogy érti?

– Itt, a hetedikén.

A csengő újra szólt.

– Le kellene vinnie a liftet – tanácsolta Mason.

A lány fölnevetett.

– Látja, ezért mondtam, hogy hozzáférhetetlen. Nem azért beszélgettem velem, mert én érdeklém, hanem hogy meg ne tudjam, melyik szobába megy. Itt állt, hogy kivárja, míg elindulok. Jól van, okostóni, megmondtam, hogy megközelíthetetlen. Csak menjen.

Becsukta a liftajtót, és elindult lefelé.

Mason a 728-as szobához ment, és elfordította a gömbkilincset.

Az ajtó kinyílt. Egyenes hátú szék állt a fal

mellett, azon ült egy férfi. Zoknijában volt, lábát az ágyon pihentette, szájában cigaretta lógott. Masonre nézett, és biccentett.

Mason becsukta az ajtót.

– Drake embere? – kérdezte az ügyvéd.

– Jó napot – szólt a férfi hangtalanul, óvatosan.

Mason odament, és eléje állt. Közben a férfi is felállt a székről.

– Maga ismer, én meg nem ismerem – mondta Mason.

A detektív kinyitotta a tárcáját, és megmutatta a személyazonossági iratait.

– Alaposan átvizsgálta a szobát? – kérdezte Mason.

– Körülnéztem – felelte Inskip. – Tiszta.

– Vessünk rá még egy pillantást – javasolta Mason. – Van zseblámpája?

– Ott van a táskámban.

Mason elővette, lehajolt, és figyelmesen végignézte a kopott szőnyeg szegélyét a szoba egyik végétől a másikig. Alaposan megvizsgálta a mosdót is a fürdőszobában.

– Itt alszik?

– Addig nem alhatom, míg ide nem szól Drake, hogy minden rendben. Jelezte, hogy maga idejön ma délelőtt. Korábban vártam. Nem akartam elaludni, míg itt nem járt. Mikor elmegy, kiteszem a „Ne zavarjanak!” táblát az ajtóra, és alszom vagy nyolc órát. De ha szükségük van rám, itt megtalálnak.

– Az előző, vendég kijelentkezése után új ágyneműt húznak, mielőtt kiadják a szobát – jegyezte meg Mason.

– Persze! – felelte a férfi.

– Rendben – mondta Mason. – Akkor nézzük

csak meg az ágyat. Maga azt az oldalt, én ezt. Fogja meg a lepedőt legalul, és emeljük le az egészet a földre. Kíváncsi vagyok a matracra.

– Jól van – hagyta rá Inskip –, maga a főnök.

Teljesen leemelték a lepedőket és a takarókat az ágyról.

Mason alaposan megvizsgálta a matracot:

– Nem tudom, mit keres – szólalt meg Inskip –, de azt hallottam, hogy a golyó nem hatolt át a lány testén. Azonnal beállt a halál, és nem is vérzett, kivéve egy kicsit ott, ahol a golyó behatolt. Azt pedig mind beszívta a pulóver.

– Abból nem lehet baj, ha körülnézünk – állapította meg Mason.

– Ugye, nem hiszi, hogy bármi is itt történt volna, ebben a szobában? – tudakolta Inskip.

– Nem tudom – hangzott Mason válasza.

Az ügyvéd a lámpával rávilágított a matracra, és egyik végétől a másikig megvizsgálta.

– Segítsen – kérte Inskipet. – Fordítsuk meg a matracot!

Felemelték.

– Ha lenne folt a matracon, a lepedők is átáztak volna, a vérfoltos lepedőket pedig jelentette volna a személyzet – jegyezte meg Inskip.

– Tudom – felelte Mason. – De... Ide nézzen! Mi ez?

– Az áldóját! – kiáltott fel Inskip.

Az oldalára állították a matracot, és megvizsgálták rajta a kicsi, kerek lyukat.

– Nekem úgy tűnik – magyarázta Inskip –, mintha valaki nekiszegezett volna egy pisztolyt a matrac aljának, és elhúzta volna a ravaszt. Olyan szögben tartották a fegyvert, hogy a golyó ne menjen át rajta.

– Nézzük csak meg közelebbről – mondta Mason.

– Hogy fogjunk hozzá?

Mason bedugta az ujját a nyílásba.

– Így nem fog menni. Hátha van valami kéznél, amivel kipiszkálhatjuk – tűnődött.

– Láttam egy drót vállfát a fürdőszobában – buzgólkodott Inskip. – Én meg hoztam egy fogót a táskámban. Viszi a drótot is. Mindig hordok magammal harapófogót. Az én szakmámban az ember sohasem tudhatja, hogy mivel találkozik,

Inskip levágott egy darab egyenes drótot a vállfáról, Mason pedig a matracot tartotta.

A detektív bedugta a drótot a lyukba néhány centi mélyen.

– Megvan – szólalt meg. – Érzem, hogy a drót nekiütközött valami kemény tárgynak.

– Tud horgot csinálni a drót végére, hogy kihalássza a golyót? – kérdezte Mason.

– Megpróbálhatom – válaszolt Inskip. – Csinálok rá horgot, és mögéje nyúlok. Hátha sikerül.

Inskip megint kézbe vette a fogót, utána pedig a matrac nyílásába illesztette a drótot. Előre-hátra mozgatta, fel és le.

– Azt hiszem, megvan.

Húzott egyet rajta. Elmozdította a tárgyat néhány centire, de az kicsúszott a drótból.

– Meg kell csípnem újra – sóhajtott Inskip. – Azt hiszem, most már egy kicsit szélesebbre foghatom a hurkot.

Újra munkált a dróton, majd még egyszer bedugta a lyukba.

– Megvan – mondta Masonnak.

Visszahúzta a drótot. Fémtárgy jelent meg a nyílásban, és beesett a rugók közé.

Inskip kiszedte.

– 38-as kaliberű golyó – állapította meg.

Mason mozdulatlanul állt, szemét félig behunyva gondolkozott.

– Nos? – kérdezte Inskip.

– Hozzuk rendbe az ágyat – felelte Mason. – Fordítsa vissza a matracot, ahogy volt.

– És most? – szólt újra Inskip.

– Vegyen egy éles kést – válaszolt Mason –, és a penge hegyével jelölje meg valahogyan a golyót, hogy fel tudja ismerni. A legjobb az lenne, ha a fenékhüvelyre tenné a jelet. Próbálja meg csak annyira deformálni a golyót, amennyire feltétlenül szükséges.

– És aztán?

– Tartsa magánál a lövedéket – mondta Mason. – Egy pillanatra se válják meg tőle, bármi is történjék.

– Várjon csak egy kicsit – kapta föl a fejét Inskip. – Inkább *maga* őrizze.

– Nem szeretnék tanúskodni olyan ügyben – rázta meg a fejét Mason –, amelyben a védelmet is ellátom. Szeretném, ha maga őrizné meg. Mégpedig úgy, hogy mindig magánál legyen. Soha, sehova se tegye le! Vegyen egy darab puha szövetet, csomagolja be, így egy barázda sem tűnik el róla.

– És aztán? – tudakolta Inskip.

– Aztán beágyazunk – folytatta Mason –, és maga mehet aludni.

– De hogy az ördögbe került a golyó a matracba?– kérdezte Inskip.

– Látja – felelte Mason –, ez az egyik dolog, amit ki kell derítenünk.

– Beszámolunk erről valakinek?

– Most nem – jelentette ki Mason. – A

rendőrök csak kinevetnének, hogy bizonyítékot próbálunk gyártani.

– Később sem lesz jobb, sőt – figyelmeztette Inskip.

– Tudom – válaszolta Mason. – Ezért kértem, hogy tegye el. Milyen az ázsiója? Mióta dolgozik a szakmában?

– Jó ideje. Sherifffhelyettes voltam egy ideig, aztán Las Vegasba költöztem, és ott dolgoztam. A személyi biztonság volt a feladatom, mikor Hoover Dam átutazott. Állami alkalmazott voltam, most pedig magándetektívként dolgozom.

– Semmi zúrben nem volt benne?

– Semmilyenben.

– Semmit sem hánytorgathatnak föl? Nincs sebezhető pontja?

Inskip nemet intett.

– Tiszta a kezem.

– Jól van – fejezte be Mason a kérdezősködést. – Tartsa meg azt a drótot is, hogy szükség esetén fel tudja mutatni.

– Mit jelent ez a golyó? – tudakolta Inskip értetlenül.

– Nem tudom – felelte Mason. – Azaz egyelőre nem tudom.

– Oké, bármikor fölnézhet.

– Értesíti a rendőrséget? – kérdezte Mason.

– Szeretném, Mr. Mason.

– Mindenesetre bírja ki ma este tízig – kérte Mason. – Jó lenne valami kis előnyre szert tennem, mielőtt szólánánk a rendőrségnek. Akkor aztán...

– Ne beszéljünk meg időpontot – vágott közbe Inskip. – Maradjunk abban, hogy én ajánlottam, értesítsük a rendőrséget, ön pedig azt

felelte, hogy *elintézi*. Rendben?

– Rendben – válaszolta Mason. – Maradjunk ebben. Nem mondtam, mikor, ugye?

– De nem ám! Kértem, hogy jelentse, és azt felelte, megteszi. Föltételezem, ezen azt érti, hogy azonnal. Éppen ezért nem is kértem számon. Ennyiben vagyok vétkes. Csak ennyiről van szó, egy kis tévedésről.

– Igen, egy apró tévedésről – hagyta rá Mason.

Clinton DeWitt bíró intett Hamilton Burgernek.

– Kívánja-e már most kifejtteni az álláspontját, Mr. Burger?

Burger bólintott, felállt asztalától, és kemény léptekkel az esküdtek padja felé indult.

– Tisztelt esküdt urak és hölgyek! – kezdte. – Olyan röviden ismertetem az ügyet, ahogy még aligha tettem életemben. Azt szándékozunk bebizonyítani, hogy október 16-án a vádlott, Gerald Conway, elnöke volt a California & Texas Global Development and Exploration Company-nak, melyet Texas Global néven szoktak emlegetni.

Mr. Conway – folytatta – éppen szavazatokért vetélkedett a társaság egyik korábbi tisztviselőjével, bizonyos Gifford Farrell-lel. Az újságokban hirdetések jelentek meg, melyek arra hívták fel a részvényeseket, hogy szavazatukat annak a bizottságnak küldjék, amely elkötelezte magát Mr. Farrell megválasztása mellett.

Hölgyeim és uraim! A részvényesek közgyűléséig három nap van hátra. A vádlott kifejezett kérésére az ügy bíróság elé került, hogy a tárgyalás eredményt hozhasson a közgyűlés előtt.

Továbbá bizonyítani kívánjuk, hogy az elhunytat, Rose M. Calvertet Gifford Farrell bizalmas munkával bízta meg: készítse el a beérkezett szavazatok szigorúan titkos listáját. A listát legépelte, és átadta Mr. Farrellnek.

Bizonyítani akarjuk, a vádlott valamilyen,

módon megtudta, hogy az elhunyt ezt a névsort gépeli. Amikor kiderült, hogy nem tudja megvesztegetni, fegyverrel a kezében próbálta elvenni a listát Rose Calverttől, aki ellenállt. Gerald Conway lelőtte.

Ezután kitérünk arra a meglehetősen bizarr történetre, melyet a vádlott abból a célból agyalt ki és mondott el a rendőrségnek, valamint a sajtónak, hogy igazolja jelenlétét a gyilkosság színhelyén. A vádlott felkereste az itt jelenlevő ügyvédjét, Perry Masont, és kikérte a ravasz jogász tanácsát, jóval azelőtt, hogy valaki tudomást szerzett volna a gyilkosságról. Arról is szólni kívánunk, hogy Perry Mason azonnal nekilátott kidolgozni egy hatásosnak remélt védelmet.

Tanácsa alapján ügyfele a Gladedell Motelban töltötte az éjszakát, a 21-és bungalóban.

Bizonyítani kívánjuk, legalábbis megtámadhatatlan következtetés útján, hogy az éjszaka folyamán a vádlott elhagyta a szobáját, és elásta azt a fegyvert, mellyel a gyilkosságot elkövették.

A 740 818-as számú, 38-as kaliberű Coltról van szó. Hölgyeim és uraim, tisztelt esküdtek, nem lehet kérdéses, hogy ebből lötték ki a Rose Calvert életét kioltó golyót.

Bizonyítani kívánjuk továbbá, hogy a vádlott elment a Redfern Hotelba, megtévesztette a portást, aki úgy vélte, hogy a szobában levő hölgy a titkárnője. A vádlott ezután fölment abba a szobába, ahol a gyilkosságot elkövették, és amelyet álnéven bérelt. Föltárjuk, hogy saját bevallása szerint, kulcsa volt a szobához, és miután bement, huzamosabb ideig ott

tartózkodott. Mikor elment, azonnal ügyvédhez fordult. Rámutatunk, hogy a vádlott ügyvédje a meggyilkolt nő személyazonosságát jóval a rendőrség előtt megtudta. Az információt nem szerezhette mástól, mint magától a vádlottól.

Hölgyeim és uraim, e bizonyítékok alapján – fejezte be Hamilton Burger – kérem, ítéelkezzenek a vádlott fölött szándékos emberölés büntetében.

Hamilton Burger sarkon fordult, és méltósággteljes léptekkel ment vissza a vád képviselőjének asztalához.

DeWitt bíró Perry Masonre nézett.

– Most kívánja ismertetni a védelem az álláspontját, vagy később óhajtja előterjeszteni?

– Most kívánom, elnök úr.

Fölkelt a helyéről, és az esküdtek elé állt.

– A bíróság és a tisztelt esküdtek engedelmével – kezdte Mason –, olyan röviden ismertetem a tényeket, mint még soha életemben.

A vádlottat szándékos emberöléssel vádolják. Szavalatokért folytat harcot. A tét: a Texas Global nevű, igen komoly tőkével rendelkező társaság vezetése. Azt kívánjuk bebizonyítani, hogy megpróbálták kelepccébe csalni a vádlottat. A cél: vagy ítéeljék el emberölésért, vagy mindenképp keveredjék olyan hírbe, hogy el lehessen hódítani tőle a társaság vezetését.

Hölgyeim és uraim! Ilyen csapda esetében hamis bizonyítékokhoz vagy közvetett bizonyítékokhoz szükséges folyamodni, vagy a kettő kombinációjához. Bizonytságot nyer majd, hogy ebben az esetben mindkettőt felhasználták. A törvény értelmében, ha a vád közvetett bizonyítékokon alapszik, a bíróság figyelmezteti önöket, hogy amennyiben a védelem elő tud adni – a bűnösség kivételével – bármilyen ésszerű

hipotézist, amely megmagyarázza a közvetett bizonyítékot, önöknek kötelességük elfogadni a hipotézist, és felmenteni a vádlottat.

Mint esküdtek kötelezték magukat a bíróság utasításainak betartására, a bíróság pedig tájékoztatni fogja az esküdteket, hogy így szól a törvény.

Tekintettel e körülményekre, a vádlott fölmentését kérjük.

Mason megfordult, és épp csak megfordult, elindult a védelem asztala felé, Hamilton Burger máris fölugrott.

– A bíróság engedelmével – mondta –, úgy gondolom, az esküdszéket tájékoztatni kell, hogy a védelemnek *ésszerű* hipotézist kell előadnia. Az *értelemre* kell hatnia, az esküdtek józan eszére.

– A bíróság figyelme erre is kiterjed majd, amikor utasítja az esküdteket, államügyész úr – hangzott a bíró válasza. – Térjen a tárgyra.

– A vád első tanúja Holcomb őrmester – mondta sietve Hamilton Burger.

Holcomb őrmester előrejött, letette az esküt, és rutinszerű vallomást tett a Perry Masonnel folytatott beszélgetésről, melynek során az ügyvéd elmesélte, hogy felment a szállodai szobába, és egy nő holttestét találta az ágyon.

– Beszélt-e Mr. Masonnel arról, miképp esett, hogy történetesen ő fedezte fel a holttestet? – kérdezte Burger.

– Igen.

– Mit mondott Mason?

– Tiltakozom – szólt közbe Mason. – A kérdés érdektelen, elégtelen, és nem a tárgyra vonatkozik. A beszélgetésen nem volt jelen a vádlott.

– Elismerte-e ön előtt Mr. Mason, hogy egy

ügyfél megbízásából járt el, amikor felfedezte a holttestet?

– El.

– Kijelentette, hogy az itt jelenlevő vádlott megbízásából jár el? – kérdezte DeWitt bíró.

– Ezt nem mondta ilyen egyértelműen.

– A tiltakozásnak helyt adok, legalábbis egyelőre.

– Felment a 729-es szobába? – folytatta Hamilton Burger.

– Igen, uram.

– Mit talált ott?

– Egy fiatal nőt.

– Az ágyon feküdt?

– Igen.

– Holtan?

– Holtan.

– Le tudná-e írni a holttest helyzetét?

– Elnyúlt, félig a hátán feküdt, jobb keze a levegőben, mintha védekezne és...

– Kérem a válasz utóbbi részének érvénytelenítését – vágott közbe Mason –, mert az a tanú következtetése.

– Érvénytelenítem – szólt DeWitt bíró – A tanú tehet tanúvallomást a kéz helyzetéről, de nem következtethet, miért volt a kéz abban a helyzetben.

– Kérem, mutassa be az esküdteknek a kéz helyzetét – folytatta Hamilton Burger győzedelmes mosollyal. Tudta, hogy a bíró rendelkezése ellenére is az esküdtek megértették a kijelentés lényegét.

Holcomb őrmester feltartotta a kezét.

– Mikor érkezett meg a szállodába? – kérdezte Burger.

– Körülbelül nyolc előtt tíz perccel.

- És szinte azonnal felment a szobába?
- Igen, Uram.
- Hánykor pillantotta meg a holttestet?
- Mondjuk nyolc óra lehetett. A feljegyzésemben azt írtam, hogy nyolc óra négy perckor kezdtem meg a lakosztály átvizsgálását.
- A védelemé a tanú – jelentette be Hamilton Burger minden átmenet nélkül.
- A jobb kéz fenn volt az arc fölött, ahogy mutatta? – kérdezte Mason.
- Igen.
- A bal pedig lelógott?
- Igen.
- Megérintette a holttestet?
- Megfogtam a csuklóját, hogy megállapítsam, van-e pulzusa.
- A jobb vagy a bal kezén?
- A jobbon.
- Nem érzett pulzust?
- Nem.
- Az ön által bemutatott helyzetben volt feltartva a kéz?
- Igen.
- Nem az arcán feküdt a keze?
- Nem, uram, nem feküdt az arcán.
- Távolság volt a kézfej és az arc között?
- Igen.
- A nő halott volt, és mégis fenn volt a keze?
- Hát persze – vágta rá Holcomb őrmester. – Ezt az állapotot hullamerevségnek nevezzük.
- Tudja, mi a hullamerevség?
- Természetesen.
- Mi?
- Ez áll be, ha valakit megölnek, és a holttest megmerevedik.
- Szóval a jobb kéz fenn volt, mikor

bekövetkezett a hullamerevség? Így van?

– Pontosan.

– És a bal kar?

– Lelógott az ágy oldalán.

– Megérintette a bal kart?

– Igén, megérintettem.

– Azt mondta, hogy *lelógott* az ágyról?

– Igen.

– Azt akarja mondani, hogy a bal kar nem volt merev?

– Lecsüngött. Vállból lógott.

– Megmozdította a bal kart?

– Egy kicsit.

– Meg tudta mozditani?

– Természetesen.

– Ernyedt volt?

– Vállból csüngött. Nem próbáltam meg behajlítani a könyököt.

– De a kar válltól lefelé lógott, így van?

– Igen.

– Köszönöm – fejezte be Mason. – Végeztem. Nincs több kérdésem.

– A vád következő tanúja Gifford Farrell – jelentette be Hamilton Burger.

Farrellt valamiféle néma ünnepélyesség és bánat lengte körül, amint lassú léptekkel a tanúk emelvénye felé indult.

A női esküdtek közül néhányan előrehajoltak, hogy jobban lássák vékony, napbarnított arcát. A férfiak értékelése nem volt ilyen egyértelmű, de az szemmel látható volt, hogy Farrell magatartása a figyelem középpontjában áll.

Farrell kihallgatását Hamilton Burger a helyettesére, Marvin Elliottra bízta.

– Ismerte életében Mrs. Norton Calvertet?

– Igen.

- A keresztnéve Rose volt?
- Úgy van.
- Férjezett volt?
- Férjezett, de különváltan élt a férjétől.
- Tudja, hogy most hol van Mrs. Calvert?
- Halott.
- Láta a holttestét?
- Igen.
- Hol?
- A hullaházban.
- Mikor?
- Ez év október tizenhetedikén.
- Van tudomása róla, hogy halálakor mivel foglalkozott Mrs. Calvert, ha egyáltalán foglalkozott valamivel?

- Nekem dolgozott.
- Milyen minőségben?

– Harcot folytatok a Texas Global vezetését jelentő szavazatokért. Sok hirdetésem jelent meg az újságokban, és Mrs. Calvert a magántitkárnőm volt: nyilvántartotta a beérkezett szavazatokat.

Elliott Perry Mason felé fordult, úgy mondta.

– Mutatok egy listát, mely a részvényesek névsorát tartalmazza, a részvényigazolások számát, valamint kimutatást a szavazatokról. Az ön és a vádlott nevének kezdőbetűi olvashatók minden oldalon. Feltételezem, felismeri benne azt a listát, melyet az államügyész irodájában átadott október tizenhetedikén reggel.

– Felismerem. Továbbá azonosítom azzal, amit a vádlott október tizenhatodikán késő este kocsijának első ülése alatt talált. Azt is hozzá kívánom tenni, hogy október tizenhetedikén reggel mint potenciális bizonyítékot átadtuk a listát az államügyésznek. Végezetül megállapítom, hogy a vádlottnak nem volt

tudomása róla, mikor és hogyan került a lista autójának az ülése alá.

– Igen – vette át a szót Elliott –, elismerjük, hogy ezeket közölte a vádlott. Kijelentéseit azonban cáfolni kívánjuk.

Elliott most Farrellhez fordult.

– Mr. Farrell, megmutatom ezt a listát, és megkérdem: tudja-e, mi ez?

– Igen, uram.

– Mi?

– Október tizennegyedikén kelt névjegyzék, mely az addig beérkezett szavazatokat sorolja fel.

– Kinek a birtokában volt a lista?

– Rose Calvertében.

– Elnök úr, kérjük, a listát mint bűnjelet, vegyék nyilvántartásba – szólt Elliott.

– Egy pillanat – vágott közbe Mason. – Előbb szeretnék néhány kérdést feltenni a névjegyzékkel kapcsolatban.

– Tessék – engedélyezte DeWitt bíró.

– Az én kezdőbetűim és a vádlottéi szerepelnek a listán – kezdte Mason. – ön tett-e valamilyen jelet, mely az azonosítást szolgálná?

– Nem, uram.

– Akkor honnan tudja, hogy ugyanaz a lista, mely Rose Calvert birtokában volt?

Farrell mosolya elárulta, hogy már várta a kérdést.

– Teljesen hamis lista – mondta. – Kifejezetten abból a célból készült és volt Rose Calvertnél, hogy ha bárki megpróbálná kényszerrel rávenni őt a lista átadására, legyen nála ez a téves, szándékosan félrevezető névsor.

– A lista nem tükrözte az akkori helyzetet?

– Egyáltalán nem!

– Ki készítette?

– Én diktáltam.

– És látta Rose Calvert birtokában?

– Láttam.

Mason DeWitt bíró felé fordult.

– Véleményem szerint a vádlott szempontjából teljesen érdektelen, elégtelen és nem vonatkozik a tárgyra az előbbi kijelentés, miszerint Rose Calvert azért kapta a listát, hogy átadhassa, ha megpróbálnák erre kényszeríteni. De mivel célunk az igazság kiderítése ebben az ügyben, nem indítványozzuk a válasz e részének érvénytelenítését. Nincs ellenvetésünk a névjegyzék nyilvántartásba vételével kapcsolatban.

– Jól van – szól DeWitt bíró –, elfogadjuk mint bűnjelet; az írnok ellátja majd a megfelelő számjelzéssel.

– Most pedig a következőt kérdezem, Mr. Farrell: adott-e utasítást Rose Calvertnek arra vonatkozóan, mit tegyen a Redfern Hotelban október tizenhatodikán? – folytatta Marvin Elliott.

– Egy pillanat – vágott közbe Mason. – Tiltakozom. A kérdés érdektelen, elégtelen, és nem a tárgyra vonatkozik. Nincs kapcsolatban a vádlottal. Nem függ össze az ügygel, hacsak be nem bizonyosodik, hogy a beszélgetésről a vádlott tudott, vagy előtte zajlott le.

– Ez a döntő körülmények közé tartozik – jelentette ki Elliott.

DeWitt bíró megrázta a fejét.

– A tiltakozást elfogadom.

– Egyelőre nincs más kérdésem – fejezte be Elliott.

– Én is végeztem. Nem kívánom kikérdezni – jelentette be Mason.

– Robert Makon Kinget szólítom – szólalt meg Elliott.

Robert King gyors léptekkel a tanúk emelvényére sietett, és letette az esküt.

– Foglalkozása? – kezdte Elliott.

– Portás vagyok a Redfern Hotelban.

– Látott egy holttestet a szállodában október tizenhatodikán este?

– Láttam.

– Ki mutatta meg önnek?

– Holcomb őrmester.

– Hol volt a holttest?

– A 729-es szobában.

– Tudta azonosítani a halottat?

– Név szerint nem, de mint szállóvendéget igen.

– Láttá életében a fiatal nőt?

– Láttam.

– Hol és mikor?

– Bejött a szállodába, és azt mondta, hogy valahol a hatodik-hetedik emeleten kér lakosztályt, de inkább a hetediken, ha lehet. Azt is mondta még, hogy...

– Nem tartozik ide, hogy mit mondott – szólt közbe Mason. – Tiltakozom. A kérdés érdektelen, elégtelen, és nem a tárgyra vonatkozik.

– Feltétlenül a döntő körülmények közé tartozik – vágta rá Marvin Elliott. – Különben megtévesztő tényekre ad magyarázatot.

– Azt hiszem, elfogadom a tiltakozást a beszélgetés kikérdezése ellen – jelentette ki DeWitt bíró. – Döntő körülményként azt kérdezheti meg, mit tett a nő.

– Foglalt le szobát?

– Igen.

– Milyen névre?

- Gerald Boswell névre.
 - Sajnálom – állapította meg Elliott –, hogy nem kérdezhetek rá a beszélgetésre. Akkor még azt kérdelem meg, előre kifizette-e a lakosztályt.
 - Igen, uram, előre kifizette.
 - A tanú a védelem rendelkezésére áll – fejezte be Elliott.
 - Volt csomag a fiatal nőnél, mikor lefoglalta a szobát? – kérdezte Mason.
 - Nem láttam, hogy lett volna.
 - Elképzelhető, hogy volt, de nem látta?
 - A boy dolga felvinni a csomagot.
 - De előre kifizette a lakosztályt?
 - Igen, uram.
 - És Gerald Boswell nevére vette ki?
 - Igen, uram. Azt mondta, ő a...
 - Várjon csak – szólt rá DeWitt bíró.
 - Elnök úr – mondta Mason –, visszavonom a beszélgetés kifogásolását. Hagyom, hogy a tanú elmesélje.
 - Rendben – jelentette ki DeWitt bíró. King belefogott.
 - Azt mondta, hogy Gerald Boswell titkárnője. A főnöke megkérte, béreljen ki egy lakosztályt. Azt mondta, előre kifizeti az árát.
 - Kijelentette, hogy azért teszi, mert nincs csomagja? – tudakolta Mason.
 - Most, hogy említi, azt hiszem, igen.
 - Hánykor történt ez?
 - Valamikor délután. Nem tudom, pontosan mikor. A feljegyzés szerint két óra előtt.
 - Ön mikor lépett szolgálatba?
 - Déli tizenkettőkor.
 - És általában mikor fejezi be a munkát?
 - Este nyolc órakor.
- Mason egy pillanatra elgondolkozott.

– Egészen biztos benne, hogy ez a fiatal nő vette ki a lakosztályt?

– Biztos vagyok.

– Az arcmemóriája meglehetősen rossz, ugye?

– Ellenkezőleg, nagyon jó.

– Nincs több kérdésem – mondta végül Mason.

– Nekem sincs – jelentette ki Elliott. – A tanú kikérdezését a bíróság engedelmével a tárgyalás egy későbbi szakaszában folytatnám.

– Tiltakozom ellene – jelentette be Mason –, hogy ízekre szabdalják a tanúvallomást. Úgy véljük, most kell a vádnak kikérdeznie a tanút, és ismertetnie a vallomásán alapuló összes bizonyítékot, melyet fel szándékozik használni.

– Elnök úr, kérem?– fordult az emelvény felé Elliott –, ez fölborítaná az egész ügymenet rendjét. Először ismertetni kívánjuk a boncolás eredményét, és fényképeket is szeretnénk bemutatni.

– Nos – szólt DeWitt bíró –, ha a védelem a bizonyítékok azonnali ismertetését követeli, legalábbis időt takarítunk meg, ha most teszi fel kérdéseit a tanúnak.

– Jól van – egyezett bele Elliott – Adott át október tizenhatodikán este borítékot egy férfinak, aki Gerald Boswell névre szóló üzenet iránt érdeklődött?

– Igen.

– Kinek?

– A vádlottnak.

– A Mr. Perry Mason mellett ülő úrnak?

– Igen, uram.

– Hánykor történt ez?

– Fél hét körül lehetett. Nem tudom

megmondani, pontosan mikor.

– Ezen kívül beszélt-e a vádlottal?

– A vádlottal nem. Az ügyvédjével beszéltem, meg egy úrral, aki vele volt, és akiről azóta megtudtam, hogy Paul Drake-nek hívják, és detektív.

– Fel tudná idézni a beszélgetést?

– A detektív, Mr. Drake, megkérdezte, van-e üzenet Gerald Boswellnek. Kértem, igazolja magát valahogy, és felmutatta a 729-es szoba kulcsát. Azután a lifthez ment.

– A kulccsal?

– Igen.

– Nem tudja, hogy a 729-es szobába ment-e?

– Csak annak alapján, amit később mondott.

Utána ugyanis azt mondta, hogy ott járt.

– Mr. Mason jelenlétében?

– Igen, uram.

– A bíróság engedelmével – szólalt meg Mason –, nem tiltakozom. Mivel ügyvédi minőségemben kellemetlen a tanúskodás, elismerem, hogy Mr. Drake és jómagam jártunk a Redfern Hotelban. Mr. Drake megkérdezte, van-e üzenet Gerald Boswellnek. Azt a választ kapta, hogy nincs, és megkérték, igazolja magát. Elővette a 729-es szoba kulcsát, fel is ment a 729-es szobába. Az ágyon fiatal nő holttestét fedeztük fel, és értesítettük a rendőrséget.

– Ez tényleg leegyszerűsíti a dolgokat – állapította meg Elliott.

– Egy pillanat – szólt Mason. – Szeretnék magam is föltenni néhány kérdést.

– Mr. King – kezdte –, amikor Mr. Drake először érdeklődött Boswell névre szóló üzenet iránt, ön azt mondta, hogy aznap délután már adott át neki üzenetet, így volt?

- Hát egy kicsit gyanakodtam, és...
- Nem azt kérdeztem, hogy gyanakodott-e, hanem azt, mit mondott neki.
- Igen, azt hiszem, mondtam valami ilyesmit.
- Most pedig azt állítja, hogy a vádlott kezébe adta azt az üzenetet?
- Szóval azóta volt időm végiggondolni a dolgot.
- És szemügyre venni a vádlottat?
- Igen.
- Október tizenhatodikán meg, amikor az emlékkép még előbb volt önben, azt állította Paul Drake-nek, a detektívnek, hogy neki adta át az üzenetet. Jól mondom?
- Mintha valóban ezt mondtam volna.
- Hogyha már egyszer tévedett, és összetévesztette Paul Drake-et a vádlottal, nem lehetséges-e, hogy Rose Calverttel kapcsolatban is tévedett, és más fiatal hölgy vette ki a 729-es lakosztályt?
- Nem, uram. Egészen biztosan tudom azonosítani, és nem hagyom, hogy összezavarjon.
- Köszönöm – mondta végül Mason. – Nincs több kérdésem.
- Dr. K. C. Malone-t szólítom – jelentette be Elliott.
- Dr. Malone megjelent, letette az esküt, és igazolta, hogy dr. Klenton C. Malone boncnok, ő boncolta Rose Calvertet.
- Tanúsította, hogy egyetlen lőtt sebet talált az áldozat testén, beszámolt a seb irányáról és természetéről. Elmondta, hogy a halál azonnal bekövetkezett, kis mértékű volt a külső vérzés, a lövést pedig közvetlen közelből adták le.
- Mikor állt be a halál? – kérdezte Elliott.
- A halál időpontját október tizenhatodikán

este negyed hét és hét óra közt állapítottam meg.

– Megtalálta a gyilkos lövedéket?

– Igen, megtaláltam.

– És mit csinált vele?

– Átadtam Alexander Redfieldnek, a ballisztikai szakértőnek.

– Ő jelen volt a boncoláskor?

– Igen, jelen volt.

– Kérdezzen, ügyvéd úr – fordult Elliott Masonhez.

– Mikor végezte el a boncolást? – kérdezte Mason.

– Tizenhetedikén reggel.

– Hány órakor?

– Körülbelül hétkor.

– Hétre jár dolgozni, doktor úr?

– Nem, uram. Az államügyész úr kért föl a boncolásra. Azt kérte, a lehető leghamarabb végezzem el.

– Mikor szólt?

– Körülbelül este tízkor.

– Miért nem végezte el a boncolást még az éjszaka folyamán?

– Annyira nem volt sürgős. Az államügyész úr reggel kilencre kért bizonyos információkat. Úgy kezdtem hát neki a boncolásnak, hogy a kívánt időpontra meglegyenek az adatok.

– A hullamerevség még a holttest felfedezése előtt beállt?

– Úgy tudom, igen.

– Mikor szokott bekövetkezni?

– Ez több tényezőtől is függ.

– Meg tudná-e hozzávetőlegesen mondani, hogy a különböző esetekben mennyi idő telik el a hullamerevség beálltáig? – kérdezte Mason.

– Sajnos nem – felelte a tanú. – A legnagyobb

szaktekintélyek véleménye teljesen eltérő ezzel kapcsolatban. Ha valaki izgalmi állapotban vagy erős érzelemnyilvánítás közben hal meg, a hullamerevség szinte azonnal bekövetkezhet. Ez a lehetőség arra az esetre is áll, ha a halált jelentős fizikai erő kifejtés előzte meg. Kijelenthetem, hogy ebben az esetben a körülmények alapján a hullamerevség meglehetősen gyors beálltára lehet következtetni.

– A halál időpontjának megállapításánál figyelembe vette a hullamerevséget?

– Nem. A halál időpontját a gyomor és a belek tartalmából határoztam meg.

– Tudta, mikor vett magához utoljára táplálékot?

– Úgy hallottam, ennek az időpontját igen nagy biztonsággal meg lehet állapítani. Azt pedig tudtam, hogy a halál körülbelül az utolsó táplálkozás után két órával következett be.

– Szóval önnek megmondták, mikor evett?

– Igen.

– Tehát hallomásból értesült róla?

– Pontosabban nem tájékozódhattam.

– Tehát hallomásból tudta?

– Természetesen, Mr. Mason. Nem voltam ott a hölgygel, mikor az ebédjét elfogyasztotta. Kénytelen voltam arra támaszkodni, amit mondtak.

– Nem vette figyelembe a hullamerevséget a halál időpontjának meghatározásánál?

– Nem. Egyes jelek arra utaltak, hogy a hullamerevség szinte rögtön bekövetkezett.

– És a hullafoltok? – érdeklődött Mason.

– A hullafoltok látszólag éppen akkor kezdtek kialakulni. Azt azonban nem szabad elfeledni, Mr. Mason, hogy nem láttam a holttestet, mikor

megtalálták. Ezek a megfigyelések a halottkémtől származnak.

– Még valamit kérdezek, doktor úr – szolt Mason. – A holttesten talált seb alapján ugye éppúgy elképzelhető az öngyilkosság, mint a gyilkosság?

Dr. Malone rövid ideig habozott, majd így szólt.

– Nem, uram, nem képzelhető el.

– Miért?

– A seb helye és a lövedék útja gyakorlatilag lehetetlenné teszik, hogy pontosan a megfelelő helyzetben tartsa a fegyvert egy jobbkezes nő. Ha pedig a bal kezében tartotta volna, a testtartás görcsös, valahogy természetellenes lett volna. Továbbá kémiai vizsgálatokat is végeztünk a kézen azzal kapcsolatban, utal-e valamilyen jel arra, hogy az áldozat kezében fegyver lett volna, Mr. Mason. Semmi sem mutatta.

– Petróleum tesztet végeztek?

– Igen.

– Köszönöm – fejezte be Mason. – Végeztem.

Elliott dr. Reeves Garfieldet szólította. Azt vallotta, hogy mint halottkém a holttest felfedezésétől számított egy órán belül a tett helyszínére érkezett, ő vezette a fényképezést, és ő készítette a helyszíni feljegyzéseket. Asszisztált a boncolásnál. Maga is negyed hét és hét óra közt állapította meg a halál bekövetkeztét.

– Ügyvéd úr, öné a kérdés jogja – mondta végül Elliott.

– Volt ruha a halotton, mikor megpillantotta?

– Igen, volt.

– Hullamerevségben volt?

– Hadd fogalmazzak így: részben merev volt.

– Ezt hogyan érti?

– A merevség az áll- és torokizmoknál kezdődik, és lassan átterjed az egész testre. Ezután pedig a merevség fokozatosan megszűnik, ugyanabban a sorrendben, ahogy kialakult.

– Mennyi idő elteltével áll be a hullamerevség? Vagy ez változik?

– Nagyon is. Sokkal inkább, mint azt egyesek, akár szaktekintélyek is, gondolnák. Nagyon sok múlik az adott körülményeken. Hallottam esetről, mikor szinte azonnal bekövetkezett.

– Mi volt az ok?

– Nagyfokú erő kifejtés és érzelemhullám előzte meg a halált. Ismertem egy másik esetet is, mikor a merevség félórán belül kialakult. És ezen teljes merevséget értek.

– Rendes körülmények között ennél jóval lassabban következik be?

– Feltétlenül. Jóval lassabban.

– Azt mondta, hogy a holttest merevsége legalábbis részlegesen beállt. Ott volt, mikor elszállították a szállodából?

– Igen.

– És ekkor mit tettek a merevséggel?

– Megtörtük.

– Mit jelent ez?

– Amikor valaki meghal – magyarázta Garfield doktor –, az izmok kezdetben teljesen elernyednek. Könnyűszerrel forgatható a fej egyik irányból a másikba. A végtagokat be lehet hajlítani. Bizonyos idő eltelte után (ennek hossza változik, a körülményektől függ) beáll a hullamerevség. Amikor pedig kiteljesedik, a holttest megmerevszik.

– Mennyire?

– Nagyon merevvé válik.

– És aztán?

– Egy idő eltelte után lúgosak lesznek az izmok, a merevség megszűnik, és a holttest újra elernyed.

– Mit ért azon, hogy a merevséget meg lehet törni?

– Erőszakkal lehet mozgatni a végtagokat a merevség bekövetkezése után is, és ha a merevséget egyszer megtörték, már nem tér vissza többet,

– Doktor úr – kérdezte Mason –, amikor meglátta a holttestet, a jobb kar merev volt és a bal nem?

– Ezt nem mondanám – jelentette ki Garfield doktor –, de azt észrevettem, hogy a bal váll nem volt merev.

– A jobb pedig igen?

– A jobb kar és váll teljesen merev volt. A jobb kéz a levegőben volt, talán 2-3 centire is az arctól, de elég merev ahhoz, hogy ebben a helyzetben maradjon.

– Köszönöm, doktor úr – mondta Mason. – Még valamit szeretnék megkérdezni: a halál a délután folyamán korábban is bekövetkezhetett?

– Nos... – habozott Garfield doktor.

– Folytassa – szólt Mason.

– Egyes körülmények rejtélyesek. A merevség kialakulása, a hullafoltok és a holttest bal oldalán észlelhető nagyon halvány elszíneződés.

– Mi volt ez az elszíneződés?

– Nem vagyok benne biztos. Szeretném, ha nem kellene kifejtennem, mert végül is arra a véleményre jutottunk, hogy nem lényeges.

– De volt elszíneződés?

– Hát nem nevezném éppen-elszíneződésnek. Alig kivethető árnyalatról van szó; bizonyos fényviszonyok kivételével nem is látható. Miután megvitattuk a dolgot, úgy véltük, hogy nincs komoly jelentősége. Ám azért nem tulajdonítottunk neki fontosságot, mert a gyomor és a belek tartalma lehetővé tették a halál időpontjának pontos megállapítását.

– Személyesen vizsgálta meg a gyomor és a belek tartalmát?

– Természetesen.

– Meg tudja-e határozni a halál bekövetkeztének idejét az utolsó étkezéshez képest?

– Körülbelül két, két és egynegyed óra telhetett el a kettő között.

– Tehát úgy gondolja, hogy a hölgy fél öt körül ebédelhetett?

– Kétségtelenül pontosan fél ötkor.

– Honnan tudja?

– Fél ötkor küldték fel az ebédet. Csőben sült burgonya volt, és ennek a maradványait is találtuk meg a gyomorban. Sült pulykát küldtek, és ennek is fellelhetők voltak a maradványai a gyomorban, valamint a pulykatálban levő további részek.

– Ennek nyilván utánanézett?

– Természetesen.

– És egyeztetette a szálló felszolgálóival?

– Igen.

– És milyen következtetésre jutott, doktor úr?

– A halál idejét illetően?

– A gyomor tartalmát illetően.

– Összehasonlítva a fölküldött ebédrel?

– Igen.

A tanú habozott,

– Nos? – tudakolta Mason.

– Nehéz anélkül válaszolni a kérdésre, hogy belekevernék másodkézből szerzett értesülésen alapuló bizonyítékot – felelte Garfield doktor. – A szálloda éttermében utána lehetett nézni a megrendelésnek: szokásos sültpulykatál volt körítéssel. Az elhunyt spárgát is rendelt. Mindezt megtaláltuk a gyomorban.

– És más nem volt? – kérdezte Mason.

– De.

– Mi?

– Zöldborsó.

– De hiszen nem volt zöldborsó a fölküldött tálon! – szólt Mason. – Máshonnan kellett származnia a zöldborsónak, nem?

– A zöldborsó *része volt* az ebédnek – állította határozottan Garfield doktor. – A szálló elszámolása szerint nem szerepelt zöldborsó a számlán, de küldtek fel. Mindenképpen szerepelnie kellett az ebédben. A szállodai alkalmazottak mindannyian elismerték, hogy az elszámolás könnyen téves lehetett, és a zöldborsó egyszerű feledékenységből nem került fel a számlára.

– Írt alá Rose Calvert számlát a felszolgálónak?

– Nem, uram, készpénzben fizetett.

– Fényt fogunk deríteni a felszolgált utolsó étkezés részeire – jelentette ki Elliott –, és be kívánjuk bizonyítani, hogy a zöldborsót egy kezdő pincér tette a tányérra, de elfelejtette számlázni. Nem lehet kérdéses, hogy mi történt.

– A bíróság engedelmével – szólt Mason –, kifogásolom a vád kijelentését, miszerint nem lehet kérdéses, mi történt. A vád kizárólag saját véleményének adott hangot.

– Csupán az volt a célom, hogy megrövidítsem a tanú kihallgatását, takarékoskodjam a bíróság idejével, és elejét vegyem, hogy az esküdtek netán összezavarják az ügy részleteit – magyarázta Elliott.

– Egy pillanat, uraim – szólalt meg DeWitt bíró. – Bár az esküdtszék csak nemrég ült össze, itt az ideje, hogy felfüggeszsem a tárgyalást. A bíróság holnap reggel tíz óráig visszavonul. A tisztelt esküdteket kérem, senkivel se tárgyalják meg ezalatt az esetet, s ne engedjék, hogy a jelenlétükben tárgyaljanak róla, netán véleményt alkossanak, avagy nyilvánítsanak az ügyről, míg csak végleg önök elé nem terjesztjük döntés céljából. Erre már korábban is figyelmeztettem az esküdteket, és úgy vélem, ismerik kötelességüket. A bíróság holnap reggel tízig visszavonul. A vádlott őrizetben marad.

Mason bátorítóan mosolygott Conwayre.

– Azt hiszem, sikerült, Jerry – mondta.

– Merő képzelgés – felelte Conway. – Én azt hiszem, legyőztek.

– Hogy érti?

– Az egyetlen reményünk az volt – magyarázta Conway –, hogy talán sikerül Giff Farrellt színvallásra kényszeríteni az esküdtek előtt. Most pedig fehérebb, mint a ma született bárány.

Mason elmosolyodott.

– Úgy gondolja, nem hallgattam ki elég alaposan?

– Maga ül most a kormánykeréknél, Mason – kezdte Conway. – Magának kell látnia, mi történt. Farrell túl van a tanúvallomásán, és még csak zavarba sem jött. Miért nem kérdezett rá az elhunyt nővel való viszonyára, a fényképekre?

– Mert amikor majd itt tartunk – nyugtatta Mason –, elérem, hogy maga az államügyész tegye tönkre Gifford Farrell renoméját. Ekkor aztán bemutatnom más oldalról: mint gazembert. És amikor végzek vele, már nem lesz olyan joviális a fickó, mint amilyen ma délután volt a tanúk emelvényén.

– Hát remélem – sóhajtott Conway. – Egy dolog azonban biztos. A Texas Global vezetését végképp elvesztettem.

Mason vállon veregette.

– Ne izgassa magát, Conway. És ne feledje: a tárgyalóteremben figyelik az emberek. Ne viselkedjék úgy, mint aki minden reményét elvesztette. Magabiztosan, mint aki meg van győződve arról, hogy az igazság győzni fog.

– Ilyen helyzetben nem lehet mosolyogni – jelentette ki Conway. – Kiderült az indíték, és...

– Nem kell vigyorogni – szólt közbe Mason.
– Elég, ha egyszerűen nem mutatkozik ilyen kétségbeesettnek.

Conway kiegyenesedett, és rámosolygott Masonre.

Mason hátba veregette, majd ennyit mondott hangosan:

– Jól van. Holnap találkozunk. Holnap este pedig már maga mögött tudhatja az egészet. Aludjon egy nagyot.

Mason felemelte aktatáskáját az asztalról, és elhagyta a tárgyalótermet.

Mason, Paul Drake és Della Street az ügyvéd irodájában ültek.

– Mi újság Farrellről, Paul? – kérdezte Mason.

– Az égvilágon semmi – válaszolta Drake. – Olyan tiszta a keze, hogy csak úgy ragyog.

Mason összevonta a szemöldökét

– Ide figyelj, Paul – kezdte –, bárki is csinálta a munkát, kellett hogy legyen női cinkosa. Elég fiatal lehetett a nő, csinos, és szívesen mutogatta szexis alakját. A szállóból távozó nő bizonyára azonos volt azzal, akit Conway a 729-es szobában látott. Ez a nő fogott rá fegyvert, és ő az egész történet kulcsa. Farrell teljesen e nő hatalmába helyezte magát. A nő biztosan bele van bolondulva. Farrell pedig, erre mérget vehetsz, nem meri hagyni, hogy a szerelem lehűljön. Nem engedi, hogy a nőt furdalni kezdje a lelkiismeret *Biztosan* találkozik vele.

– Mondom, hogy nem – felelte Drake. – Farrell a lehető legkörültekintőbb. Alig jár társaságba, mióta elkezdődött az ügy. Úgy látszik, nagyon lesújtotta Rose Calvert halála. Nagyon ragaszkodhatott hozzá.

– Á! – legyintett Mason. – Valahol csak találkozik azzal a másik nővel... Biztos az egyik lány az irodából.

– Tájékozódunk minden egyes lányról az irodában – mondta Drake. – Több fiókra való anyagot gyűjtöttem össze róluk, Perry. Annyit tudok a lányokról, hogy teljesen megrémülnének, ha rájönnének, milyen jól ismerjük őket. Az

egyik férjezett, és a férjével él. A másik menyasszony. A harmadiknak van egy komoly kapcsolata. A negyedik egy kis csinibaba, randevúzott egy-kétszer Farrell-lel; tény, hogy szereti a deltás férfiakat, de főleg száguldozni imád divatos kocsikkal. Az ötödikkel pedig valószínűleg volt viszonya valaha, de ez egy magas, karcsú lány. Conway meg azt mondja, hogy a nő, aki kijött a hálósobából, és fegyvert fogott rá, jó alakú volt, és közepes magasságú... Ne félj, ha Farrell megpróbálja felvenni a kapcsolatot a cinkostársnőjével, azonnal kiszúrjuk.

– Márpedig meg kell tennie, mikor komolyabbra fordul az ügy – jegyezte meg Mason.

– Hogy halad, Perry?

– Olyan észrevétlenül sikerült beleszönöm az elméletemet az ügybe, hogy a vádnak fel sem tűnt. Holnap ezzel fogom meglepni.

– Azzal az elméletteddel, hogy a holttest helyét megváltoztatták?

– Pontosan – mondta Mason. – Az áldozat először a bal oldalán feküdt. Éppen csak elkezdődött a hullafoltoknak nevezett jellegzetes elszíneződés kialakulása. A hullamerevség valószínűleg elég hamar beállt. A jobb kéz és a jobb kar be volt hajlítva, a bal kar meg minden bizonnyal ki volt nyújtva. Amikor a holttestet elvitték a helyéről, és az ágyra tették, az illetőnek, aki csinálta, meg kellett törnie a hullamerevséget a bal vállban, hogy a kar valahogy természetesen lógjon. Ha a bal kar szálfegyenes, egészen nyilvánvaló lett volna a csalás. Bárki rájött volna, hogy a holttestet áthelyezték. Ha a holttest az ágyon fekszik, le

kell lógnia a bal karnak. Ezért törték meg a hullamerevséget a vállban. Az a Bob King pedig úgy hazudik, mint a vízfolyás. Megpróbálja alátámasztani a vádat, de rosszul csinálja. És te hogy haladsz a lifteslánnyal, Paul?

Drake szája széles mosolyra nyílt.

– Remekül. Talán életem legkellemesebb feladata. Marha rendes lány, Perry, öröm vele lenni, de azért nem bánnám, ha leszokna az állandó rágógumizásról.

– Mit tudtál meg tőle?

– Mindent, amit tud. Annyit mesélhetnék a Redfern Hotel üzemeltetéséről, hogy háromfelé állna tőle a füled. Hogy mi mindent meg nem tudtam a recepcióról és a portásokról... Egy dolgot máris biztosan mondhatok: tényleg nem volt csomag annál a nőnél, aki felment a 729-es szobába, és ezért fizetett előre. A lifteslány szerint a portavezető dühös volt. Azt hitte, a nő bele akar kerülni az ő panamájába, és eltökélte, ha a nőt férfiak keresik fel, könyörtelenül kidobhatja.

Mason lassú léptekkel rótt a szobát.

– Van ebben valami furcsa, Paul. Az ágyon fekvő hulla helyét megváltoztatták. De hát miért változtatták meg? És miért lóttek bele pisztollyal a 728-as szobában a matrachba? A pisztolyt odatartották közvetlenül a matrachhoz, hogy ne csapjon nagy zajt. Ha egy pisztollyal közvetlen közélről sebet ejtenek egy emberi testen, vagy beelönek egy ilyen matrachba, a zaj nem olyan nagy, hogy felhívhatná bárki figyelmét. Alig hangosabb, mint ha egy papírzacskót pukkasztának ki.

– De miért változtatták meg a holttest helyét?

– tünődött Drake. – És mire való volt a

hókuszpókusz a fegyverrel?

– Ez az, amit ki kell deríteni – magyarázta Mason. – Holnaptól fogva ennek a dolognak egy részét tálalom az esküdtszéknek; és elkezdem ilyen kérdésekkel piszkálni. Réseket ütök a vád elméletének a falában.

– És ez elég lesz ahhoz, hogy fölmentsék Conwayt?

– Azt hiszem – jelentette ki Mason. – Igazából nem is ez izgat, hanem az, hogy a nyilvánosság esetleg úgy érezné, hogy azért született ez az ítélet, mert nem sikerült maradéktalanul bebizonyítani a vádat: bűnös, de nincs bizonyíték, és ezen Conway sohasem tudná túltenni magát.

– Nem is az a fajta, aki minden erejével azon lenne – jegyezte meg Drake.

– Bizonyos értelemben nem az a harcos fajta – ismerte el Mason. – Könnyen elcsügged, és bedobja a törülközőt. Üzleti ügyben megszállottként verekszik, de az ilyesféle dologban, ami a saját becsületét érinti, teljesen magába roskad. Tartsd fenn a kapcsolatot a lifteslánnyal. Hogy a csodába is hívják?

– Myrtle Lamar – mondta Drake.

– De ugye nem veszi komolyan magát? – kérdezte Della Street. – Nem fogja összetörni a szívét, ugye, Paul?

– Myrtle-ét, azt aztán nem! – nevetett Paul. – Az övé gumiból van, rágógumiból.

– Maga az ilyenekre bukik – állapította meg Della Street. – A cinikus külső alatt valószínűleg nagyon érzékeny, és... Paul Drake, nehogy le merészelve rombolni az illúzióit!

– Nem lehet – mondta Drake –, nincsenek neki. Szinte attól jön meg az életerőm, hogy vele

vagyok. Tudja: azért dolgoztatom az agyát, hogy rájöjjünk az ügy olyan részleteire, amelyekre eddig nem sikerült fényt deríteni. Mindent megtesz, hogy segítsen. Minden apróságot elmesél a szálloda működéséről, arról az estéről, meg bármi másról, amiről gondolja, hogy segíthet nekünk. Hű, milyen pletykákat mesélhetnék, mi folyik abban a szállodában. Az a Bob King egy szegény szerencsétlen kis spicli. Bármire kész, hogy behízelegje magát a hatóságok kegyeibe.

Mason megint elkezdett fel-alá járni a szobában.

– Az a baj, hogy egy nő hiányzik az ügyből. Márpedig az a nő nem válhatott kámforrá. Nem tűnhetett el Gifford Farrell életéből. Farrell nem engedte volna.

Holnapra tartogatom a kényelmetlen kérdéseket – jelentette ki. – Az ügyészség nincs hozzászokva, hogy olyan ügyvéddel találkozzon a tárgyaláson, aki ért a törvényszéki orvostanhoz. Az átlagügyvéd ezt nem tekinti szakmájába vágónak, és nem vesződik vele, hogy beletanuljon. Pedig ebben az esetben az orvosi tanúvallomás rendkívül nagy fontosságú, és érdekes szemszögből mutathatja a dolgokat.

Továbbá – folytatta Mason – hiányzik az a nő, és...

A gondolat, közepén hirtelen elhallgatott, és mozdulatlaná dermedt.

Della Street fölkapta a fejét.

– Mi van, főnök?

Mason vagy két-három másodpercig nem válaszolt.

– Tudod, Paul – szólalt meg végül –, ha az ember nyomoz, a lehető legrosszabb, amit csak

tehet, az, ha kidolgoz egy elméletet, és aztán megpróbálja beleilleszteni a tényeket. Nem szabad véglegesen állást foglalni; következtetést levonni csak az összes tény ismeretében lehet.

– Jó, jó – sürgette Drake –, de mi nem stimmel?

– Mióta csak az ügygel foglalkozom – magyarázta Mason –, hagytam, hogy Jerry Conway befolyásoljon. Azt mondta, csapda, és hogy Gifford Farrell ágyalta ki, meg hogy lehallgatták az irodai telefonját, és hogy az egészbe Farrell ugratta bele.

– De hisz ez magától értetődik – vette át a szót Drake. – Tudjuk, hogy valaki beleszólt abba a programba, melyet Evangeline Farrell Conwaynek kitervelt. Mrs. Farrell meg akart győződni arról, hogy nem követik Conwayt, és aztán találkozni készült vele, hogy átadhassa neki azokat az iratokat. Negyed hétkor kellett volna hívnia, de valaki néhány perccel megelőzte, és...

– És arra a következtetésre jutottunk, hogy Giff Farrell cinkosa volt az illető – vágta rá Mason.

– Hát persze! Az egész terv, a fegyvercsere, a gyilkos fegyver elásása – mindez ördögi leleményességre vall, és...

– Paul – vágott közbe Mason –, van egy ötletem. Fogd a barátnődet, Myrtle Lamart, és hozd el holnap a tárgyalásra. Üljön csak ott a teremben, és hallgassa végig a tárgyalást. Melletted üljön.

– De hát dolgoznia kell, Perry...

– Megidéztem mint a védelem tanúját – nyugtatta meg Mason. – Akkor ott kell lennie. Kezd bennem kialakulni valami kis gondolat, Paul.

Azt mondtad, alig tudod hallgatásra bírni azt az Inskip nevű emberedet? – kérdezte az ügyvéd.

– Mondtam már, hogy nem könnyű. Úgy érzi, hogy bizonyítékot titkol el, amiről a rendőrségnek tudnia kellene, és ezt nagyon rosszul viseli. Amikor előveszed az ötletedet, és megidézik tanúnak, a rendőrség arról fogja faggatni, miért nem értesítette őket, és akkor...

– Hát értesítse őket! – javasolta Mason.

– Hogy érted?

– Érd utol Inskipet – mondta Mason. – Szóljon a rendőrségnek. Mesélje el, mennyire furdalta a lelkiismeret, és nem bírta tovább. Mondja meg, hogy tudja, van egy adum: egy golyó, melyet együtt fedeztünk fel a 728-as szoba ágyának a matracában. Adja csak oda nekik a matracból kivett golyót, hadd tegye bele Redfield abba a Smith & Wesson pisztolyba, melyet Conway átadott a rendőrségnek. Meg fognak egyezni a lövedékek.

– Ez rettentően rendes lenne Inskip szempontjából, de te benne lennél nyakig a pácban, Perry – tűnődött Drake. – Rájönnének, min mesterkedtél.

– Az nem baj – szólt Mason. – Sőt kiválóan beleillik a tervembe.

– És akkor mi lesz majd?

– Akkor majd holnap délelőtt a vád tudni véli – magyarázta Mason –, mire akarok kilyukadni. Időre lesz szükségük, hogy megtámadhassák az új elemeket. Azt hiszem, ez a Garfield doktor rendes ember. Annak látszik. Először lerakom az alapokat, és Hamilton Burger pánikba esik. Elkezd majd húzni az időt.

– De hát te akartad siettetni a dolgokat, hogy megtárgyalják az ügyet a részvényesek...

– Tudom, tudom – szólt közbe Mason. – Azért van még idő. Mondd csak meg neki, menjen el a rendőrségre, és mesélje el az egész történetet.

– Az egészet? – hitetlenkedett Drake.

– Mindent! – jelentette ki Mason. – Aztán fogd Myrtle Lamart, és gyertek el holnap délelőtt a tárgyalásra. Kezdem sejteni a dolgokat, és azt hiszem, megdönthetetlen a logikai építményem.

– Az esküdtek hiánytalanul megjelentek. A vádlott jelen van. A tegnapi tárgyalás dr. Reeves Garfield részleges kihallgatásával ért véget. Kérem, Garfield doktor, foglalja el a helyét az emelvényen – nyitotta meg a tárgyalást DeWitt bíró.

Garfield doktor felment, és leült a székre.

– Kérem, irányítsa figyelmét a holttest bal oldalán észlelt elszíneződésre – kezdte Mason. – Tudna-e még valamit elmondani az elszíneződés jellegéről?

– Alig volt észlelhető; csak bizonyos fényviszonyok esetében lehetett látni. – Egyszerűen a bőrszín nagyon-nagyon halvány elváltozásáról volt szó.

– Kijelentené, hogy nincs jelentősége orvosi szempontból, doktor úr?

– Egyetlen jelenségről sem állítanám, hogy orvosi szempontból nincs jelentősége, ha gyilkossági ügyben egy holttesten fedezem fel.

– Folyt vita arról, hogy az elszíneződésnek tényleges fontosságot kell tulajdonítani, vagy sem?

Hamilton Burger föl pattant.

– Elnök úr, tiltakozom. Nem szabályszerű keresztkérdés. A kívánt válasz érdektelen, elégtelen, és nem a tárgyra vonatkozik. Teljesen közömbös, folyt-e vita vagy sem. A bíróság nem azért folytat bűnvádi eljárást a vádlott ellen, hogy egyesek érvelését hallgassa, hanem hogy a tényeket megállapítsa.

– A tiltakozásnak helyt adok – döntött DeWitt

bíró.

– Volt vita ön és Malone doktor között a halvány elszíneződés jelentőségét illetően?

– Az előbb elmondott okból most is tiltakozom – szólt közbe Hamilton Burger.

DeWitt bíró hosszan elgondolkozott.

– A korábbihoz hasonlóan rendelkezem. A tiltakozást elfogadom – jelentette ki.

– Lehetséges – kezdte újra Mason –, hogy a halvány elszíneződés annak tulajdonítható, hogy a holttest a halál beállta után aránylag hosszú ideig a bal oldalán feküdt, és a halvány elszíneződés a hullafoltok megjelenésére utal, s ezért megmaradt, miután a holttestet máshová helyezték?

– Ez természetesen egy lehetőség.

– Komolyan számba vehető lehetőség?

– Maradjunk ennyiben: lehetőség,

– Hallott már olyan esetről, hogy egyértelműen kialakult volna a hullamerevség a jobb karban és a jobb vállban, de a bal vállban nem?

– Nem tudok ilyen esetről.

– Az a véleménye, hogy a merevséget megtörték a bal vállban?

A tanú fészkelődni kezdett a székén, és kétségbeesett pillantást vetett Hamilton Burgerre.

– Tiltakozom – törte meg a csendet Hamilton Burger. – A kérdés befolyásolja és következtetésre készíti a tanút.

– A tiltakozásnak nem adok helyt – jelentette ki DeWitt bíró. – A tanú szakértő, és a véleményéről tesz vallomást. Válaszoljon az elhangzott kérdésre!

– Az én véleményem az, hogy a merevséget megtörték – jelentette ki Garfield doktor

vontatottan.

– És az a véleménye, hogy a holttest helyét megváltoztatták a halál bekövetkezte után, de még az előtt, hogy ön megpillantotta a Redfern Hotel 729-es szobájában?

Garfield doktor sokáig habozott, majd kényszeredetten bólintott.

– Ez a véleményem.

– Köszönöm – fejezte be Mason. – Nincs több kérdésem.

– A vádnak sincs – jelentette be Elliott.

Hamilton Burger szemmel láthatólag gondolataiba merült, azok pedig nem voltak valami vidámak. Előrehajolt, valamit suttogott helyettese fülébe, majd hosszú léptekkel, lábujjhegyen kiment a tárgyalóteremből.

– A vád következő tanúja Tragg hadnagy – szólott Elliott.

Tragg fellépett az emelvényre, és letette az esküt. Ahogy kényelmesen elterpeszkedve megtette a tanúvallomást, alig lehetett ráismerni Traggre, aki máskor mindig éles hangon, határozottan beszél az emelvényen.

Azt vallotta, hogy október tizenhetedikén részt vett az ügyészségi kihallgatáson. Megjelent a vádlott is ügyvédjével, Perry Masonnel.

– Tett-e vallomást a vádlott?

– Igen.

– Saját akaratából?

– Igen,

Elliott fõlszólította, számoljon be az elhangzottakról

Tragg lassan, szinte unottan számolt be a kihallgatásról, a részletekrõl is. Elliott idõnként az órájára pillantott.

A délelõtti ülést szünet szakította meg. Mikor

a bíróság újból megjelent, még mindig Tragg vallomása folyt. Csak fél tizenkettőkor fejeződött be.

– Kérdezzen – mondta végül Elliott.

– Nincs kérdésem – válaszolta Mason.

Elliott az ajkába harapott.

Következő tanúja az az egyenruhás tiszt volt, aki ott ült az államügyész irodájában. Az egyenruhás tiszt még mindig tanúskodott, mikor a bíróság délutánig felfüggesztette a tárgyalást.

– Mi történt? – kérdezte Conway suttogó hangon. – Úgy látszik, elakadtak.

– Gondterheltek – suttogott vissza Mason. – De nehogy kétségbeesett képet vágjon.

Az esküdtek sorban elhagyták a termet. Mason oda ment, ahol Paul Drake, Della Street és Myrtle Lamar, a liftkezelő beszélgetett.

Myrtle Lamar papírlapot lengetett meg az ügyvéd előtt.

– Jó napot, bölcs mester – köszönt mosolyogva.

– Üdvözlöm. Hogy tetszik a tárgyalás? – érdeklődött Mason.

– Elég unalmas délelőtt volt – állapította meg a lány. – Miért idézett meg? Ma éjszaka szoliban kell lennem, és jó lett volna aludnom egyet.

– Ma nem kell szolgálatba állnia – mondta Mason.

– Ugyan! A végén még kirúgnak.

Drake a karjára tette a kezét.

– Ne féljen! Majd elintézzük.

– Maguk nem ismerik a Redfern Hotel igazgatóját. Biztos megszokta már, hogy a nők átvágják. Imádja kirúgni őket. Úgy kidobna, hogy a lábam sem érné a földet. Nem gondolkozna egy percig sem: mintha csak egy kenyérmorzsát

pöckölne le az asztalról.

– Az ember nem pöcköli le a morzsát. Kis ezüstlapátkával szokták eltávolítani – jegyezte meg Drake.

– Ó, maguk úriemberek – legyintett a lány.

– Jöjjön – szólt Mason. – Megyünk.

– Hova?

– Látogatóba.

– Van egy rossz szokása a kenyérlesőmnek – jelentette be Myrtle Lamar. – Szeret ebédelni.

– Gondoskodunk majd róla – nyugtatta meg Mason.

– Megígérte...

Mason a lifthez kísérte őket, majd a kocsijához. Óvatosan, de ügyesen vezetett.

– Hova? – tudakolta Drake.

– Nem messzire – felelte Mason az órájára nézve.

Egy bérház előtt állította meg az autót. Odament a telefonhoz, és Evangeline Farrellt hívta.

Mikor meghallotta a nő hangját, az ügyvéd megszólalt.

– Mrs. Farrell, azonnal szeretnék beszélni önnel. Igen fontos ügyről van szó.

– Nem vagyok megfelelően öltözve – hangzott a válasz.

– Vegyen fel valamit – mondta Mason. . – Vissza kell mennem a tárgyalásra, csak felugrottam.

– Fontos?

– Nagyon!

– Az ügyvel kapcsolatos?

– Igen.

– Jöjjön fel – fejezte be a beszélgetést Mrs. Farrell.

Mason biccentett a többieknek. A lifthez mentek.

Mrs. Farrell kinyitotta az ajtót, és nagyon elcsodálkozott. Csak egy vékony pongyola volt rajta, összekapta.

– Nem mondta, hogy többen jönnek – mondta meghökkenve.

– Igazán sajnálom – szabadkozott Mason. – Bizonyára megfeledeztem róla. Rettentően sietek. Kettőre vissza kell érnem a bíróságra.

– De hát mi az, ami...?

– Meghívhatna bennünket egy italra. Fontos dolgról van szó.

Mrs. Farrell egy hosszúnak tűnő pillanatilag habozott.

– Jól van – szólalt meg végül.

– Segíthetek? – kérdezte Della Street.

– Jaj, bocsánat – csapott a fejére Mason. – Megfeledeztem a bemutatásról.

Mason bemutatott mindenkit. A neveket mondta, csupán Della Streetnél tette hozzá: – A magántitkárnőm.

– Jöjjön, segíték – ajánlkozott Della Street.

Mrs. Farrell kissé vonakodva ment ki a teakonyhába. Mikor kilépett, Mason a lifteslány felé fordult.

– Láta már ezt a nőt?

– Azt hiszem, igen. Ha jobban szemügyre vehetnem a lábát, biztosabban mondhatnék. Szeretném megnézni a cipőjét.

– Nézzük csak meg! – javasolta Mason.

Bátran a hálószobaajtó felé indult, kinyitotta. Intett Paul Drake-nek, aki karon fogta Myrtle-t, és bevezette a hálószobába.

A lány vonakodott, de Drake a dereka kora fonta a karját.

– Tudod, mit csinálsz, Perry? – kérdezte Drake, miközben Myrtle bement.

– Nem, de van egy sanda gyanúm – felelte az ügyvéd, s már ki is nyitotta az egyik szekrény ajtaját.

– Nézze meg ezt a pár cipőt, Myrtle – mondta Mason. – Mond ez magának valamit? Várjon csak! Erre talán nincs is szükségünk. Ez ám a kakukktojás!

Az ügyvéd benyúlt a szekrény mélyébe, és egy bőröndöt húzott ki, rajta az „R. C.” monogrammal.

– Maga szerint mit csinálnak itt? – szólalt meg hátul egy dühös, fagyos hang.

Mason megfordult.

– Pillanatnyilag a Redfern Hotelből elhozott csomagot veszem szemügyre, Mrs. Farrell, a fiatal hölgy pedig liftkezelő. Ő volt szolgálatban a gyilkosság napján. A cipőit nézegeti, felismeri-e azt, amit hordott. Megvan az a furcsa szokása, hogy figyeli az emberek lábát.

Mrs. Farrell felháborodva feléjük indult, majd megállt.

– Pillantsunk csak bele ebbe a bőröndbe, Paul – mondta Mason.

– Ezt nem tehetik – tiltakozott a nő. – Nincs hozzá joguk.

– Rendben – egyezett bele Mason. – Ha keményfejű, mi sem lehetünk kíméletesek. Ott a telefon, Paul. Hívd fel a Gyilkossági Csoportot. Kérd meg őket, küldjenek fel néhány embert. Parancs is legyen náluk. Itt maradunk, míg megjönnek.

Evangeline Farrell kővé dermedten állt. Tekintete rémületet és undort tükrözött.

– Vagy talán – tanácsolta Mason –, el is

mesélheti nekünk. Nincs sok időnk, Mrs. Farrell.

– Mit meséljek el? – kérdezte a nő. Megpróbálta összeszedni magát.

– Hogy kivette a 729-es szobát, azt mondta, Gerald Boswell titkárnője, a főnöke pedig ott kívánja tölteni az éjszakát. Elmesélheti azt is, hogyan lőtte le Rose Calvertet, aki a 728-as szobában volt. Aztán ott ült, és azon gondolkozott, mi az ördögöt csináljon, míg végül átvitte a holttestet a folyosón ... Sikerült egyedül? Vagy segített valaki?

– Nem teheti ezt velem. Maga... Nem tudom, miről beszél.

Mason odament a telefonhoz, felvette a kagylót.

– Központ? – szólt bele. – Tragg hadnagyot kérem a...

– Várjon! – kiáltott közbe Mrs. Farrell. – Várjon! Segítenie kell.

Mason újra beleszólt a kagylóba.

– Köszönöm. Már nem aktuális.

A készüléket visszahelyezte a villára.

– Rendben, elmondom – adta be a derekát Mrs. Farrell. – Az egész történetet elmondom. Mióta megtörtént, csupa rettegés az életem. De nem öltem. Nem én öltem meg! Kérem, higgye el, nem én gyilkoltam meg.

– Hát ki? – kérdezte Mason.

– Gifford – felelte a nő.

– Honnan tudja?

– Biztosan ő volt. Csak ő lehetett. Azt hitte, hogy Rose Calvert el akarja árulni. Úgy gondolom, követett a szállodába. Tudta, hogy ott vagyok.

– Folytassa – szólt Mason. – Még egy-két perce van. Bökje ki. Mi történt?

– Oda akartam adni Mr. Conwaynek a szavazatokat beküldött részvényesek jegyzékét – kezdte Mrs. Farrell. – Olyan körülmények között akartam megtenni, hogy Gifford azt higgye, a kis barátnőjét vesztegették meg. Rose Calvert a Redfern Hotelban volt A 728-as szobát vette ki, ott gépelt. Áthallatszott, ahogy kopog a táskairógépen, akár egy harkály. Már elmondtam magának, hogyan szereztem meg a használt indigókat.

– Miért fogott bele ebbe az egészbe? – tudakolta Mason. – Miért vette ki azt a lakosztályt?

– Nem akartam, hogy Jerry Conway elveszítse a Texas Global vezetését

– Miért? – kérdezte Mason. – Az ember azt gondolná, más az érdeke. Véleményem szerint kizárólag úgy szerezhetett volna pénzt a férjétől, ha hagyja, hogy ő kerüljön a társaság élére, és...

– Két szempontból – kellett szemlélnem a dolgot – vágott közbe a nő. – Már megmondtam, miért. Úgy vélem, a Texas Global-részvényeim Conway vezetése mellett lesznek értékesek. Gifford irányításában nem nagyon bíztam. Azt gondoltam, kap majd részvényt a mostani szeretője is, meg majd a következő is, és az lesz a vége, hogy az enyém teljesen elértéktelenedik.

– Jó, jó – sürgette Mason –, de mit csinált?

– Tudtam – folytatta Mrs. Farrell –, hogy a férjem Rose Calverttel cicázik. Követtem a nőt a szállodába. Ruth Culver néven jelentkezett be.

Mason hangja izgatottságot árult el.

– Már jelentkezett be így máshová is?

– Igen. Két szállodában is.

– Kérem a szállodák nevét.

– Meg tudom adni a nevüket, a dátumot és a

szobaszámot is. Mikor a másik két szállodában volt, a férjem vitt neki anyagot, ő pedig a táskairógépén a részvényesek jegyzékét gépelte. Az egyik nap a kocsiában hagyta a névsor egy példányát. Nem zárta be a kocsit. Csak most jöttem rá, hogy csapda volt. Akkor még nem tudtam. Kinyitottam, és kivettem ezt a listát. Persze teljesen hamis képet festett a helyzetről. Azt remélték, ezzel sikerült Conwayben alaptalan biztonságérzetet ébreszteni. Én pedig belesétáltam a csapdájukba.

– Folytassa – szólt Mason.

– Azt akartam, Conway kapja meg a névsort, de ne tudja, kitől. Ezért felhívtam, és elváltoztattam a hangomat. Azt mondtam, nevezzen Rosalindnek.

– Meg sok mindent mesélt arról, hogy detektívek és gengszterbandák követik – tette hozzá Mason. – Miért?

– Hogy én inkognitóban maradjak, ő pedig elővigyázatos legyen.

– Valójában nem tudta, hogy követik-e Conwayt?

– Nem hittem. Ez a Gashouse Baker csak az én képzeletemben létezett.

– Jól van. És azután? Mi történt?

– Egy kis amatőr detektívmunkára szántam rá magam. Elhatároztam, hogy a lakásától követem Rose Calvertet. Pontosan tudni akartam, hová megy és mit csinál.

Tizenhatodikán reggel – folytatta –, a Redfern Hotelba ment, és mint Ruth Culver jelentkezett be. A 728-as szobát kapta. A délelőtt folyamán néhányszor fölmentem liften, és végigsétáltam a folyosón. Hallottam, hogy vadul kopácsol. Csak egyszer hagyta abba, fél egy

körül. Akkor vittek föl neki ebédet.

– Tudja – magyarázta Mrs. Farrell –, minden körülmény nekem kedvezett. Ismertem látásból, de ő nem ismert engem; ha látott is, az ő szemében én egy vadidegen nő voltam. Nekem pedig volt róla bikinis, sőt aktképem is. Követtem egyszer a férjemet is, mikor Rose Calverthez ment. Én mindent tudtam róla, ő semmit rólam.

– Mi történt a szállodában? – kérdezte Mason, s közben türelmetlenül az órájára pillantott.

– Körülbelül tíz perccel kettő előtt, igen, annyi lehetett, Rose lejött, és kiment a kapun. Csak ledobta a kulcsot a portás asztalára, hogy tegye majd el. A portásnak pedig éppen dolga volt, és mikor hátat fordított, odamentem, és elvettem a 728-as kulcsát. Éppen csak elvenni volt időm, elmenni a pulttól már nem, mert a portás megfordult, odajött hozzám, és megkérdezte, mit kívánok. Ekkor csodálatos ihlet szállt meg, és azt mondtam, Gerald Boswell titkárnöje vagyok. A főnököm itt akar dolgozni, és megkért, foglaljak le neki egy lakosztályt. Azt mondtam, hogy mivel nincs nálam csomag, a számlát előre rendezem, mert Mr. Boswell csak valamikor este jön majd meg. Két kulcsot kértem a lakosztályhoz, hogy én is bejuthassak, és Mr. Boswellnek is adhassak egyet.

A portás egyáltalán nem fogott gyanút – mesélte tovább Mrs. Farrell. – Biztosan azt hitte, férjes asszony találkájáról van szó, aki titkolja a kapcsolatát a férje elől, és itt találkozik a szeretőjével. De hát az ilyen dolgokat már észre sem veszik abban a szállodában – legalábbis így hallottam.

– Mondja csak – szólt rá Mason. – De ne a

szállodával foglalkozzék. Arra vagyok kíváncsi, mit csinált.

– Azt mondtam a portásnak, valahol középfelé kérek szobát, se túl lent ne legyen, se túl fent, körülbelül a hetedik. A 729-eset ajánlotta, én meg kivettem. Nem volt nálam csomag, nem volt mit felvinni a szobába. Fogtam a kulcsot, kis idő múltán fölmentem, és elkezdtem hallgatózni. Az én lakosztályom pontosan szemben volt a 728-assal, csak a folyosó választott el tőle. Résnyire nyitva tartottam az ajtót, leültem, és figyeltem. Rose Calvert fél három körül visszajött.

– De hiszen magánál volt a kulcsa!

– Igen, de tudja, hogy van az ilyen helyeken. Mindig eltűnnek a kulcsok egy szállodában. Minden szobához több kulcsuk van. Néha a portás teszi rossz helyre, máskor a vendég felejt el leadni, mikor elutazik. Ezért mindig van tartalék kulcs. Nem hiszem, hogy Rose-nak nagy fáradságába került volna kulcsot kapnia. Egyszerűen azt mondta, hogy letette a pultra, és a portás előkerített egyet valahonnan.

– És azután mi történt?

– Jövedele után nem gépelt többet. Akkor kezdtem megérteni, hogy a lista, melyet megszereztem, valószínűleg vagy régi, vagy teljesen hamis, és csak félre akarják vezetni azt, aki megszerzi.

– Mit tett?

– Lementem, és telefonáltam Mr. Conwaynek. A Rosalind nevet mondtam be, és a szokásos halandzsát adtam elő.

– Nem a szobájából hívta?

– Nem, még csak nem is a szállodából. Elmentem egy nyilvános telefonhoz. Volt egy a

közelben, onnan telefonáltam.

– Tovább – sürgette Mason.

– Tehát lementem, fölhívtam, aztán bevásároltam egyet s mást. Aztán újra telefonáltam, majd visszamentem a szobámba.

– Utána?

– Újra elkezdtem figyelni.

– Jó, akkor várjon egy percet – mondta Mason. – Próbálja meghatározni az időpontot. Fél háromkor a szobájában volt?

– Úgy van.

– Ekkorra már Rose Calvert is visszatért a sajátjába?

– Igen. Akkor jött meg.

– És ekkor elment telefonálni Conwaynek?

– Igen. Kétszer is. Közben sétáltam egyet a friss levegőn, és vásárolgattam.

– Mikor érkezett vissza?

– Nem néztem meg az órát.

– Rendben. Ezután mi történt?

– Hát egy időre leültem az ajtó mögé hallgatózni, de semmit sem hallottam. Fél négy körül lehetett, éppen a fürdőszobában voltam, amikor valami furcsa zajt hallottam. Azt hittem, valaki dörömböl a hálószoba ajtaján. Kővé dermedtem a rémülettől. Mintha valaki teljes erejéből megdöngette volna az ajtót. Biztos voltam benne, valaki észrevette, hogy a folyosón keresztül Rose Calvertet figyelem. Egy ideig nem tudtam, mit tegyek.

Végül odamentem a lakosztály ajtajához – folytatta Mrs. Farrell –, a lehető legártatlanabb képet vágtam, és kinyitottam az ajtót. Senki sem állt ott. Kinéztem a folyosóra, jobbra is, balra is. Nem is tudom elmondani, mennyire megkönnyebbültem. Éppen csuktam be az ajtót –

csak egy résnyire nyitottam ki –, amikor megláttam, hogy a folyosó túlsó oldalán nyílik az ajtó. Az ajtóra tapasztottam a szemem, és... ööö...

– Na, mondja – szólt rá Mason. Hangjában izgalom érződött.

– Gifford lépett ki.

– Gifford Farrell, a férje?

Evangeline Farrell igent intett a fejével.

– Folytassa – türelmetlenkedett Mason. – Mi történt ezután ?

– Akkor még semmire sem gondoltam, mert a másik két szállodában is felment hozzá, mikor Rose Calvert ott volt. Nem hiszem, hogy ezeknek a látogatásoknak bármiféle érzelmi motivációja lett volna. Rose Calvert vitte a táskairógépét, és azt hiszem, gépelt, csak éppen azért tették meg az óvintézkedéseket, hogy senki se tudja meg, mi folyik ott.

– Tovább. Mi történt? – szólt közbe Mason.

– Hát gyorsan becsuktam az ajtót, vártam egy kicsit, majd kinyitottam, figyeltem, de már semmit sem hallottam a folyosó túlsó oldaláról.

És akkor hirtelen eszembe ötlött – magyarázta Mrs. Farrell –, hátha Rose elment, míg telefonáltam. Lementem a földszintre, ki az utcára, meg sem álltam a telefonfülkéig. Fölhívtam a Redfern Hotelt, és a 728-as szobát kértem.

– Kapcsolták?

– Nem, de egészen halkán hallottam azt a szaggatott hangot, amelyik akkor jön, mikor nem veszik fel. A központos mondta is, hogy az illető nincs fent, és megkérdezte, megkerestesse-e a boyjal. Azt mondtam, nem, majd újra hívom.

– Ezután mit tett? – kérdezte Mason.

– Visszamentem, amilyen gyorsan csak

tudtam, fölmentem lifttel a hetedik emeletre, és halkan kopogtam a 728-as ajtón. Nem hallottam választ, hát bementem a nálam levő kulccsal.

– Mit látott?

– Hogy Rose Calvert holtan fekszik az ágyon. És akkor hirtelen megértettem, mi volt az a zaj. A férjem lelőtte, mégpedig az én pisztolyommal.

– Hogyhogy a magáéval?

– Hát az enyémmel. Ott hevert az ágy mellett a földön.

– A pisztolya?

– A pisztolyom – válaszolt Mrs. Farrell. – Fölsimertem. A Texas Global vette a pénztárosának, hogy legyen mindig nála, mert valahol vidéken lakott. Félt hazamenni éjszaka, hogy valaki megállítja, és kiszedi belőle a páncélszekrény kódját. Azt hiszem, kicsit ideges, sőt idegbajos volt. Néhány hónappal később meghalt. Különbben mindegy, az a lényeg, hogy a társaság megvette neki a pisztolyt. Mikor meghalt, Gifford szerezte meg, és nekem adta.

– Felismerte a fegyvert?

– Igen.

– Hogyan?

– Sokáig úgy aludtam, hogy a párnám alatt volt. Egyszer leejtettem, és megsérült a pisztoly agya. Kemény volt az is, de műanyagból készült. Aztán egyszer befestettem a sérülés helyét körömlakkal. Erről a kis piros foltról ismertem fel.

Természetesen – tette hozzá Mrs. Farrell – sohasem vettem volna észre, ha nem látom Giffordot kilépni a szobából. Csak akkor néztem meg alaposan a pisztolyt.

– Miért volt nála?

– Elköltöztem tőle, de annyi eszem már nem

volt, hogy magammal vigyem a fegyvert, így hát a lakásban maradt...

– Értem – bólintott Mason. – Mit csinált?

– Elhatároztam, mindent pontosan úgy hagyok ott, ahogy találtam, és szép nyugodtan kijelentkezem a szállóból. Ki is tártam az ajtót, kiléptem a folyosóra, és ekkor csapódott be a csapda fölöttem.

– Hogyhogy?

– A szobalány éppen akkor ment el az ajtó előtt, amikor kinyitottam, alaposan meg is nézett, majd egyszerre csak megkérdezte: „Ez az ön szobája?”

– Mit válaszolt?

– Nem lehettem szemérmes. Nyilván beszélt már Rose-zal, és tudta, nem az én szobám.

– Jó – szólt Mason türelmetlenül –, de mit válaszolt?

– Gyorsan átgondoltam a helyzetet. Azt mondtam, nem az enyém, a barátnőmé, és ideadta a kulcsot, hogy jöjjek föl, és itt várjam meg, de már nem tudok rá többet várni. Lemegyek, és hagyok neki üzenetet.

– Meggyőzte a szobalányt?

– Hát ez a baj. Nem. Továbbra is csak rám meredt. Tudom, azt hitte, szállodai tolvaj vagyok. De nem szólt semmit. Valószínűleg attól tartott, bajba keveredik. Ezzel aztán nyakig voltam a pácban. Tudtam, amint megtalálják Rose Calvert holttestét abban a szobában, összefüggésbe hozzák velem. Pánikba estem. Végigmentem a folyosón, míg csak a lifthez nem értem, megvártam, hogy a szobalány bemenjen egy másik szobába, s ekkor visszasiettem a 729-esbe, beestem, és csak ültem ott halálos rémületben. Nem tudtam, mi az ördögöt tegyek.

– És mit tett?

– Egy idő után eszembe jutott valami. Nem engedhettem meg, hogy Rose Calvert holttestét a 728-as szobában találják meg. Ám ha sikerül áthozni a holttestet a 729-esbe, aztán meg kijelentkezem Ruth Culver néven (Rose ezen a néven vette ki a szobát), akkor minden rendben lesz. Ha a holttestet a 728-asban találják meg, a szobalánynak eszébe jut, hogy onnan jöttem ki, és személyleírást ad rólam. Később fel is ismerhet. Persze tudtam, hogy a rendőrség ki tudja deríteni a fegyver eredetét. De ha úgy tudom föltüntetni, hogy semmi különös nem történt a 728-asban, és a meggyilkolt személy azzal azonos, aki a 729-eset vette ki, akkor mindenkit teljesen tévútra vezetek.

– Folytassa – mondta Mason, – Ezután mi történt?

– Gyorsan átgondoltam mindent. Azt a látszatot akartam kelteni, hogy a bűntényt a valóságosnál jóval később követték el. Vártam, hogy megbizonyosodjak, üres a folyosó, ekkor átsiettem, és gyorsan becsomagoltam mindent, amit csak a másik szobában találtam. Rose elhozta a táskairógépét, és sok új indigó volt a papírkosárban. Kivettem őket. Ekkor rájöttem, hogy most birtokomban van munkájának teljes anyaga. Sok példányban írt, és mindig új indigót tett a gépbe. A használt indigókat magammal vittem.

– Mondja csak – sürgette Mason.

– Azután visszamentem a 729-es szobába, és telefonáltam az étterembe. Megkérdeztem, mi van ebédre.

Azt mondták, elég késő van már az ebédhez – folytatta Mrs. Farrell –, de én azt feleltem,

szeretnék valamit enni, és megkérdeztem, mi van. Azt mondták, sültpulykátalat tudnak még készíteni. Mondtam, hozzák fel.

A pincér fel is hozta, készpénzben fizettem, és jókora borralalót adtam, hogy emlékezzék rám. De a tekintetemet, amennyire csak tudtam, félrefordítottam.

Ezután megettem az ebédet, és leszóltam, jöjjön fel az edényekért – fejezte be Mrs. Farrell.

– És ekkor?

– Ekkor hirtelen eszembe jutott, hogy Jerry Conwaynek szándékában áll megszerezni ezt a listát.

– Folytassa!

– Eredetileg az üzletbe akartam telefonálni neki, hogy megmondjam, menjen valamelyik szállodába, és kérje el a részére hagyott üzenetet. De hirtelen rájöttem, egy csapásra két legyet üthetek, és művésziesen oldhatom még a dolgot.

– Tehát? – szólt Mason.

– Tehát újra letelefonáltam – mesélte a nő –, hogy vigye le a pincér az edényeket, ezután meg lementem egy üzletbe, és vettem egy üveg elkészített fekete iszappakolást, amit a nők masszázshoz tesznek fel. Egyenletesen eloszlik a bőrön, és mikor megszárad, összehúzza. Azért csinálják az egészet, mert elsimítja a ráncokat, és eltávolítja a bőrből az idegen testeket, összehúzó hatása van: összehúzza a pórusokat. Tudtam, sikerül teljesen felismerhetetlenné változtatnom az arcomat.

– Tehát feltette az iszappakolást? – kérdezte Mason.

Mrs. Farrell bólintott.

– A szállodából, az egyik nyilvános telefonból hívtam fel az üzletet, és még az is

eszembe jutott, hogy néhány perccel negyed hét előtt telefonáljak, azt a látszatot keltve, mintha valaki más beleszólt volna a tervembe. Amikor Rosalind néven beszéltem, nagyon édeskés, dallamos hangon szóltam, most pedig mélyebb hangot használtam. Mindig is ügyesen változtattam el a hangomat és utánoztam az embereket...

– Térjen vissza a lényegre – vágott közbe Mason. Az óráját nézte. – Csak néhány percünk van. Gondolom, miután kiszállt a liftből, ott hagyta a kulcsot Conwaynek.

– Úgy van.

– És ezután mit tett?

– Egyszerűen ráfogtam a gyilkosságot, Mr. Mason. Úgy véltem, sokkal könnyebben kimászik belőle, mint én. Van pénze ügyvédi honoráriumra, jó a pozíciója...

– Pontosan mondja el, mit csinált – szólt Mason –, hogy tudjam tisztázni a dolgokat.

– Jerry Conway felismert volna. Természetesen jó egynehányszor találkoztunk. Ezért tettem fel az arcomra az iszappakolást, és csavartam a fejem köré törülközőt. Aztán levetkőztem.

– Miért vetkőzött le?

Ravasz mosoly jelent meg a nő ajkán.

– Azt gondoltam, egy férfi nem bámulja majd annyira a képemet, ha... ha lehetővé teszem, hogy mást nézhessen.

Mason is elmosolyodott.

– Bebizonyosodott: az okfejtése hibátlan. A holttest a 729-es lakosztályban volt már, mikor Jerry felment?

– Nem, ezt a kockázatot nem mertem vállalni. Azt persze kigondoltam, hogyan tudom elvéttetni

vele a fegyvert.

Ráharapott a csalira – magyarázta Mrs. Farrell. – Mi az, hogy ráharapott! Egyből lenyelte a horgot. Belépett a szobába, én pedig kijöttem, és látszólag meglepődtem, hogy ott találok. Azt mondtam, Rosalind szobatársa vagyok, és úgy tettem, mint aki pánikba esik. Kinyitottam az íróasztalfiókot, kivettem a pisztolyt, felhúztam, a kezemet pedig remegtettem. Jerry Conway meg az egyetlen lehetséges megoldást választotta. Ahhoz túlságosan félt, hogy bármi mást tegyen. Megragadta a pisztolyt, és eltűnt.

– És ekkor?

– Ekkor lemostam az arcomat – folytatta Mrs. Farrell –, felöltöztem, megvártam, míg üres a folyosó, kisettenkedtem, felemeltem a holttestet... Ó, Mr. Mason, szörnyű volt!

– Elbírtá egyedül? – kérdezte Mason.

– Erős vagyok, Mr. Mason – válaszolt a nő. – Rose nem lehetett több 53-54 kilónál, én pedig elvégeztem egy elsősegélynyújtó tanfolyamot, mikor ápolónő voltam. Fölvettem a holttestet, eljutottam vele az ajtóig, és ekkor életem legrettenetesebb két-három másodperce következett. Át kellett vinnem a holttestet a folyosón, be a 729-es szobába. Kénytelen voltam vállalni a kockázatot, hogy valaki feljön liften, és persze azt sem lehetett kizárni, hogy valaki kinyitja az egyik szoba ajtaját, és kilép a folyosóra. Egyszerűen kellett kockáztatnom, de csak egy-két méterről volt szó, és... megtettem. A 729-es, tudja, lakosztály, és a hálószoza ajtaja éppen szemben van a 728-as ajtajával. Berohantam a holttesttel, leraktam az ágyra, visszamentem, és becsuktam a hálószoza ajtaját. Aztán elrendeztem a holttestet az ágyon, majd

kiléptem a folyosóra, és átmentem a 728-asba, hogy még egyszer körülnézzek, nem hagytam-e ott valamit.

Ekkor leltem a második pisztolyra – mondta Mrs. Farrell.

– A második pisztolyra?

Mrs. Farrell bólintott.

– Az ágy alatt volt.

– És mit csinált vele?

– A kalapdobozba tettem. Higgye el, ezután a szoba minden centijét árgus szemekkel kutattam át, hogy tényleg mindent eltüntettem-e.

– S ezután? – kérdezte Mason.

– Ezután visszasiettem a 729-esbe, hogy elvégezzem az utolsó simításokat – magyarázta a nő. – A holttest meglehetősen merevvé vált. Úgy tűnt, mintha csak levágták volna az ágyra. Nem úgy feküdt ott, ahogy kellett volna. Addig erőltettem a bal karját, amíg le nem csüngött, és a fejét is úgy fordítottam, hogy a haja lelógjon.

Azután pedig becsuktam az ajtót, átmentem a folyosón a 728-as szobába. Tökéletes nyugalommal telefonáltam a portára, hogy küldjenek egy boyt, mert el akarok menni – fejezte be Mrs. Farrell.

– A boy pedig felment... – folytatta Mason.

– Igen, feljött, én lementem kijelentkezni. Mivel Rose délelőtt vette ki a szobát, én meg kora este elmentem, tudtam, valamilyen magyarázatot kell kitalálnom. Azt mondtam a portásnak, hogy az apám súlyos betegen fekszik San Diegóban, és hozzá kell utaznom, egy barátom levisz hozzá kocsin. Hát ennyi volt.

– Még nincs vége – figyelmeztette Mason. – Mi lett a másik pisztollyal?

– Emlékszik, aznap este, mikor idejött –

mondta végül Mrs. Farrell –, és kérdéseket tett fel, megkért, hogy telefonálhasson. Lenn van a központ, és a vendégek számlájára írják a hívásokat.

Gondolkoztam, mit tegyek a pisztollyal – folytatta rövid szünet után. – Lementem, és megtudakoltam a telefonközpontostól, milyen számot hívott. Ezután én is felhívtam, és mikor felvették, megtudtam, hogy a Gladedell Motel száma. Gyorsan számba vettem a lehetőségeket, és megkérdeztem, lakik-e náluk egy Mr. Jerry Conway. Megmondták, hogy a 21-es bungalóban lakik, kívánok-e beszélni vele. Azt válaszoltam, nem, csak tudni akartam, és letettem a kagylót, még mielőtt kérdezősködni kezdett volna.

Vártam éjfél utánig – magyarázta Mrs. Farrell. – Elmentem kocsival a Gladedell Motelig. A 21-és bungaló előtt ott állt Conway kocsija. A hamis listát becsúsztottam az autó ülése alá, aztán a motel mögé mentem. Vittem magammal egy kis lapátot, és a másik pisztolyt elástam. Ekkor már nem tudtam, melyikkel követték el a gyilkosságot. De úgy gondoltam, ha olyan irányba fejlődik az ügy, hogy szükséges, telefonálhatok névtelenül a rendőrségre, hogy a motel közelében lakom, és láttam, hogy valaki elásott valamit a kertben.

– Szóval – vette át a szót Mason – szívesen látta volna, ha Conwayt elítélik a gyilkosságért, csak azért, hogy...

Mrs. Farrell a szemébe nézett, úgy mondta.

– Mr. Mason, a férjem rám akarta bizonyítani a gyilkosságot, és eliheti, ahogy a dolgok álltak, *sikerült* is volna. Ne álltassa magát, életfogytiglani börtönre ítéltettek volna, vagy talán halálra. Minden elképzelhető indítékom

megvolt a gyilkosságra. Az én pisztolyommal ölték meg. Láttak kilépni abból a szobából, ahol az áldozat volt. Nagyon nehéz helyzetben voltam. Úgy véltem, sikerül annyira Jerry Conwayre terelni a gyanút, hogy a rendőrség nem keres más... gyilkost. Abban teljesen biztos voltam, egy ügyes ügyvéd meg tudja akadályozni, hogy Jerry Conwayt elítéljék. Azt hiszem, bűncselekményt követtem el, és most elkaptak. Nem tudom, hogyan jött rá, de most őszintén bevallottam mindent, és az irgalmára bízom magam.

Mason az órájára nézett.

– Rendben, nem tudok tovább maradni. Paul Drake-től megkapja az idézést, hogy a védelem tanújaként jelenjék meg. Add oda neki, Paul!

Paul Drake átnyújtott egy idézést.

Della Street, aki eddig észrevétlenül jegyzetelt, felnézett, és elkapta Mason tekintetét. Főnöke felemelte a szemöldökét néma kérdésként, Della pedig bólintott annak jeléül, hogy leírta az egész vallomást.

– Jól van – szólt Mason Drake-nek –, gyerünk, vissza kell mennünk a bíróságra.

– Egy dologról megfeledkezett – figyelmeztette Myrtle Lamar.

– Miről? – csodálkozott Mason.

– A rossz szokásomról – felelte. – Az ebédről.

– Paul, ez átkozottul jó lecke arra, milyen fontos a közvetett bizonyíték – fordult Mason Paul Drake-hez, útközben a bíróság felé.

– Hogy érted?

– A leghasználhatóbb bizonyíték, ami a kezünkben van, közvetett – magyarázta. – Arra azonban nagyon kell ügyelni, nehogy félreértelmezzük.

Vegyük például az egyik közvetett bizonyítékot – folytatta –, a gyomorban talált ételt. Az orvosok azt állítják, hogy a halál körülbelül két órával az étkezés után állt be. Tudják, hogy a 729-es szobában lakó nőnek fél öt körül szolgálták fel, és föltételezhetően azonnal megebédelt, ezért a halál időpontját szinte pontosan a hat óra harmincöt és hat óra negyvenöt közti intervallumban állapítják meg, éppen abban az időben, mikor Jerry Conway ott volt.

Az egyetlen bökkenő, hogy a pincér szerint nem szerepelt zöldborsó a menüben, a halott gyomrában azonban találtak. Mindenki biztosra vette, hogy egyszerű tévedésről van szó, a pincér rosszul készítette el a tálal, és nem emlékszik, mit tett rá. Valójában ez az egész ügy legfontosabb láncszeme. Bizonyítja, hogy a 729-es szobában talált áldozat nem lehet azonos azzal a nővel, aki a fél ötkor fölszolgált ebédet rendelte – fejezte be Mason.

– Jó – szólt Drake –, tudjuk, mi történt, de hogy az ördögbe fogod bebizonyítani? Nincs esküdtszék, mely elhinné Mrs. Farrell meséjét...

Vagy mégis?

– Attól függ – felelte Mason –, tudunk-e más bizonyítékokat szerezni. Na, meg attól is, hogy valójában ki ölte meg Rose Calvertet.

– Hogyhogy?

– Mrs. Farrell teljesen félreértett valamit. Mégpedig azt, hogy Rose halálát Giff öngyilkosságnak próbálta föltüntetni. Belépett a szobába, megtalálta a holttestet, nem volt egy szál pisztoly sem. Azért, mert a gyilkos az ágy alá rúgta a fegyverét... hacsak nem szántszándékból dobta oda. Valószínűleg elejtette, és azután anélkül rúgta be az ágy alá, hogy tudta volna, mit tesz. Vagy pedig azért dobta oda, hogy ne találják meg azonnal. Vagy egyszerűen nem törődött vele, meg akart szabadulni tőle.

– Szóval szerinted nem Gifford a gyilkos?

– A bizonyítékok az ellenkezőjére vallanak – állapította meg Mason. – Miért ölte volna meg Gifford Farrell Rose-t, s azután miért lőtt volna bele egy másik pisztollyal a matrac aljába, hogy legyen egy üres hüvely abban a pisztolyban? Végül miért hagyta volna ott a fegyvert a holttest mellett?

– Hogy belekeverje a feleségét – magyarázta Drake.

– De hát nem érted – mutatott rá Mason –, hogy ha ez lett volna a célja, akkor a másik pisztolyt használja? Nem hagyta volna ott.

– Talán nem tudta, hogy ott van.

– Meg vagyok róla győződve, hogy nem tudta – jelentette ki Mason. – De ha ő ölte volna meg, tudta volna, hogy ott van, mert azzal a pisztollyal lőtték le.

– Aha, már értem a logikádat! – kiáltott föl Drake.

– Tehát Gifford Farrell a körülmények áldozata – vonta le a tanulságot Mason. – Megpróbálta öngyilkosságnak föltüntetni a gyilkosságot. Nála volt a pisztoly, valószínűleg önvédelem céljából. Belelőtt a matracba, és az ágy mellé dobta.

Ha Mrs. Farrell nem esik pánikba – folytatta –, rájött volna, hogy Gifford Farrell öngyilkosságnak próbálja álcázni a dolgot. Könnyen állíthatta volna a hatóságoknak, hogy ezt a pisztolyt a Texas Globaltól vitte haza, Rose-nak adta, ő meg elkeseredésében öngyilkosságot követett el. De amikor Mrs. Farrell meglátta a fegyvert, és a lövés után látta kilépni a férjét a szobából – a lövés az lehetett, amikor a matrac aljába lőtt –, megrémült, és azt hitte, rá akarja bizonyítani a férje a gyilkosságot. Erre ő is elkezdte a saját játszmáját.

– És megpróbálta Conwayre bizonyítani?

– Úgy van.

– Tényleg pokoli szövevényes ez az ügy – ismerte el Drake –, de az a baj, Mason, éppen arról vagy híres, hogy összebonyolítod a dolgokat. Az esküdtszék nagyon hajlamos lenne rá, hogy az egészséget egy nagy halandzsának vegye, amit az ügyvéd azért eszelt ki, hogy összekavarja az ügyet, és ne ítéljék el az ügyfelét. Te húzod a rövidebbet, hacsak nem tudod megingatni azt az átkozott portást a vallomásában, miszerint Rose Calvert jelentkezett be a 729-es szobába, azt állítva, hogy Gerald Boswell titkárnője.

– Meg kell tudnom, mi történt valójában – töprengett Mason.

– Mikor eszünk? – érdeklődött Myrtle Lamar.

– Myrtle, egyedül kell gondoskodnia magáról

– mentegetőzött Mason.

– Hogyhogy?

– Fölhatalmazom, hogy számlámra a város legelőkelőbb éttermében ebédeljen – javasolta Mason –, de nekünk dolgunk van.

A lány lebiggyesztette az ajkát.

– Nem ezt ígérte. Paulnak el kellett volna vinnie ebédelni. Vele akarok ebédelni.

– Ott kell lennem a tárgyaláson – mentegetőzött Paul.

– Nem, nem kell. Nem maga beszél... és mondok még valamit: jobb, ha nem hagy engem egyedül szaladgálni. Most már túl sokat tudok. Felügyelet alatt kell lennem, ugye, így mondják a detektívek?

Mason elnevette magát.

– Maga győzött, Myrtle. Paul, el kell vinned ebédelni.

– De szeretném látni, mi történik a tárgyaláson.

– Semmi különös nem történik a tárgyalóteremben – legyintett Mason. – Legalábbis most nem. Az államügyész húzza az időt, hogy meg tudja valahogy magyarázni a matrac aljában talált lövedéket. Azt szeretné bebizonyítani, hogy én löttem bele, és már azon gondolkodik, hogy Inskipet hívja segítségül, és valami elméletet dolgozzon ki, amivel mint bűnrészeszt engem is belekeverhet az ügybe.

Szóval csak arra számíthatsz – magyarázta tovább –, hogy nyújtja a dolgokat, mint a rétestésztát. Ez alkalommal szívesen a kezére játszom, mert kíváncsi vagyok, mi is történt valójában. Annyi biztos, hogy valaki megölte Rose Calvertet. De ki? Ezt kell kiderítenem.

– Arról azonban ne feledkezz meg – intette

Drake –, könnyen meglehet, hogy Mrs. Farrell az illető. A folyosó túloldalán, pont szemben a lányéval, övé volt a szoba. Tiszta szívből utálta a lányt. A szobalány látta kijönni Rose Calvert szobájából... Úristen! Perry, ne hagyd, hogy kiszúrja a szemed ezzel a meggyőző történettel. Arra megy ki az egész játék, hogy elterelje magáról a gyanút.

– Ezt szem előtt tartom – felelte Mason.

– Az is tény – melegedett bele Drake –, hogy ő ásta el a fegyvert a motel mögé... Az ördögbe is, Perry! Minél többet gondolkodom, annál nyilvánvalóbbá válik az egész dolog. Biztos ő követte el a gyilkosságot.

– Egyvalami azonban ellene szól – jegyezte meg Mason.

– Mi? – csodálkozott Drake.

– Egy közvetett bizonyíték – válaszolta Mason.

– Mégpedig?

– Miért nem a gyilkos fegyvert adta oda Conwaynek, hanem azt, amit Gifford hagyott ott, hogy a gyilkosság öngyilkosságnak tűnjék?

Drake megvakarta a füle tövét. Tűnődve nézett maga elé.

– A fene egye meg, Perry! Ép ésszel nem tudom követni ezt az átkozott esetet. Magas nekem. Eszeveszett ütemben követik egymást az események. Hová vigyem Myrtle-t ebédelni?

– Ne túl messzi a bíróságtól – mondta Mason.

– Na, itt tegyél ki. Ez egy nagyon jó vendéglő. Majd taxival odamegyünk a bíróságra, amikor megebédeltünk... Komoly ebédről lesz szó, Myrtle?

– A, nem nagyon – felelte a lány. – Épp csak két száraz Martinit iszom kezdetnek, enni meg

néhány apró tengeri rákot ennék, aztán egy kicsi vesepecsenye-szeletet csőben sült burgonyával, egy-két fokhagymás pirítóst, némi zöldséggel, például spárgával vagy tejes kukoricával, aztán húspástétomot, végül egy nagy csésze teát. Akkor estig már nem is eszem többet.

Tudja – magyarázta –, ritka alkalom, ha egy magamfajta lány megengedheti magának, hogy az étlapnak csak a bal oldalát nézze, a jobbra pedig rá se hederítsen.

Mason Paul Drake-re nézett, és bólintott.

– Talán nem is árt, ha kivonod egy kicsit a forgalomból, míg tisztázódik a helyzet.

Mason megállította az autót, és kirakta Pault és Myrtle Lamart.

– Na, ez a lány sem sokat kertel – állapította meg Della Street, mikor Mason újra elindult. – Remélem, Paul Drake nem habarodik bele.

– Én meg azt remélem, hogy Paul Drake jól kifaggatja – szólt Mason.

– Hogy érti? Már mindent elmondott, amit csak tud – mondta Della.

Mason megrázta a fejét.

– Amennyire most ismerjük az ügyet, Della, akár ő is meggyilkolhatta Rose Calvertet. Bárki gyanúsítható, aki megfordult a szállodában.

– Beleértve Bob Kinget is? – kérdezte Della Street.

– Őt is.

– Hát azt szívesen látnám, ha sikerülne órá bizonyítania – sóhajtott a titkárnő. – De, főnök, én valahogy mégis Paullal értek egyet. Azt hiszem, annyira belekeveredett Mrs. Farrell...

– Hát éppen erről van szó – vágott közbe Mason. – De akkor visszajutunk a közvetett bizonyítékok körébe. Ha ő ölte volna meg, nem a

másik pisztolyt adta volna Jerry Conwaynek, hanem amelyikkel lelőtte Rose Calvertet.

– És mi van a gyilkos fegyverrel? – tudakolta Della. – Megtudtak már valamit róla?

– Még semmit sem árultak el – mondta Mason. – De azt rebesgetik, nem is tudnak róla semmit, mert egy üzletből lopták el másfél éve vagy fél tucat más pisztollyal együtt.

Alig félórával azután, hogy ellopták a fegyvereket, a rendőrség kiszúrt egy autót. Egy banda kemény fiú ült benne, legalábbis úgy néztek ki a srácok, és száguldottak, mint a szélvész – mesélte Mason. – Reggel három óra volt, így a nyomukba eredtek. Egy kis üldözés után elkapták a fickókat. Bevallották, hogy mikor látták, a rendőrök követik őket, minden lopott szajrét kidobáltak az autó ablakán, még száguldás közben. Volt vagy egy fél tucat revolver, három-négy 22-es puska, egy csomó lőszer meg rugós bicskák. Az áru nagy részét megtalálta a rendőrség, de hiányzott egy-két pisztoly és jó néhány kés. Másnap szinte bárki magához vehette a gyilkos fegyvert.

– A helyszín hozzáférhető? – kérdezte Della Street.

– Úgy van.

– Olyan hely közelében van, ahová esetleg Mrs. Farrell tartott?

– A város másik végében – magyarázta Mason.

– Nos – mosolyodott el Della Street –, ha szereti a közvetett bizonyítékokat, jó alkalom, hogy eljátsszék egy összerakós türelemjátékkal.

– Csakhogy hiába rakja össze az ember a lehetséges két-három módon – szólta Mason –, sohasem illik bele az összes darab.

A baj a közvetett bizonyítékok esetében nem a bizonyítékkal van – magyarázta tovább –, hanem a bizonyítékot értelmező érveléssel... Nem hagy nyugodni a dolog, hogy a halott lány gyomrában zöldborsót találtak. És ez a legfontosabb kulcs az egész ügy megoldására. Semmiképpen sem tudom figyelmen kívül hagyni és egyszerűen a pincér tévedésének minősíteni.

Sokkal alaposabban ki kellett volna faggatnom azt a pincért, és. megbizonyítanom, hogy nem lehetett borsó a 729-esbe vitt tálon. Ezt kellett volna az ügy sarkalatos pontjának megtennem.

Csakhogy, tudtam, hogy *volt* zöldborsó a halott lány gyomrában, ezért, mint mindenki más, a pincér tévedésének véltem, és nem nagyon figyeltem rá – fejezte be Mason.

– Most aztán válogatott gikszergyűjteménye van – biztatta Della Street –, és bármikor bedobhatja, hogy megdöntse vele az államügyész egész érvelését.

– Vigyáznom kell – figyelmeztette Mason. – Ezúttal *nem tévedhetek*.

Beszálltak a liftbe, és még épp idejében értek a tárgyalóterembe, hogy leüljenek a helyükre a védelem asztalához, mielőtt elkezdődött volna a tárgyalás.

– Az ülés berekesztésekor Tragg hadnagy volt a tanúk emelvényén – szólalt meg DeWitt bíró.

Elliott már talpon volt.

– A bíróság engedelmével, még szeretnék néhány kérdést feltenni a tanúnak.

– Tessék – egyezett bele DeWitt bíró.

Elliott kérdései csak azt bizonyították, hogy továbbra is az időt akarja húzni.

Ám az ülés alig folyt tíz perce, mikor

kinyílt az ajtó, és Hamilton Burger lépett be lábujjhegyen a terembe, Alexander Redfield, a ballisztikai szakértő kíséretében.

Redfield leült az egyik padsorban, Hamilton Burger pedig nagy lábán idétlenül tipegve folytatta útját, míg csak oda nem ért a vád asztalához; odahajolt Elliotthoz, és súgott neki valamit.

A jókedv csak úgy sugárzott az államügyész arcáról.

Elliot meghallgatta Burgert, bólintott, majd véget vetett a kihallgatásnak.

– Köszönöm. Nincs több kérdésem.

– Nekem sincs – vágta rá Mason. Hamilton Burger fölállt, és büszkén kihúzva magát jelentette be:

– Frederick Inskipet szólítom.

Inskip megjelent, letette az esküt, miközben Hamilton Burger elhelyezkedett a vád asztalánál. Megpróbálta kiválasztani azt a helyet, ahol a legelőnyösebben fest az esküdtek előtt. Minden jel azt mutatta, a lehető legnagyobb mértékben meg van elégedve az események alakulásával.

– Mr. Inskip – kezdte –, mi a foglalkozása? És mivel foglalkozott október tizenhatodikán és tizenhetedikén?

– Magándetektív vagyok.

– Október tizenhatodikán és tizenhetedikén Paul Drake alkalmazásában állt?

– Igen, uram.

– És milyen ügyön dolgozott?

– A Redfern Hotel-béli gyilkosságon.

– És tudta, ki fogadta fel Mr. Drake-et?

– Perry Mason.

– Honnan tudta?

– Értésítették, hogy felkeres majd Mr. Mason,

aki az ügygel foglalkozik.

– Felkeresi? Hol?

– A Redfern Hotelban.

– Ez azt jelenti, hogy ön szobát vett ki a Redfern Hotelban?

– Igen, uram.

– Mikor?

– Hát, valamivel a gyilkosság után. Azt az utasítást kaptam, hogy menjek oda, és vegyem ki a 728-as szobát.

– Miért éppen a 728-asat? Tudja?

– Nem mondták meg.

– De a 728-as épp szemben van a folyosón a 729-essel, ugye?

– Úgy van, uram. A 728-as ajtaja pontosan a 729-es hálószobájával van szemben. A 729-es lakosztálynak két ajtaja van a folyosóra.

– Aha, értem – bólogatott Hamilton Burger. – És mondja csak, hogyan sikerült a 728-as szobát megkapnia?

– Várjon egy kicsit! – szólt közbe DeWitt bíró. – Nem vagyok meggyőződve, hogy a kérdés helyénvaló. Amire rákérdez, az a gyilkosság után történt. Ha jól értem, egy beszélgetésről van szó, amely Paul Drake és egy alkalmazásában álló ember között zajlott le a vádlott távollétében.

– Azt kívánjuk bebizonyítani, elnök úr – hadarta Hamilton Burger –, sőt azt hiszem, valójában már be is bizonyítottuk, hogy a beszélgetés Mr. Perry Mason utasításainak következményeként zajlott le. Mr. Mason pedig az ügyben a vádlott védőügyvédjeként járt el.

DeWitt bíró Masonre pillantott, majd így szólt:

– Nem hallottam tiltakozást a védelem részéről.

– Nem szándékozunk ellenezni az ilyen tartalmú kérdéseket, elnök úr – jelentette ki Mason. – Szívesen vesszük, ha a tisztelt esküdtszék elé tárnak bármilyen tény, amely akár a legkisebb mértékben is fényt deríthet az eseményekre.

– Akkor rendben – állapította meg DeWitt bíró. – Úgy látszik, nincs ellenvetés a védelem részéről, így a bíróság engedélyezi a tanúvallomás illetően folytatását.

– Mi történt? – fordult újra Inskiphez Hamilton Burger.

– Csöngött a telefon. Paul Drake hívott, hogy feljön Mr. Mason, az az ügyvéd, akinek dolgozik, ezért hagyjam nyitva az ajtót, hogy kopogás nélkül bejöhessen.

– Most pedig azt mesélje el, hogy jutott éppen a 728-as szobába! – mondta Hamilton, Burger.

– Á, nem volt nehéz ügy. Azt kértem, hogy se túl magasan, se túl alacsonyan ne adjanak szobát. Először az 519-eset ajánlották, az üres volt. Elkértem az emelet tervrajzát, és végül nemet mondtam. Megkérdeztem, nincs-e szobájuk egyikét emelettel feljebb. Azt mondták, nemrégén megüresedett a 728-as. kivehetem, ha tetszik. Beleegyeztem.

– És a telefon után mihez kezdett?

– Nyitva hagytam az ajtót.

– És mi történt?

– Hát... olyan... sajnálom, nem néztem meg az időt, mikor volt, de tizenegy vagy fél tizenkettő körül lehetett... szóval tizenhetedikén délelőtt az említett időben hirtelen tárult az ajtó. és Mr. Mason lépett be.

– Tehát október tizenhetedikén délelőtt

körülbelül tizenegy óra körül?

– Igen.

– És Mr. Mason lépett a szobába?

– Igen.

– Mi történt ezután?

– Beszélgettünk.. Kérte, igazoljam magam, hogy Drake-nek dolgozom, majd megkérdezte, hogy átnéztem-e a szobát. Azt mondtam, nagy vonalakban igen. Aztán azt kérdezte, van-e zseblámpa a táskámban.

– És volt?

– Volt.

– És ekkor?

– Mr. Mason nagyon alaposan végigkutatta a szobát a zseblámpával, majd megkért, segítsék levenni a lepedőket és takarókat az ágyról.

– Segített?

– Igen, uram.

– És ezután?

– Fölemelte a matracot, és az aljában egy lyukat talált. Egy golyó vágta lyukat.

Erre a mondatra a hallgatóság minden egyes tagja fölkapta a fejét, és lélegzetvisszafojtva figyelt.

Maga DeWitt bíró is előrehajolt.

– Egy golyó ütötte lyukat? – kérdezte.

– Igen, uram.

– Honnan tudja, hogy golyótól származott? – kérdezte éles hangon DeWitt bíró.

– Onnan, hogy együttes munkával sikerült a golyót kiszedni a lyukból.

– Hogyan csinálták? – kérdezte Hamilton Burger.

– Darabokra vágunk egy drótból készült ruhaakasztót, hogy horgot készítsünk belőle, majd kiszedtük a lövedéket. Az első

próbálkozásakor még csak az derült ki, hogy a lyukban golyó van, de a másodiknál már ki is csaltuk belőle.

– És mi lett a golyóval?

– Magamhoz vettem.

– Megjelölte, hogy föl tudja ismerni?

– Igen, uram.

– Kinek a javaslatára?

– Mr. Masonére.

– Mutatok egy golyót. Megkérdezem: ez az a golyó, amelyet a matracból kiszedtek?

A tanú megvizsgálta, majd így szólt:

– Ez.

– Tudja-e, hogy honnan tudott Mr. Mason a matracon található lyukról? – kérdezte Hamilton Burger.

– Nem, uram.

– De azt a gondolatot fölvetette, hogy könnyen megeshet, van valami a matraban?

– Igen, uram.

– És ő kérte, hogy segítsen leemelni a lepedőket és takarókat?

– Igen, uram.

– És azután fölfordította a matracot?

– Igen, uram.

– És a zseblámpával megpillantotta a golyót?

– Így volt.

Hamilton Burger ajkán győzedelmes mosoly jelent meg.

– Végeztem.

– A védelem nem kíván élni a kérdezés jogával – jelentette ki Mason.

Mason magatartása szemmel láthatólag zavarba ejtette Hamilton Burgert.

– Alexander Redfieldet szólítom – szólt az államügyész.

Alexander Redfield előrejött.

– Megmutatom az Inskip tanú által fölismert lövedéket – kezdte Hamilton Burger. – Tudomása van-e róla, milyen pisztolyból lőtték ki ezt a golyót?

– Igen, uram.

– Milyenből?

– Egy Smith & Wesson pisztolyból, a szí- ma C 48 809.

– Abból a fegyverből, amit már mint bűnjelet itt bemutatnak?

– Igen, uram.

– Abból, amelyikről Conway vádlott elismerte, hogy az ő kezében volt?

– Igen, uram.

– Namármost – folytatta Hamilton Burger –, ebben az ügyben két golyó van, és két pisztoly.

– Igen, uram.

– Van egy 740 818-as számú Colt?

– Igen, uram.

– És egy golyó, melyet ebből lőttek ki?

– Igen, uram.

– És melyik golyó az?

– A halált okozó.

– Ezt a golyót kapta a boncorvostól azzal a megjegyzéssel, hogy ez okozta Rose Calvert halálát?

– Igen, uram.

– És ezt a golyót a Colt pisztolyból lőtték ki?

– Igen, uram.

– És az a golyó, amit most felismert, a Smith & Wesson pisztolyból származik, abból a pisztolyból, amit mint bűnjelet nyilvántartásba vettek, és amelynek a száma C 48 809. Ugyanarról a fegyverről van-e szó, amelyet – s erre bizonyítékaink vannak – Mr. Conway, az ügy

vádlottja bemutatott és átadott a hatóságoknak, azt állítva, hogy ezt fogták rá a 729-es szobában, s hogy elvette az általa részletesen leírt titokzatos nőtől?

– Igen, uram.

– Végeztem – fejezte be Hamilton Burger.

– A védelem nem él a kérdés jogával – jelentette be Mason.

DeWitt bíró csodálkozva nézett Masonre.

– Újra Robert Kinget szólítom – mondta Hamilton Burger.

King megjelent, és fölment az emelvényre.

– Az esküt már letette – figyelmeztette az államügyész. – Azt kérdezem öntől, mit mutatnak a szállodai bejegyzések a 728-as szobával kapcsolatban.

– Egy Ruth Culver nevű hölgynek adtuk ki.

– És mi történt Ruth Culverrel?

– Október tizenhatodikán este, körülbelül tíz perccel hét előtt eltávozott.

– Mikor vette ki a szobát?

– Október tizenhatodikán délelőtt, körülbelül tíz órakor.

– Ki jelentette ki?

– Én adtam át neki a számlát. Készpénzzel fizetett.

– És ezután?

– Még elég korán volt, hogy rendbe tegyék a szobát, hogy újra ki lehessen adni, ha szükség van rá aznap este.

– Kérdezzen – mondta végül Hamilton Burger.

– Nem látta Ruth Culvert, mikor bejelentkezett, ugye? – kérdezte Mason.

– Nem, uram.

– Akkor nem volt szolgálatban?

– Nem, uram.

– Annak alapján, amit tud, elképzelhető-e, hogy a 728-asból kijelentkezett nő nem ugyanaz, mint aki kivette a szobát?

– Tudom, hogy ő hagyta el a 728-ast.

– És honnan tudja?

– Mert kifizette a számlát, és a boy felment, hogy lehozza a csomagját.

– Eddig rendben. Csakhogy maga azt a nőt ismeri, aki kijelentkezett a 728-asból, de nem tudja, ugyanaz-e, mint aki a szobát kivette, ugye?

– Hát nem láttam, amikor érkezett. Nem voltam szolgálatban.

– Annak alapján, amiről saját maga szerzett tudomást – folytatta Mason –, elképzelhető, hogy a 728-as szobát Rose Calvert vette ki, az a nő, akinek a holttestét a 729-esben találták meg.

– Kérem, elnök úr – pattant föl Hamilton Burger –, tiltakozom a kérdés föltevése ellen, mivel befolyásolja a tanút. Teljességgel érdektelen, elégtelen, és nem a tárgyra vonatkozik. Megmutatja, hogy a védelem szalmaszálakba kapaszkodik.

– A kérdés *valóban* befolyásoló jellegű – állapította meg DeWitt bíró.

– A bíróság engedelmével a kérdés nem értelmetlen. Ruth Culver és Rose Calvert nevének kezdőbetűi azonosak – mutatott rá Mason. – A 728-as szobából levitt csomag és az „R. C.” monogram, valamint...

– Elnök úr, elnök úr! – ordította Hamilton Burger. – Tiltakozom az előbbi kijelentés ellen. A szakmai etikába ütköző cselekedetnek tekintem. Most mutatkozik meg igazán, mennyire megtévesztő és hamis a védelem az egész tárgyalás során.

Az ügy vádlottja – folytatta – saját bevallása szerint birtokában volt a Smith & Wesson pisztolynak október tizenhatodikán este körülbelül hat óra harmincöt perctől addig, amíg tizenhetedikén reggel átadta a rendőrtiszteknek.

A vádlott Perry Masonhez fordult jogi tanácsért, és valószínűleg átadta neki a fegyvert. Legalábbis volt alkalma rá, hogy megtegye.

Mr. Mason meg – melegegett bele egyre inkább – megtudta, hogy az este folyamán megürült egy szoba a szálloda hetedik emeletén, és bőven volt alkalma, hogy kivegye, belelőjön egy golyót a matracba, majd szóljon egy detektívnek, hogy menjen oda, és maradjon is ott. Így tudta elérni Mr. Mason, hogy világraszóló *felfedezést* tegyen: megtalálja másnap reggel a lövedék fúrta lyukat a matracban.

Mindez tehát a védelem ügyvédjének a szakmai szabályoknak meg nem felelő viselkedéséről tesz tanúbizonyságot. Bűnrészessé vált, tekintve azt a tényt...

– Várjon csak! Hagyja abba! – szólt közbe DeWitt bíró, s közben kalapácsával rácsapott az asztalra. – Nem kívánunk efféle gyanúsítgatásokat hallani, államügyész úr. Tiltakozott a kérdés feltevése ellen, azzal az indokkal, hogy befolyásolja a tanút. Annak a kijelentésnek a fényében azonban, amit Mr. Mason tett, a bíróság véleménye az, hogy a kérdés nem befolyásolja a tanút. A védelem kézzelfogható tényre vonatkozó kérdést tett fel a tanúnak: mivel a tanú nem ismeri a 728-as szobába beköltözött személyt, bárki lehetett az. Az a fiatal hölgy is lehetett, akit később holtan találtak. Egyszerűen akárki lehetett.

A bíróság azt tanácsolja, hogy ha be akarja

bizonyítani a 728-as szobába bejelentkezett személy kilétét, mert valamilyen szempontból fontos, jelenjék meg az illető, tegyen tanúvallomást. Abban az esetben, ha nem tudja megidézni, de azt próbálják bebizonyítani, hogy a 728-ast bérlő személy megegyezik azzal, akinek a holttestét a 729-esben megtalálták, akkor mutassa be a vendégeknyvet. Megvizsgálja egy írásszakértő a két kézírásban föllelhető különbségeket.

Mason mosollyal fogadta a döntést.

– Ha ezt megteesszük, elnök úr, az derül majd ki az írásszakértő véleményéből, hogy Ruth Culver, aki aláírta a vendégeknyvet, mikor bejelentkezett a 728-as szobába, nem más, mint Rose Calvert, akinek a holttestét a 729-esben lelték meg.

– Elnök úr! Elnök úr! Ez nem így van – tiltakozott Hamilton Burger. – Ez a kijelentés nem állja meg a helyét. A védelem ügyvédjének magatartása pedig szöges ellentétben áll a szakmai etikával.

– No azért ne legyen ilyen heves – szólt rá DeWitt bíró. – Végül is teljesen világos az ügy. Megnézte a nyilvántartó könyvet, államügyész úr?

Hamilton Burger olyan vörös lett, mint a rák.

– Nem, elnök úr, semmi szükségét sem látom. Főleg megvizsgáltatni minden egyes vendég kézírását, aki tizenhatodikán reggel bejelentkezett a Redfern Hotelba, hogy megcáfoljunk vele egy teljesen hamis elméletet, melyet a védelem megpróbál előadni.

– Amennyiben nem vág elébe a védelemnek, és nem hoz tanúkat, hogy már előre megcáfolják – szólt DeWitt bíró –, nem értem, milyen

indokból szólította Inskip tanút.

– Rá kívánunk mutatni a védelem ügyvédjének a taktikájára.

– Nos, akkor mutasson rá – egyezett bele DeWitt bíró –, de tartózkodjék a személyeskedésektől. Az ön helyében a saját álláspontomat fejteném ki, államügyész úr. Ha pedig ezután a védelem ellentmond, van lehetősége tanúkat szólítani, hogy megcáfolja. Mindig is veszélyes eljárás volt megkísérelni elébe vágni a védelemnek, előre megcáfolni. Ez nem felel meg az elfogadott gyakorlatnak.

Mr. Mason – fordult a bíró az ügyvédhez –, tegye fel kérdéseit a tanúnak!

– Nincs több kérdésem – szolt Mason.

– Nevezze meg a következő tanúját! – fordult DeWitt bíró Hamilton Burgerhöz.

– Norton Barclay Calvertet szólítom, az áldozat férjét – jelentette be Hamilton Burger. – Jöjjön, Mr. Calvert, és tegye le az esküt!

Néhány pillanat szünet következett, közben a törvényszolga hangja hallatszott be. Norton Calvertet hívta.

Norton Calvert belépett a tárgyalóterembe. A tanúk emelvényéhez ment.

Letette az esküt, elhelyezkedett a széken.

– A neve Norton Barclay Calvert, és ön Rose M. Calvert férje? – tette föl az első kérdést Hamilton Burger.

– Igen, uram.

– Fölsimerte Rose Calvertet az áldozatban? Látta a hullaházban?

– Igen, uram.

– Mikor szerzett tudomást a felesége haláláról?

– A bíróság engedelmével tiltakozom – vágott

közbe Mason – azon az alapon, hogy a kérdés érdektelen, elégtelen, és nem a tárgyra vonatkozik. Az ügy kimenetele szempontjából teljesen közömbös, mikor tudta meg felesége halálát.

DeWitt bíró bólintott.

– Egy pillanat türelmet kérek, mielőtt a bíróság rendelkezik – szólt közbe Hamilton Burger. – Szót kapok?

– Természetesen, államügyész úr.

– A tanúval azt szándékozunk bebizonyítani – magyarázta Hamilton Burger –, hogy tizenhetedikén korán reggel közölték vele felesége halálát, jóval azelőtt, hogy a rendőrség azonosította volna a holttestet. Továbbá bizonyítani kívánjuk, hogy Mr. Perry Mason hozta a tudomására. Ő akkor már megbízást kapott, hogy legyen a vádlott ügyvédje. Egyetlen módja volt, hogy Mr. Mason tudja az áldozat személyazonosságát: a vádlott közölte vele. A vádlott meg másként nem szerezhette ezt az információt, mint hogy látta és felismerte az áldozatot. DeWitt bíró Masonre nézett.

– Ez meglehetősen más megvilágításba helyezi az ügyet, Mr. Mason.

– Hogyan bizonyítja be az államügyész úr, hogy csakis azért tudhattam a meggyilkolt nő kilétéről, mert az ügyfelem megmondta? – kérdezte Mason.

– Következtetés útján fogjuk bebizonyítani – jelentette ki Hamilton Burger.

– Úgy vélem, fölösleges erről többet vitatkozni – szólt DeWitt bíró. – Nem tartom helyénvalónak, hogy bizonyítékokkal dobálózzanak az esküdtszék előtt. Azt gondolom, a tanú vallomása önmagáért beszél. A jelen

körülmények között a bíróság elutasítja a tiltakozást.

– Mikor szerzett tudomást a felesége haláláról? – ismételte meg a kérdést Hamilton Burger.

– Tizenhetedikén reggel körülbelül egy óraker.

– Hol volt ön ekkor?

– Elsinore-i otthonomban.

– Hogyan tudta meg, hogy a felesége halott?

– Mr. Mason mondta meg.

– Mr. Masonön a vádlott jelenlévő védőügyvédjét, Perry Masont érti?

– Igen, uram.

– Tehát ne legyen semmiféle félreértés ezzel kapcsolatban – mondta Hamilton Burger. – A felesége haláláról, pontosabban meggyilkolásáról Perry Mason kijelentéséből értesült. Ez a kijelentés pedig október tizenhetedikén reggel, körülbelül egy óraker hangzott el a California állambeli Elsinore-ban, ugye?

– Igen, uram.

– Kérdezzen! – vágta oda Hamilton Burger Perry Masonnek.

– Emlékszik-e, mikor értem önhöz? – kérdezte Mason.

– Azt hiszem, háromnegyed egy körül lehetett.

– Tudja-e, mikor indultam el öntől?

– Azt tudom, hogy negyed kettőkor már nem volt ott – hangzott a válasz. – Azt hiszem, olyan félórát tölthetett nálam.

– Megnéztem-e a felesége fényképeit, mielőtt azt mondtam, hogy valószínűleg meggyilkolták?

– Valóban mutattam néhány képet, de igen biztosnak látszott a dolgában. Különben nem jött

volna le hozzám ilyen hajnali órában.

Hamilton Burger ajkán széles mosoly jelent meg.

DeWitt bíró rendreutasította a tanút.

– Legyen szíves, ne bocsátkozzék vitába a védelem ügyvédjével. Csak a kérdésekre válaszoljon.

– Igen, uram, tényleg így történt, de mély álmomból keltett fel az éjszaka közepén, hogy közölje a hírt.

– Fölköltöttem?

– Igen.

– Éppen aludt?

– Mélyen aludtam.

– Mikor feküdt le?

– Fél tíz, tíz körül

– És gyorsan elnyomta az álmom.

– Pontosan.

– És mélyen aludt, míg csak meg nem jöttem?

– Igen.

– Még csak egy cigarettára sem kelt fel?

– Nem.

– Mint erős dohányos, bizonyára tudja, hogy ébredés után a dohányosnak szinte az első dolga rágyújtani?

– Természetesen.

– Mégis, miután beeresztett, öt percig ült, mielőtt cigarettára gyújtott volna, így volt?

– Öööö... Nem emlékszem pontosan. Szóval... nem emlékszem.

– Mr. Calvert, mondtam-e, hogy a címét a feleségének küldött leveléről tudom? – kérdezte Mason.

– Nem emlékszem – felelte Calvert. – Nagyon megrázott a hír, és nem sokra emlékszem

vissza abból, amit mesélt, hogyan jutott el hozzám, de arra emlékszem, hogy eljött, és közölte, hogy megölték a feleségemet.

– Írt egy levelet a feleségének, ugye?

– Tiltakozom – szölt közbe Hamilton Burger. – A kérdés érdektelen, elégtelen, és nem a tárgyra vonatkozik. Nem szabályszerű kereszkérdés. Azért hallgattam ki a tanút, hogy a Mr. Masonnel folytatott beszélgetésről valljon. Amennyiben Mr. Mason ezt a személyt mint saját tanúját kívánja kikérdezni, megteheti.

– Teljesen szabályszerű rávilágítani a tanú magatartására és esetleges elfogultságára – állapította meg DeWitt bíró. – Nem értem, min változtat ez.

– Nos, hogy a bizonyítási eljárás technikai szabályainak megfeleljek – kezdte újra Mason –, másként fogalmazom meg a kérdést. Nem mondta-e, hogy írt egy levelet a feleségének?

– Nem emlékszem. Azt hiszem, mondtam.

– És tény-e – folytatta Mason –, hogy a felesége, Rose Calvert azt írta, hogy Renóba készül, ott kíván elválni?

– Így volt.

– Arra kérte, fogadjon ügyvédet, aki képviseli, hogy megkönnyítse az ő dolgát?

– Igen.

– És amikor október tizenhetedikén korán reggel becsöngettem önhöz, és azt mondtam, szeretnék beszélni önnel a feleségével kapcsolatban, meg hogy ügyvéd vagyok, azt válaszolta-e, hogy semmibe sem egyezik bele, és nem könnyíti meg neki a válást?

– Igen.

– És elmondta-e, hogy válaszolt a felesége levelére, és megírta neki ez irányú döntését?

– Azt hiszem, igen.

– Én pedig közöltem-e önnel, hogy a levél a felesége levélszekrényében van?

– Nem emlékszem.

– Dehogynem, nagyon is jól emlékszik – bólogatott Mason. – Azért nem akkor ment el az elsinore-i rendőrsre megtudni, vajon tényleg meggyilkolták-e a feleségét – magyarázta –, hanem csak jóval később, tizenhetedikén reggel, mert hirtelen rádöbrent, a feleségének feladott levél önre tereli majd a gyanút. Ugyanis azt írta abban a levélben, hogy inkább megöli, semmint hagyja, hogy más felesége legyen, így volt?

A tanú szeméből gyűlölet sugárzott, ahogy Masonre nézett. Lassan nemet intett a fejével.

– Nem. Semmi ilyesfélét nem mondtam.

– És amint emlékeztettem, hogy a levél a levélszekrényben van, rájött, hogy magáról árulkodik majd ez a jel, amiről megfélemedkezett, és hogy fel kell mennie kivenni a levelet a levélszekrényből, mielőtt szólna a rendőrségnek, derítsék ki, megölték-e a feleségét.

– Nem igaz.

Mason összeráncolt szemöldökkel gondolkozott. Megfordult, és tekintetével végigpásztázta a közönséget.

Ebben a pillanatban kitárult az ajtó, és Paul Drake lépett be Myrtle Lamar kíséretében.

Mason újból megszólalt.

– A bíróság engedelmével közlöm, hogy Myrtle Lamar megjelent. Szeretném megkérni Miss Lamart, jöjjön előrébb, és egy pillanatra álljon mellém. A tanút pedig arra kérem, álljon föl.

– Mi történik itt? – kapta föl a fejét Hamilton Burger.

– Myrtle Lamar a Redfern Hotelban liftkezelő – tudatta Mason. – Megvan a maga módszere, amivel felismeri a liftet használó személyeket. Kérem, Miss Lamar, jöjjön előre.

Mason odament a vádlottak padját a tárgyalóterem hátsó részétől elválasztó lengőajtóhoz.

– Erre tessék – mutatta az utat

Myrtle Lamar keresztülhaladt az ajtón.

– Tiltakozom – jelentette ki Hamilton Burger.

– Milyen alapon? – tudakolta DeWitt bíró.

– Nem hallgathat ki egyszerre két tanút – magyarázta Hamilton Burger.

– Nem is teszi – állapította meg DeWitt bíró.

– Ha jól látom, azonosítani próbál.

– A bíróság engedelmével – kezdte Mason –, úgy érzem, magyarázattal tartozom a bíróságnak és az ügyész úrnak. Miss Lamar következetesen szemrevételezi a liftbe beszállók lábát. Megállapítom, hogy a tanú jellegzetes szokása jobb lábát hegyesszögben befelé fordítani. Azt is megfigyeltem, hogy sajátos cipőt visel, hosszú fűzős résszel, és a lábujjakat is külön kemény borítás védi. Ha jól tudom, ezt a fajta cipőt az egyik ismert áruháztól postán lehet megrendelni; úgy hirdeti, hogy a benzinkutasoknak előnyös a használata, mert nem csúszik, és bírja az olajat, benzint.

Mason újra a tanú felé fordult.

– Kérem, álljon föl.

Calvert mogorván fölkelt.

– Várjon, egy pillanat – mondta Hamilton Burger, miközben maga is felállt, és döngő léptekkel a tanú felé indult.

– Én is látni akarom.

Mason folytatta.

– Úgy tartja a jobb lábát, hogy a lábfej egyenesen előre mutat. Mindig így áll?

– Persze – felelte Calvert.

Myrtle Lamar egyszerre csak elnevette magát.

– Á, dehogy – mondta hangosan, mindenki számára érthetően. – Sohasem felejttem el ezt a cipőt. Amikor kényelmesen áll; a jobb lábfeje befelé mutat. Szántszándékkal tartja...

—Elég – kiáltotta DeWitt bíró. – Miss Lamar, most nem tehet tanúvallomást. Kizárólag azonosítás végett szólították. Most pedig menjen vissza a helyére, a tárgyalóterem hátsó részébe. A tanú pedig foglalja el helyét a tanúk emelvényén.

– Elnök úr, tiltakozom – jelentette ki Hamilton Burger. – Javaslom, érvénytelenítse az előbbi kijelentés egészét, ne értékeljék tanúvallomásként, és...

– Az indítványt elfogadom! – vágta rá DeWitt bíró. – Természetesen Mr. Mason szólíthatja Miss Lamart a védelem tanújaként, ha óhajtja, de az imént elhangzott kijelentését érvénytelennek tekintjük a bizonyítási eljárásban.

– Üljön le – szólta Mason Calvertnek.

Mason egy ideig állt, és fürkésző szemmel nézte a tanút. Majd olyan hangon szólalt meg, amiben együttérzés csengett.

– Ugye, szerette a feleségét, Calvert?

Calvert bólintott.

– Úgy érezte, nem élhet nélküle. Azt akarta, térjen vissza magához.

A tanú szótlanul ült.

– És eltökélte – folytatta Mason –, hogy ha már nem lehet a magáé, senki másé sem lesz. Kész volt az életét is kioltani, és valószínűleg öngyilkos is akart lenni egyben. De megijedt, és

nem ölte meg magát.

A tanú kényelmetlenül fészkelődött a széken. Egy másodpercre, fojtott zokogásra torzult az ajka, úrrá lett magán.

– A bíróság engedelmével – szólta Mason –, úgy vélem, meglehetősen szokatlan helyzet alakult ki. Szeretnék tíz perc szünetet kapni, hogy beszélhessek egyes tanúkkal.

– Ellenzem, hogy most elnapolják az ülést – jelentette be Hamilton Burger hadarva.

– Feltétlenül szükséges, hogy most szünetet rendeljek el, és beszéljen a tanúkkal, Mr. Mason? – kérdezte DeWitt bíró.

– Igen, elnök úr. Farrell detektívekkel figyeltette Rose Calvert lakását. Nem tudok most bizonyosat mondani afelől, mikor fejezték be a szolgálatukat a tizenhatodikáról tizenhetedikére virradó éjszakán, de remélem, valamelyikük tanúsítja majd, hogy a jelenlévő tanút látta a levélszekrényéhez menni, és kivenni belőle a terhelő levelet, amit írt, hogy a rendőrség meg ne találja, amikor a halott azonosítása után jön átkutatni a lakást.

– Elnök úr, tiltakozom, hogy ilyen kijelentések hangozzanak el az esküdtek előtt – mondta Hamilton Burger. – Ez egyszerű hatásvadászat...

– Az ügyész úr a továbbiakban tartózkodjék a személyeskedésektől – szólta élesen DeWitt bíró. – A bíróság korábban már megállapította, hogy nem szívesen veszi, ha megalapozatlan bizonyítékokkal kérkednek az esküdtek előtt. A kijelentés azonban válasz volt a bíróság kérdésére, a kérdést pedig az a tény sugallta, hogy a vád ellenezte az elnapolást. A bíróságnak az a véleménye, hogy tekintettel a különleges

helyzetre, célszerű elfogadni a javaslatot. A bíróság tíz perc szünetet rendel el.

Mason a lengőajtón keresztül Paul Drake-hez sietett.

– Figyeltesd Calvertet! –szólt neki.

– Perry, hisz tudod, hogy azok a detektívek tizenhetedikén reggel fél kettő körül tették le a lantot – felelte Drake. – Senki se volt ott, aki látta volna Calvertet amint kiveszi a levelet és...

– Pókerban, Paul, az ember néha sokat rálicitál, pedig alig van a kezében egy pár – mondta halkán Mason. – Láss munkához, kövesd Calvertet. Szerintem meglóg.

Calvert, amint az ajtó felé igyekezett, hirtelen szembetalálta magát Myrtle Lamarral.

– Maga is nagyon jól tudja – szólt a lány –, hogy tizenhatodikán, a gyilkosság napján felvittem a liften, majd le is hoztam. Amikor a hetedik emeletre értünk, megkérdezte...

Calvert egyszerre csak ellökte az útajából, és rohanni kezdett. Kirohant a tárgyalóteremből, végig a folyosón.

– Állítsák meg! – kiáltotta valaki. – Állítsák meg azt a férfit!

A közönségből ketten is megpróbálták elkapni Calvertet, aki dühödten védekezett. Rendőrök futottak oda, és megragadták a férfi karját. Csuklóját a háta mögé csavarták és megbilincseltek.

Nagy fölfordulás támadt a folyosón.

Mason, Della Street, Paul Drake, Jerry Conway és Myrtle Lamar még mindig ott ültek a tárgyalóteremben, miután elült a zűrzavar, és a bíró fölszólította az esküdtszékét, hogy a vádlottat mentsék fel, miután őrizetbe vették Calvertet.

– Hogy jöttél rá ilyen pontosan, hogy mi történt? – kérdezte Masontól Paul Drake.

– Ez volt a dolog legegyszerűbb része – felelte Mason –, mivel az egész ügy kombinációja már ott motoszkált valahol az agyamban, csak a tantusznak kellett leesnie, hogy végleg összeálljon a kép.

A kórboncnok megállapította, hogy szinte percre pontosan két órával az ebéd elfogyasztása után halt meg Rose. Azt gondolta, hogy fél öt után tíz perccel ebédelt. Ám Mrs. Farrelltől megtudtuk az igazat, hogy körülbelül tíz perccel fél egy után – magyarázta Mason. – Ez a halál beálltát körülbelül két óra negyvenre hozza előre. Ebben az időpontban pedig Mrs. Farrell épp az utcán volt, és magának telefonált, Conway.

Hirtelen eszembe jutott: elmondtam Calvertnek, hogy a címe mint feladóé szerepel azon a levélen, amely Rose levélszekrényében volt, és így tudtam a nyomára bukkanni. A rendőrség azonban azt állította, hogy mikor átkutatták a helyszínt, nem találtak levelet. Kevéssel azután omlott össze Calvert, hogy a levélről szoltam, és kifejezetten megkért, hogy hagyjam magára. Biztos voltam benne, hogy szinte azonnal az elsinore-i rendőrségre siet. De

nem így tett. Csak később lépett érintkezésbe velük. A közben eltelt idő épp elegendő lehetett, hogy elmenjen a levélért.

A többi pedig tisztára blöff, amit arra alapoztam, hogy Myrtle felfigyelt a fickó cipőjére – fejezte be Mason.

– Nos – mondta végül Conway –, megkérem, jelenjen meg a részvényesek közgyűlésén, Mason, és mesélje el a gyilkossági ügy teljes történetét. Megteszi?

Mason bólintott.

– Az a gyanúm – szólt Conway –, hogy ez végképp keresztülhúzza Gifford Farrell terveit, már ami a társaság bársonyszékének a meghódítását illeti.

Mason mosolyogva fordult Drake-hez.

– Hát, Paul, azt hiszem, miután elvitted Myrtle Lamart egy finom ebédre, most egy ugyanolyan jó vacsorával is tartozunk neki.

Myrtle Lamar tekintete egy csapásra megkeményedett és ravasszá vált.

– Mégiscsak többet kell érjen ennél maguknak ez a dolog – fontolgatta. – Meg kell hogy érjen egy... egy szőrmebundát!

Jerry Conway mosolyogva mondta Perry Masonnek:

– Vegyen egy szőrmebundát a lánynak, Perry, és írja a számlámra... Csapja hozzá a tiszteletdíjhoz mint különleges költséget.

MAGVETŐ KÖNYVKIADÓ

Felelős kiadó Kardos György

Szakra Lapnyomda (85–0325), Budapest, 1985 Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató Felelős szerkesztő Fekete Éva • Műszaki vezető Sebestyén Lajos • A kötetet Horváth Péter tervezte • Kiadványszám 6047 • Megjelent 13,8 (A5) ív terjedelemben, Primusz betűtípusból szedve • MA 4835

ISBN 963 14 0516 8

ISSN 0324–3117